

Sumari

	Mor una de les ferides greus a Barcelona	1
	Mitjà: La Vanguardia en català	
	Ciutats agermanades pel terror	2
	Mitjà: La Vanguardia en català	
	La ciutat de la primavera i l'esperança	3
	Mitjà: La Vanguardia en català	
	De l'11-M al 17-A: el rastre del terror	4
	Mitjà: La Vanguardia en català	
	Ripoll clama a favor de la convivència	5
	Mitjà: La Vanguardia en català	
	Barcelona sense por	6
	Mitjà: La Vanguardia en català	
	Guerra contra l'odi i els rumors a Barcelona	7
	Mitjà: La Vanguardia en català	
	Trobades a Facebook	8
	Mitjà: La Vanguardia en català	
	Primer 'round'	9
	Mitjà: La Vanguardia en català	
	El Marroc informa dels vincles de la cellula	10
	Mitjà: La Vanguardia en català	
	L'imam de Ripoll va ser investigat en dos processos sobre Al-Qaida	11
	Mitjà: La Vanguardia en català	
	Rajoy talla les crítiques i recorda que el més important és la unitat	12
	Mitjà: La Vanguardia en català	
	La conjura de Barcelona	13
	Mitjà: La Vanguardia en català	
	El diàleg d'ara hauria d'arribar al'1-O	14
	Mitjà: La Vanguardia en català	
	El Rei participara en la manifestació de Barcelona	15
	Mitjà: La Vanguardia en català	
	Les càmeres van gravar la compra del material per fabricar les bombes	16
	Mitjà: La Vanguardia en català	
	Deu al museu	17
	Mitjà: La Vanguardia en català	
	Incògnites sense resoldre dels atacs a la Rambla i a Cambrils	18
	Mitjà: La Vanguardia en català	
	El més vist al web de 'La Vanguardia'	19
	Mitjà: La Vanguardia en català	
	La Vanguardia en català	20
	Mitjà: La Vanguardia en català	

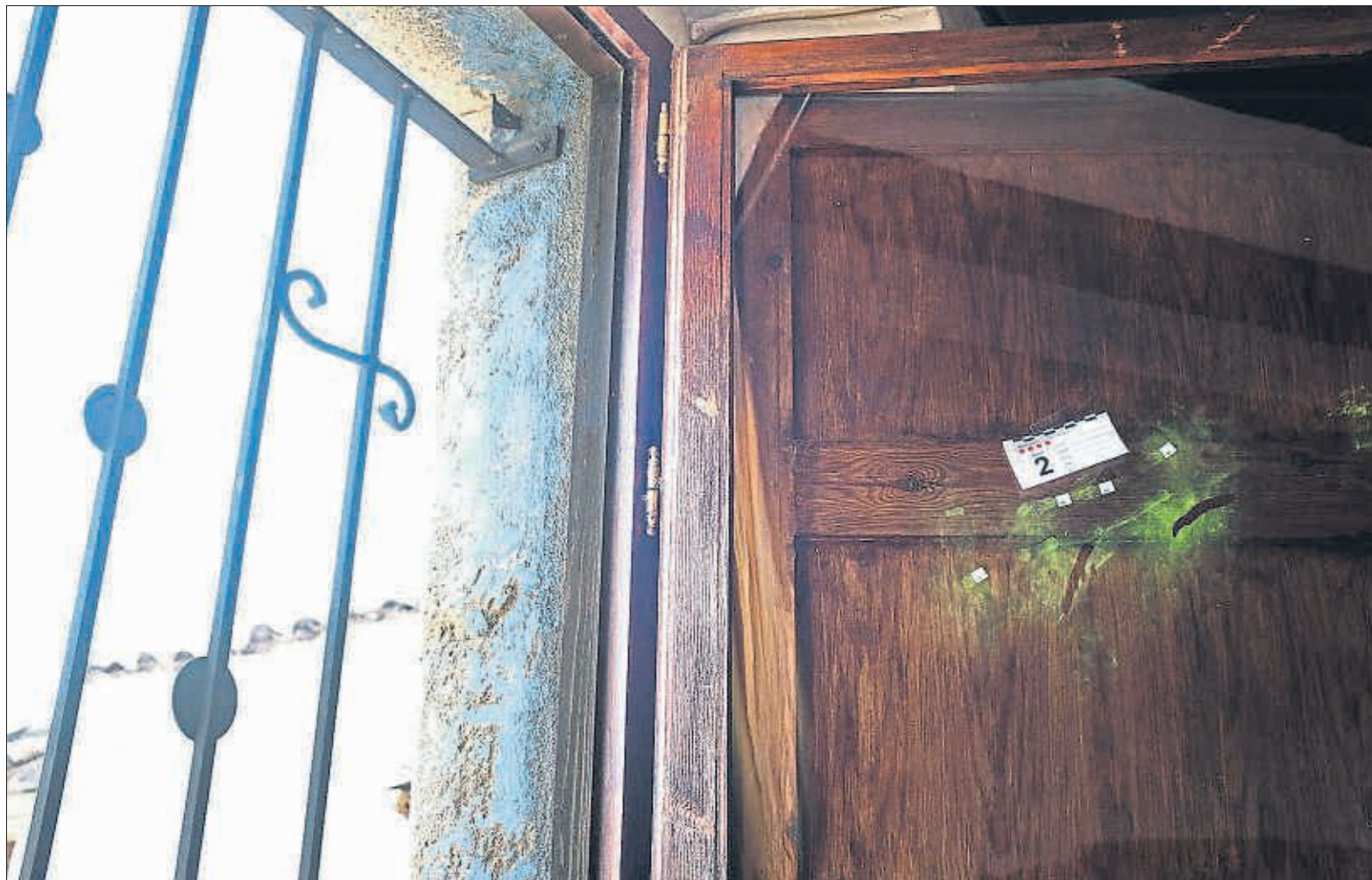
LA VANGUARDIA	Els assassins al super	21
	Mitjà: La Vanguardia en català	
LA VANGUARDIA	La confrontacio es global	22
	Mitjà: La Vanguardia en català	
LA VANGUARDIA	Abouyaaqoub va conduir l'A3 fins a Paris cinc dies abans de l'atemptat	23
	Mitjà: La Vanguardia en català	
LA VANGUARDIA	Bombolla a la Sagrada Familia	24
	Mitjà: La Vanguardia en català	
LA VANGUARDIA	Buscaven una matanca mes gran	25
	Mitjà: La Vanguardia en català	
LA VANGUARDIA	Reflexions sobre la Rambla	26
	Mitjà: La Vanguardia en català	
LA VANGUARDIA	Espais, nivells i temporalitats del terrorisme	27
	Mitjà: La Vanguardia en català	
LA VANGUARDIA	Identificats tots els cadavers dels atemptats de la Rambla i Cambrils	28
	Mitjà: La Vanguardia en català	
LA VANGUARDIA	Detingut al Marroc un possible contacte de Moussa Oukabir amb l'EI	29
	Mitjà: La Vanguardia en català	
LA VANGUARDIA	La historia d'un malson de 114 hores en 6 capítols	30
	Mitjà: La Vanguardia en català	
LA VANGUARDIA	Abouyaaqoub ha caigut	31
	Mitjà: La Vanguardia en català	
LA VANGUARDIA	L'atemptat reconcilia Gracia amb el turisme	32
	Mitjà: La Vanguardia en català	
LA VANGUARDIA	Quedar-se sense anima	33
	Mitjà: La Vanguardia en català	
LA VANGUARDIA	El cardenal Omella demana unitat i concordia	34
	Mitjà: La Vanguardia en català	
LA VANGUARDIA	Maxima proteccio per a l'heroi mes buscat	35
	Mitjà: La Vanguardia en català	
LA VANGUARDIA	A mes d'espanyols, hi ha morts d'altres sis països	36
	Mitjà: La Vanguardia en català	
LA VANGUARDIA	La victima numero 15	37
	Mitjà: La Vanguardia en català	
LA VANGUARDIA	El Govern central mante l'alerta 4 per terrorisme i evita l'exercit	38
	Mitjà: La Vanguardia en català	
LA VANGUARDIA	L'imam de la mesquita va reclutar i va radicalitzar els joves de Ripoll	39
	Mitjà: La Vanguardia en català	
LA VANGUARDIA	RIPOLL BARCELONA LA VANGUARDIA cap a la comissaria er denunciar que	40
	Mitjà: La Vanguardia en català	
LA VANGUARDIA	Rere la pista d'Abouyaaqoub	41
	Mitjà: La Vanguardia en català	
LA VANGUARDIA	Els atemptats i el seu potencial us politic	42
	Mitjà: La Vanguardia en català	

 Govern i Generalitat coordinen les accions de les forces de seguretat Mitjà: La Vanguardia en català	43
 No tinc por Mitjà: La Vanguardia en català	44
 Itàlia plora Luca i Bruno, dos joves exemplars Mitjà: La Vanguardia en català	45
 Diana al cor de Rubi Mitjà: La Vanguardia en català	46
 Els fets Mitjà: La Vanguardia en català	47
 El relat de l'atemptat s'explica en cinc escenaris Mitjà: La Vanguardia en català	48
 L'assassi de la Rambla, fugit Mitjà: La Vanguardia en català	49
 PLACA CATALUNYA SENSE POR, CONTRA EL TERROR A LA Mitjà: La Vanguardia en català	50
 No ens tancarem... Mitjà: La Vanguardia en català	51
 Els hotels registren cancellacions puntuals Mitjà: La Vanguardia en català	52
 Rambla de sang Mitjà: La Vanguardia en català	53

Els atemptats del 17-A La investigació

Abouyaaqoub es va amagar en una masia de Subirats i va deixar-hi empremtes

El terrorista va intentar robar el cotxe d'una dona en un supermercat del Penedès

Younes Abouyaaqoub va intentar obrir la finestra d'aquesta casa i va deixar-hi el seu rastre, que van identificar els Mossos

MAYKA NAVARRO
Barcelona

El més gran dels dos nens que viuen a la masia jugava fins aquest cap de setmana a fer dibuixos amb un dit sobre les restes de pólvores fosforescents amb què la policia científica dels Mossos d'Esquadra va recuperar una empremta dactilar de Younes Abouyaaqoub en una de les finestres de casa seva.

La policia ja té identificat el terrorista de la Rambla en diversos punts del recorregut a peu, i en solitari, que va fer des de Sant Just Desvern el dijous 17 a la nit, on va abandonar el cadàver de Pau Pérez en el seu Ford Focus, fins a la pista de terra de Subirats en la qual va ser abatut per una parella de seguretat ciutadana de Vilafranca.

La primera de les imatges és de la càmera de seguretat d'una gasolinera de Vallirana. Caminava per l'N-340, eren dos quarts d'onze de la nit. Ja no portava la mateixa roba que duia dijous en els atemptats. La nova vestimenta la va haver de robar, perquè tot, fins i tot les sabates, li venien grans.

El 21 d'agost, el mateix dilluns que va ser identificat i abatut, Younes Abouyaaqoub va provar d'aconseguir un cotxe. Rondava pels voltants del Carrefour que hi ha a la sortida de Sant Pere Molanta i, cap a les nou del matí, es va abalçar sobre una dona que acabava d'estacionar i tancava les portes del seu vehicle. La dona es va resistir, va cridar i el terrorista va sortir espantat. La víctima va trucar als Mossos d'Esquadra i la descripció de l'individu no va ai-

xecar sospites. La càmera de seguretat d'una empresa propera va gravar el terrorista.

El pròfug va prosseguir la seva fugida a peu, entre camps de ceps, en direcció a Subirats. Des de la carretera va albirar una masia. Els seus amos havien sortit a les deu del matí amb els nens. Younes Abouyaaqoub va haver de presenciar aquella marxa perquè va aprofitar per saltar un mur posterior, de poca alçària, i que toca a

l'hort, per accedir al pati central de la casa.

En les línies que segueixen d'aquest text s'ha omès intencionadament qualsevol dada que permeti identificar la casa i els seus inquilins, per desig exprés de la família, que aquest dissabte va accedir a obrir les portes de casa seva, però amb aquesta condició. No es pot assegurar que tinguin por, però quan pensen que el que va ser l'home més buscat durant

quatre dies, que el jove que va assassinar 15 persones a Barcelona va caminar per casa seva i va tocar el seu gos, les seves coses, encara senten esgarriances.

El terrorista va entrar al pati i el gos de la família, tot i la seva mida, va demostrar com n'és de mans en realitat quan li fan quatre carantoines i carícies. La masia està dividida en dos habitatges. Un llogat a aquesta família i l'altre buit des de fa uns mesos. Younes Abouyaa-

qoub es va enfilar fins al balcó del deshabitat i allà va remenar-ho tot durant una bona estona, encara que no va poder trobar gaire cosa, perquè és pràcticament buit.

Només va trobar un pot de condicionador pel cabell i se'l va endur de nou al pati. Va voler entrar a la casa habitada. Va agafar una eina amb punta i va provar de fer palanca en el marc de la porta principal, però no ho va aconseguir. Ho va intentar per diversos punts de l'entrada. Però no va ceder. Tampoc no es va rendir. Es va enfilar i va provar d'obrir una de les finestres. I precisament en aquell vidre la policia científica dels Mossos van aïllar una empremta perfecta que va identificar després el terrorista.

Com que no va aconseguir entrar a la casa, va decidir rentar-se.

ÚLTIMS MOVIMENTS

El gihadista es va colar en un habitatge i es va banyar amb la galleda de l'aigua d'un gos

IMATGES DE LA FUGIDA

El pròfug va ser gravat per la càmera de seguretat d'una gasolinera de Vallirana

Es va acostar a la gran galleda de l'aigua per beure del gos i es va rentar utilitzant el condicionador del cabell com si fos sabó. La dona i els seus dos fills van tornar cap a la una. El terrorista va haver de sentir el cotxe, les rialles dels nens i els lladrucs del gos per adonar-se que la família tornava. Quan van accedir al pati central, allà no hi havia ningú. Però era evident que algú hi havia estat i se n'acabava d'anar.

"L'aigua encara rajava des de la galleda del gos. Hi quedava sabó. Vaig veure que un dels balcons de l'altra casa estava obert i la porta de casa meva forçada", explica la dona. Primer va telefonar a la immobiliària que gestiona el lloguer de les dues cases per advertir-los que havien entrat a robar. Després, quan van saber que Younes Abouyaaqoub havia estat abatut a trets a uns vuit quilòmetres de casa seva, van trucar als Mossos d'Esquadra.

Dimarts al migdia els va tornar a telefonar. I dimecres a les vuit del matí es van presentar a la casa els mossos de la policia científica, els d'informació antiterrorista i els de seguretat ciutadana. Van estar fins a les quatre de la tarda buscant empremtes a les dues cases.

La família els va fer creps i el petit va interrogar la policia mentre prenia les empremtes dactilars a la seva mare, perquè no acabava d'entendre per què ho feia si això a les pel·lícules es fa amb els dolents. "La teva mama és bona, tranquil. Com que també trobarem la seva empremta, és perquè la puguem distingir de la del dolent", li va explicar la policia.

Dissabte a la tarda a la finestra de la masia encara quedaven les restes de les pólvores fosforescents de la policia científica i el senyal amb què els Mossos havien marcat l'empremta dactilar del terrorista. "Demà mateix els truco per poder treure'li esborrar les seves empremtes". Definitivament de casa seva i de les seves ments. ●

En aquest camí de terra dilluns va ser abatut el terrorista

LA VÍCTIMA NÚMERO 16

Mor una de les ferides greus a Barcelona

■ La mort d'un dels ferits que es trobaven en estat greu, una dona alemanya de 51 anys, va fer que ahir s'elevés a 16 el nombre de víctimes mortals pels atemptats terroristes de Barcelona i Cambrils de fa més de deu dies. La finada va ser una de les persones atropellades a La Rambla i que, des del 17 d'agost, estava ingressada a la unitat de cures intensives de l'hospital del Mar. Encara hi ha ingressades, en diferents hospitals de Barcelona i Saragossa, 24 persones ferides, cinc d'elles en estat crític.

BLUES URBÀ

Miquel Molina

Ciutats agermanades pel terror

El Senat de Berlín s'ha negat a il·luminar la porta de Brandenburg amb els colors de la bandera d'Espanya en homenatge a Barcelona. El motiu al·legat és que només s'adopta aquesta mesura amb ciutats agermanades amb la capital alemanya.

Però, al marge de la fórmula anacrònica dels agermanaments, la veritat és que la ciutat de Berlín, com tantes d'altres, ha manifestat aquests dies la seva solidaritat amb els barcelonins. Sense convenis legals pel mig, Berlín, Barcelona, Cambrils, Istanbul, París, Londres, Niça i Brussel·les són de facto ciutats ja agermanades pels atemptats a gran escala que han patit recentment. Poques circumstàncies uneixen tant com el desig de superar una desgràcia comuna.

Sobre aquest tema s'estén un dels pocs autors que ha teoritzat sobre el terrorisme en el context urbà, **H.V. Savitch**. A *Cities in a time of terror* (Cleveland State University) aquest expert en polítiques de ciutats sosté que hi ha mecanismes de resiliència que estan vinculats a la pròpia condició urbana.

Afirma que "el que converteix les ciutats en dinàmiques és una causalitat circular, en què circumstàncies fortuïtes desencadenen efectes positius, que alhora alimenten aquestes mateixes circumstàncies per produir efectes encara més positius". "Al cor d'aquest procés repetitiu –conclou– hi ha la magnitud de la ciutat i la seva aglomeració dinàmica. Generalitzant, com més gran i més dinàmica és una ciutat, més difícil és invertir-ne la tendència. Qualsevol atac hauria de ser massiu per interrompre permanentment aquest procés de regeneració. Fins i tot quan se les sotmet a impactes enormes, les ciutats tendeixen a regenerar-se i a recuperar la vida".

En aquest context, Barcelona pot aprendre d'altres ciutats que han superat cops com els del 17-A. Ens estem referint a un intercanvi fluid de coneixement que vagi des de la intervenció en el mobiliari urbà per blindar una determinada zona per als vianants, com el passeig central de la Rambla, fins a la reconstrucció de grans àrees devastades, com va ser el cas de Nova York i l'11-S. Ja es treballa en aquest sentit: els atacs soferts en els concerts del Manchester Arena i Bataclan, per exem-

El concepte *política local* ha quedat desfasat quan s'aplica a les metròpolis: ara es fan polítiques globals des de la ciutat. Barcelona no pot ni ha d'evitar el debat independentista, però ha de tenir clar quines són les seves prioritats.

ALBERTO ESTÉVEZ / EFE

El "No tinc por" ahir va desfilar també entre banderes independentistes, espanyoles i republicanes

Com més gran i més dinàmica és la ciutat, més fàcil és que es regeneri després d'un gran atemptat

ple, han generat experiències de seguretat que ja s'estudien en altres ciutats.

Encara és molt aviat per valorar els passos que hauria de fer Barcelona des de la seva renovada i indesitjada condició de ciutat víctima del terrorisme: encara no s'ha extingit el ressò de la manifestació d'ahir i molts barcelonins, naturals i passatgers, encara senten la necessitat d'encendre espelmes en aquest acolorit cementiri sense làpides que avui és la Rambla. Però s'intueix, per les reaccions d'aquests dies, que ressorgeix un cert sentiment de pertinença en una ciutat que per una vegada sembla disposada a

Les metròpolis han de guanyar autonomia per interactuar i afavorir els seus interessos comuns

anteposar les seves pròpies preocupacions a les dels altres.

Hem escrit que el perfil de Barcelona s'havia desdibuixat en els últims temps per les tensions entre un Govern central que li escatima reconeixement i inversions i un procés independentista que sembla que la vol més com a altaveu de les seves aspiracions que com subjecte polític real (hi té a veure la infravaloració del vot dels barcelonins en l'actual sistema electoral, un factor clau per entendre el desinterès d'alguns sectors cap al procés).

La sòbria reacció aquests dies –detectable sobretot en les mostres d'afecte i re-

sistència espontànies, com el "No tinc por", més que en la manifestació amb molts interessos contraposats d'ahir–, apunta en aquesta direcció. Més enllà de les escomeses polítiques a Twitter, atia-

des des del minut u per tuitejadors i retuitejadors influents i compulsius d'un i altre bàndol, a Barcelona es dona per bona l'actuació i la coordinació de les administracions, i la millor manera d'expressar-lo ha estat no donant suport al carrer a les afirmacions partidistes que es formulen aquests dies des de les diferents trinxeres polítiques. Cal deixar per a altres anàlisis la falta d'empatia mostrada per alguns líders. També els errors operatius en la prevenció dels atemptats, similars als detectats en altres països que han patit atacs terroristes.

Cal aparcar el procés independentista per no interferir en la lluita contra el terrorisme? Al marge que això sigui o no possible, acceptar aquest canvi de prioritats significaria sucumbir al desig dels islamistes d'alterar el funcionament normal de la societat: el més desitjable seria, llavors, que la vida política seguís el seu curs. El barceloní, a més de víctima, té dret a sentir-se català, espanyol o del Guinardó (o tot això alhora o de manera alterna). I a donar suport a qualsevol de les opcions polítiques

en disputa.

Tot i això, seria lamentable que en el debat que s'acosta sobre l'1-O no es preservés el respecte institucional d'aquests dies, tal com va reclamar ahir en aquest diari l'alcalde, **Ada Colau**. Però, a més, es persistiria en l'error si ignoréssim que és en el món de les ciutats on es dirimeix la lliga que interessa a Barcelona. Més que mai s'ha evidenciat que la Rambla és una artèria global amb problemes similars als d'altres artèries globals de les grans ciutats, amb Madrid (que s'ha solidaritzat de manera admirable) com a referència propera. Barcelona no pot ni ha de sostreure's del debat sobre la independència de Catalunya, però no podem continuar obviant que les decisions que més afecten els ciutadans es prenen en l'àmbit de les ciutats interconnectades. Que ja no és acurat parlar de política local, sinó de política global feta a la ciutat.

mmolina@lavanguardia.es / @miquelmolina

**LLUITEM
CONTRA
LA POBRESA**

t'hi apuntes?

Emergeix la figura del pare general d'una de les principals congregacions de missioners en el bicentenari del seu naixement

Josep Xifré, arquitecte dels claretians

El pare Josep Xifré

JORDI LLISTERRI BOIX
Barcelona. Servei especial

Es un personatge molt desconegut, però és el superior general que va donar forma a la congregació dels missioners claretians. Josep Xifré va néixer a Vic ara fa 200 anys. El 1849 va ser un dels cinc sacerdots que van acompanyar Sant Antoni Maria Claret en la fundació dels missioners claretians a Vic. Deu anys després el van escollir pare general d'una congregació amb dotze missioners i una casa. Quan va morir, quaranta anys després, la va deixar amb 1.700 missioners i 61 cases a tres continents. És l'arquitecte d'una de les principals congregacions religioses catòliques esteses arreu del món.

RONALDO SCHEMIDT / GETTY

Els missioners claretians desenvolupen la seva tasca a diferents països arreu del món, com Veneçuela

Cal situar-se en el que representava un viatge a Llatinoamèrica o a l'Àfrica a mitjans del segle XIX per comprendre l'epopeia de Xifré. En les primeres missions molts joves claretians ni tan sols sobreviuen. I cada projecte suposava per a Xifré diversos viatges. Sis vegades va estar a Xile, tres a Mèxic, tres a Guinea, i diverses vegades a Argel, Canàries i Roma. A més dels viatges constants a les províncies espanyoles i als departaments francesos.

Al febrer es va inaugurar a l'Ajuntament de Vic l'any del bicentenari del Pare Xifré coinci-

dint amb la data de naixement (19 de febrer de 1817) i es clourà al novembre recordant el dia de la seva mort (3 de novembre 1899). El bicentenari el va obrir l'actual superior general, Mathew Vattamattam, el primer responsable mundial dels claretians nascut a la Índia: "Xifré estaria content de veure que la congregació s'ha expandit pel continent asiàtic, que no va visitar mai" perquè "ell es va dedicar en cos i ànima a fer una congregació en sortida".

Xifré tampoc no ho va tenir fàcil a Espanya. Claret va ser nomenat arquebisbe de Cuba poc des-

prés de fundar la congregació i la va deixar en mans del pare Esteve Sala. Però Sala va morir prematurament al cap de deu anys. Tot això passava entre diversos períodes revolucionaris a Espanya que van prohibir i perseguir les congregacions religioses. El mateix Claret va morir a l'exili el 1870.

El pare Carlos Sánchez, director del Centre d'Espiritualitat claretiana de Vic, explica que els primers anys "feien pensar que la congregació no superaria la incertesa". És el que va aconseguir superar el pare Xifré amb una visió internacional.

"Tenim un deute amb el pare Xifré", afirma el claretia Jaume Sidera, autor de la biografia més extensa sobre Xifré. En tres volums relata, entre altres detalls, com Xifré va empenyer Claret a escriure la seva autobiografia, que avui és un testimoni espiritual de referència. Va dotar la congregació d'estabilitat i va aconseguir l'aprovació pontificia

"Xifré estaria content de veure que la congregació s'ha expandit per Àsia", diu Mathew Vattamattam

definitiva. Diversos escrits configuren l'estil dels sacerdots claretians, per exemple, en l'accent en la devoció al Cor de Maria.

Sidera també demostra amb l'estudi de les seves cartes que "les picabaralles que s'havia dit que van tenir Claret i Xifré són mentida". Els estudiosos actuals de Xifré destaquen que sempre va ser molt conscient que era un continuador de l'obra del pare Claret. Sala va ser qui va fer traslladar les restes del fundador a Vic.

Coincidint amb el bicentenari, els claretians han presentat en quatre llengües el documental *Xifré, de professió missioner*, dirigit per Jordi Roigé i realitzat per Animaset. Una producció catalana que han difós entre els missioners claretians arreu del món i que està disponible a la web internacional de la congregació: www.claret.org.

DES DE LA DIÒCESI

Joan-Enric Vives

La ciutat de la primavera i l'esperança

Després dels dolorosos dies dels atemptats de Barcelona i Cambrils, el poble de Catalunya ha reaccionat de forma contundent i exemplar, condemnant-los, reaccionant a favor de la vida i l'ajuda al desconegut, i donant suport als Mossos d'Esquadra i als altres cossos de seguretat en la seva exemplar tasca. Ara s'haurà d'anar fent la revisió més pausada i reflexiva del que ha passat i del perquè ha passat.

Hem d'agraciar el que han fet en dies de molta angonya i pressió totes les autoritats del país, els metges i sanitaris, els voluntaris i tantíssima gent de bona voluntat que ha fet i està fent tants esforços perquè la normalitat retorni a la Rambla, i puguem reprendre la normalitat del viure *ramblejant*, més enllà de Barcelona, a tots els pobles i ciutats del país, a tot Europa i arreu del món. Hem de reconèixer i saber elogiar els qui vetllen pel bé de tots, pel funcionament dels serveis i les institucions, pel necessari discórrer en pau. No oblidarem tampoc la manifestació tan massiva de repulsa de la violència i de suport a les víctimes, de condemna sí, però sobretot

d'oferiment de pau i de convivència respectuosa de tots els ciutadans, independentment de les nostres conviccions religioses o ideològiques. Els terroristes amb fredor i brutalitat ens amenacen les nostres persones, els monuments i les esglésies; i no els hem fet res. Ens hem de defensar amb la convicció democràtica, amb la llibertat religiosa per a tots, amb la serenitat plena de fermesa que aquests dies s'ha viscut exemplarment a tot Catalunya. Volem viure en pau, i no tenim por de qui ens la voldrien arrabassar. No ho aconseguiran. Som molts més i estem compromesos en la pau i la reconciliació. Al centre dels nostres pensaments i pregàries hi tenim els qui han perdut les seves vides i esperances en aquest bàrbar atemptat, els seus familiars que avui ploren tan irreparable pèrdua. Sabem que les repercussions de les morts violentes i tan cruels són molt difícils de guarir. I alhora mantenim amb tossudesa la esperànçada convicció que els ferits podran recobrar la salut.

A les poques hores de l'atemptat, els bisbes de Catalunya ja vam fer sentir la nostra consternació per les víctimes mortals i pels ferits, i a més de condemnar aquella barbàrie i el

menyspreu que significa per a la vida humana i la seva dignitat, ja remarcàvem que res, cap causa, no justifica la violència ni la mort de ningú. I encara menys sota el crit amenaçador i fals de cap déu de mort. Perquè Déu és el totpoderós en l'amor, és creador de vida i misericordiós, i pateix sempre que un ésser humà pateix. El seu nom no pot ser usat per matar ningú. De cap manera podem acceptar

Déu és el totpoderós en l'amor: no podem acceptar les utilitzacions blasfemes en nom seu!

les utilitzacions blasfemes del nom de Déu!

Tots, i especialment els creients, ara hem d'aprendre un cop més a acompanyar solidàriament els qui aquesta tragèdia els ha tocat de més a prop. Una tragèdia que ha tingut lloc a Barcelona, ciutat oberta, acollidora, sempre compromesa per la causa de la pau i de la justícia. Que pugui esdevenir ciutat de la primavera i l'esperança, a semblança del

que Joan Maragall demanava per a la seva ciutat el 1909 en l'article censurat *La ciutat del perdó*: "Barcelona ja no podrà ésser dita la 'ciutat de les bombes'; sinó que l'anomenada us vindrà d'una altra cosa que és més forta que totes les bombes plegades i que tots els odís i que tota la malícia humana: l'anomenada us vindrà de l'amor, i Barcelona serà dita: 'la ciutat del perdó', i des d'aquell punt i hora començarà a ésser una ciutat".

El sant pare Francesc a l'audiència de dimecres va dir, fent referència al dolor viscut, que "Déu plora amb nosaltres i ens sorprèn", i que "hem de ser persones de primavera", persones d'esperança. Es referia a la gran visió de l'esperança cristiana, perquè els cristians "tenim un Pare que plora llàgrimes d'infinita pietat pels seus fills. Un Pare que ens espera per consolar-nos, perquè coneix els nostres patiments i ha preparat per a nosaltres un futur diferent. Aquesta és la gran visió de l'esperança cristiana, que es dilata sobre tots els dies de la nostra existència i que vol aixecar-nos". Ara ens convé enfortir les conviccions i retrobar les raons per a la fraternitat i l'esperança, que foragitin la por. Perquè sigui veritat que: "No tenim por!".

Els atemptats del 17-A

En els dos atemptats es constata la senzillesa de la preparació, el baix cost i el menyspreu dels terroristes per la vida

De l'11-M al 17-A: el rastre del terror

DANI DUCH

En memòria. Imatge del controvertit monument en record de les víctimes de l'11-M a l'estació d'Atocha de Madrid

**SANTIAGO
TARÍN**
Barcelona

Espanya ha estat un objectiu del terrorisme islàmic des que va aparèixer: ja en les primeres proclames d'Al-Qaida es parlava de recuperar Al-Andalus. Ara per ara, la màxima expressió d'aquest fet són els atemptats de l'11-M a Madrid i el 17-A a Barcelona i Cambrils. Senzillesa, baix cost i fanatisme extrem amb menyspreu de la mort dels executants són les seves principals característiques. Aquestes són les similituds entre tots dos.

Els líders. En el cas de Catalunya, la cèl·lula va tenir un líder clar, l'imam de Ripoll Abdelbaki es Satty. En l'11-M n'hi va poder haver més d'un, però destaca un nom, Serhane ben Abdelmajid, anomenat el tunisià. Tots dos van aconseguir volar per sota del radar fins que van perpetrar els atacs, malgrat que s'havien radicalitzat. Vegeu: Serhane va estudiar idiomes i Ciències Econòmiques a Madrid, i el segon, encara que tenia antecedents per narcotràfic, no va ser expulsat perquè la justícia va considerar que tenia arrelament i horitzó laboral a Espanya. Tots dos han mort. Es Satty a Alcanar i Abdelmajid es va suïcidar accionant una bomba quan estava a punt de ser detingut a Leganés el 3 d'abril. Després dels fets del 17 d'agost, s'ha sabut que el 2004 i el 2005 es

va relacionar es Satty amb activistes que van tenir vincles amb l'11-M, i per això la policia li va punxar el telèfon l'abril del 2005, encara que sense resultat.

La cèl·lula. Totes dues eren nombroses. La de Barcelona estava composta almenys per deu persones, de les quals sis han mort i quatre romanen detingudes. Als trens de Madrid van actuar nou persones, que van tenir un ampli suport d'una vintena més. Són dues de les cèl·lules més nombroses que s'han detectat a Europa. Tots els seus membres estaven molt radicalitzats. A Catalunya va passar per la influència de l'imam de Ri-

Els atacs de Madrid es van finançar amb la venda de drogues; els de Catalunya, amb robatoris

poll sobre un grup de gent, alguns de molt joves, de la localitat, que acudien a la seva mesquita i amb els quals després es reunia en altres llocs. A Madrid, l'epicentre va ser la mesquita de l'M-30.

Els atemptats. Devastadors i perpetrats amb una senzillesa enorme. Aquesta és una de les característiques del terrorisme islàmic: es valen de qualsevol cosa per als seus propòsits. La intenció a Catalunya era fabricar almenys tres

furgonetes bomba, per a la qual cosa havien acumulat 120 ampelles de butà per a la deflagració i 500 litres d'acetona per confeccionar un explosiu que fes detonar el gas. En produir-se una explosió durant el procés, van canviar de plans i van optar per l'atropellament a la Rambla i per apunyalat vianants a Cambrils. En l'11-M van fabricar tretze motxilles amb goma-2, que es van activar mitjançant telèfons mòbils alliberats comprats en locutoris. A Madrid hi va haver 191 morts i 1857 ferits. A Catalunya, 15 morts i 126 ferits, però si haguessin portat a terme el seu pla inicial, estariem parlant d'una xifra dantesca.

La preparació. En els dos casos va ser llarga. Les cèl·lules tenien un lloc on reunir-se i un altre on preparar les bombes. En el cas de Catalunya, com a punt de contacte van entrar en un xalet abandonat a Riudecanyes, mentre que van ubicar el seu laboratori en una torre d'Alcanar, que van ocupar. A Madrid, les cites eren en un pis de Leganés i els explosius es van acumular en una finca dels afores de Madrid, llogada amb identitat falsa.

El finançament. Un dels aspectes més espantosos d'aquests atemptats és el baix cost que van suposar per als terroristes. En el cas de l'11-M es calcula que es van gastar 94.000 euros. Els van sufragar venent droga a canvi d'explosius en una mina d'Astúries, i també amb la hawala, una manera tradicional

de transferir fons en les cultures islàmiques. A Catalunya es van nodrir de fons mitjançant petits robatoris i la venda de joies, i pot ser que la despesa sigui encara menor. Per fer-se una idea, els cinc terroristes abatuts a Cambrils van comprar ganivets i una destrat en supermercats locals poc abans d'intentar el seu atac. Van pagar menys de 43 euros.

Xarxes internacionals. Els dos atemptats es perpetren a Espanya, però les seves arrels són fora. La cèl·lula de Madrid estava profundament vinculada a Al-Qaida, i els seus membres amb Ansar a l'Islam, que eren les sigles del

Els dos atemptats es perpetren a Espanya, però s'originen fora; el de Catalunya encara falta saber on

grup que actuava en nom d'aquesta organització al Marroc. De fet, tenien contacte amb els que van atacar la Casa d'Espanya a Casablanca el 16 de maig del 2003, amb un balanç de 45 morts. En el cas de la cèl·lula de Catalunya, hi ha comprovats viatges a París i al Marroc (hi ha detinguts per això) poc abans dels atemptats, tot i que encara no se sap el seu abast. Així mateix, estan comprovades les estades d'Abdelbaki es Satty a Vilvoorde, feu de gihadistes a Bèlgica.

També s'estima que van aprendre a fabricar bombes a Zuric. En el cas de l'11-M, es va detectar un missatge ordenant l'atemptat des de l'Afganistan, on es comandava la cèl·lula. Després dels fets de Barcelona i Cambrils, l'EI va assumir els atacs, i la xarxa profunda ha deixat constància que organitzacions gihadistes internacionals estaven al corrent del que passava aquí. El que encara no es coneix és qui hi ha a l'altre costat de la línia.

El terrorista i la mort. Tots els terroristes estaven molt radicalitzats. Uns van seguir aquest procés a presó, altres en mesquites. I de manera sigil·losa: ni les seves famílies ni els seus amics no ho van advertir fins als atemptats. Una de les coses que sorprenen és que molts semblaven integrats a la societat. Hi ha estudis sociològics que apunten que el radicalisme per a ells és l'única opció de sentir-se part d'alguna cosa, perquè al seu país d'origen no són considerats d'allà i on es nacionalitzen i resideixen sempre seran estrangers. I l'altra diferència amb qualsevol grup terrorista que s'ha conegut a Europa és la seva actitud davant la mort. No busquen sobreviure a les seves accions: no hi ha infraestructura per fugir. No tenen previst amagar-se després, ni tracen rutes de fugida. A Madrid, cinc dels autors de l'11-M es van suïcidar a Leganés quan van ser descoberts. A Cambrils, cinc es van enfrontar a policies amb armes de foc esgrimint ganivets i cinturons d'explosius simulats.●

Els atemptats del 17-A

La concentració davant del monestir va aplegar unes 2.000 persones que van condemnar els atacs

Ripoll clama a favor de la convivència

SÍLVIA
OLLER
Girona

Ripoll va aparcar ahir el silenci en què estava immersa des de feia una setmana per cridar alt i fort “No tinc por”. La concentració que segons els Mossos d’Esquadra va reunir unes 2.000 persones davant la plaça del monestir va voler ser sobretot un clam a favor de la convivència i la cohesió social i un primer pas per recuperar la confiança, en alguns casos perduda, entre els seus ciutadans. Que els membres de la cèl·lula gihadista que va atemptar a Barcelona i Cambrils haguessin nascut o s’haguessin criat des de ben petits en aquest municipi, ha causat un fort impacte en una població que assimila els fets amb tristesa i un incòmode silenci, “com el d’una ciutat adormida”, tal com afirmava fa uns dies una veïna. Però ahir es va alçar en una sola veu per condemnar els atacs, homenatjar les víctimes i també per demanar que no es criminalitzi el col·lectiu musulmà per tot el que ha passat.

Entre els assistents, hi havia nombrosos membres de la comunitat islàmica i fins i tot familiars dels autors de la matança que portaven pancartes que deien “No a la islamofòbia, sí a la convivència” o “L’islam denuncia el terrorisme”. El moment més emotiu de la concentració va arribar quan Hafida Oukabir, germana de Moussa, un dels joves terroristes abatuts a Cambrils, i de Driss, també detingut en l’operatiu, va prendre la paraula. La jove, visiblement emocionada, va mostrar en nom de la comunitat musulmana de Ripoll el seu rebuig i condemna als terribles atemptats i el suport a les famílies abans de cridar, entre sanglots, “no al terrorisme, no a la violència i sí a la pau”. Però de la seva veu també van arribar paraules d’autocrítica i de crítica cap a les institucions. La jove va exposar que si un jove nascut o criat des de petit a Catalunya es rebel·la contra el seu país

SUSANNA SÁEZ / EFE

Discurs emotiu. La germana de dos dels terroristes, Hafida Oukabir, ahir a Ripoll

o la seva ciutat, això vol dir que “tenim un veritable problema que no s’ha d’amagar”. En aquest sentit va instar les institucions, com el govern espanyol, la Generalitat, els ajuntaments, la comunitat musulmana i les entitats religioses, socials i culturals, a treballar conjuntament perquè aquests joves sentin que formen

“plenament part de la societat catalana, perquè sentin que Catalunya és la seva terra i siguin capaços de rebutjar qualsevol missatge radical o extremista”. La jove va manifestar que “tots hem de fer autocrítica i canviar moltes coses que creiem que no s’adapten a aquests temps”.

En la concentració, que tenia

per lema “Ripoll per la pau, un pas endavant” hi van intervenir diverses entitats que van pronunciar diversos missatges per evitar la fractura social. Dos representants de la Casa d’Oficis, a la qual havien assistit alguns dels joves terroristes, van alçar la veu per demanar que “no es criminalitzi qui no toca” i “no estigmatitzar”

si el que volem “és viure en pau”. Amb aquesta idea van assistir a la concentració la Júlia i l’Andrea, tia i neboda respectivament, que amb un ram de crisantems a les mans es mostraven convençudes que a Ripoll no hi haurà “segregació”. També el col·lectiu veïnal Som Ripoll, creat fa uns dies, van defensar la “diversitat cultural” com una “font de riquesa”, així com l’educació intercultural dels joves perquè visquin “lliures d’estigmes i prejudicis”. També van instar a actuar davant dels actes que incideixin en l’odi, el ra-

“Si un jove nascut aquí es rebel·la contra el seu país és que hi ha un veritable problema”, diu Hafida Oukabir

cisme o la xenofòbia. En els últims dies han aparegut alguns adhesius amb missatges islamòfobs a la ciutat.

A l’acte de Ripoll hi van assistir per part de la Generalitat, el conseller d’Empresa i Coneixement, Santi Vila i la de Treball, Dolors Bassa així com el Director General de Coperació al Desenvolupament, Manel Vila, entre d’altres. El conseller Vila es va reunir al matí amb els empresaris de la comarca i la comunitat musulmana que va mostrar la seva preocupació que el teixit industrial deixi de contractar treballadors d’aquesta comunitat. Vuit dels dotze integrants del grup terrorista treballaven en empreses de la comarca i alguns, com el conductor de la furgoneta que va matar 13 persones a la Rambla, Younes Abouyaaqoub, ocupava un lloc de responsabilitat.

Abans de la concentració, es va celebrar un ple extraordinari en què l’Ajuntament de Ripoll va condemnar els atemptats i va fer una crida a treballar a favor de la cohesió. L’alcalde, Jordi Munell, va demanar deixar de banda l’odi i treballar plegats per la convivència.●

Mrirt, el poble natal d’Abouyaaqoub, ret homenatge a les víctimes

RABAT Agències

Els habitants de la localitat marroquina de Mrirt, on van néixer l’autor material de l’atemptat de Barcelona, Younes Abouyaaqoub, i tres implicats més en aquesta acció i en la de Cambrils, preparen per demà una caravana de solidaritat fins a l’ambaixada d’Espanya a Rabat.

Hassan Sbai, habitant de Mrirt i eximmigrant a Barcelona, explica

que en aquesta caravana hi participaran a l’entorn de cinquanta persones que representen els habitants de la localitat i també els que viuen a Espanya. “Organitzarem un acte simbòlic amb l’encesa d’espelmes davant la seu de l’ambaixada espanyola a Rabat en memòria de les víctimes dels atemptats i també per denunciar aquests atacs terroristes”.

Sbai va afegir que els participants

lliuraran una carta de solidaritat a l’ambaixador d’Espanya al Marroc, Ricardo Díez-Hochleitner.

D’altra banda, les autoritats marroquines han deixat en llibertat els dos detinguts per la seva presumpta implicació en els atemptats de Barcelona i Cambrils, i només mantenen sota arrest un tercer home que pretenia atemptar contra l’ambaixada d’Espanya a Rabat.

En una entrevista a Efe, Abdelhak Jiam, director de l’Oficina Central d’Investigacions Judicials (BCIJ, sigles en francès), màxim organisme antiterrorista, va assenyalar que la policia marroquina ha practicat dues detencions, una a Casablanca i una a Uxda, a persones que en algun moment s’havien relacionat amb els integrants de la cèl·lula terrorista de Catalunya.

A Casablanca, la policia del Marroc va detenir un home que va ser repartidor de bombones de gas butà i que va residir al domicili de Ripoll on podria haver viscut o tingut una estada temporal Younes Abouyaaqoub, l’individu que conduïa la furgoneta de l’atemptat de Barcelona. Malgrat això, i després d’uns “interrogatoris molt estrictes”, es va demostrar que no hi havia elements incriminadors i van ser posats en llibertat.

Queda detingut un altre home sense relació directa amb aquests atacs però que va elogiar públicament, en un fòrum d’internet, l’atemptat de Barcelona, i que va ser arrestat a la localitat de Nador. Nascut a la localitat de Xauen, al nord del Marroc, el 18 de setembre del 1989, aquest home va viure deu

anys a Barcelona, on després de portar una vida allunyada de l’islam (bevia alcohol, va assenyalar Jiam), es va radicalitzar en un període molt ràpid de temps.

Jiam va assegurar que els serveis de seguretat marroquins intercanvien “diàriament” informació sobre gihadistes amb els seus col·legues de diversos països europeus, però que, entre tots ells, ressalta la col·laboració amb Espanya.

Sobre els atemptats, el responsable antiterrorista es va preguntar: “Com és possible que la policia espanyola no hagués advertit res? No cridava l’atenció, la mesquita de Ripoll? I els imams, no estan controlats?... I jo que creia que després dels atemptats de Madrid el 2004 els amics espanyols havien comprès moltes coses...”, va afegir.●

Política

Els atemptats del 17-A

Representació institucional sense precedents. La presència del Rei, flanquejat per joves representants de diferents confessions religioses, va concedir a la manifes-

Barcelona sense por

● *Mig milió de persones es manifesten contra el terrorisme en un ambient de tensió política*

● *Els xiulets al Rei i el Govern central xoquen amb els aplaudiments als Mossos i Emergències*

ISABEL
GARCIA PAGAN
Barcelona

Barcelona va cridar ahir al món que no té por. Barcelona té poder. El poder de desenes de milers de persones –500.000 segons la Guàrdia Urbana– que van omplir el centre de la ciutat per manifestar la seva repulsa al terror gihadista. El poder d'una ciutat que, ferida a la Rambla, s'aixeca i surt al carrer a cridar “No tinc por!” i a homenatjar els seus herois particulars de la tragèdia: mossos, guàrdies urbans, metges, bom-

bers... Però també el poder d'aplegar la més alta representació institucional en una manifestació contra la barbàrie terrorista en un context de crisi política excepcional que es va colar als carrers. Xiulets i aplaudiments, banderes espanyoles i estelades, roses, i pancartes contra el Rei i el Govern central per les relacions amb l'Aràbia Saudita...

Els atemptats del dia 17 van convertir la capital de Catalunya, i hores després Cambrils, en una nova taca al mapa de ciutats víctimes d'atacs islamistes, però deu dies després estava llesta per demostrar al món el seu esperit de llibertat, democràcia i convivència en la

diversitat. Amb permís de la política. La manifestació convocada pel president de la Generalitat i l'alcalde de Barcelona pretenia donar el protagonisme a la ciutat i l'organització va posar fil a l'agulla per aconseguir-ho. Es va idear una capçalera amb 75 representants de tots els cossos de seguretat i emergència, sanitaris i entitats ciutadanes que van auxiliar les víctimes en el moment de l'atemptat. Es relegaven així polèmiques polítiques i per a ells van ser totes les mostres de gratitud, aplaudiments i un crit unànime: “no tinc por, no tinc por, no tinc por...”.

L'agraïment acabava sent més profund que la ferida perpetrada

pels terroristes i 70.000 roses blanques, vermelles i grogues, els colors de la ciutat de Barcelona, eren el símbol. Roses a les furgonetes de la Guàrdia Urbana i els Mossos, a les armilles antibales dels agents desplegats, a les butxaques...

Pocs metres enrere, els missatges s'enterbolien amb l'enfrontament polític. El Rei, Mariano Rajoy i el seu Govern eren els destinataris de xiulades al seu pas i aplaudiments a la rereguarda.

La d'ahir va ser la primera manifestació en què participava Felip com a cap d'Estat –el referent estava en la marxa dels atemptats de l'11-M a la qual va acudir com a

príncep d'Astúries–, i la seva presència es justificava en la necessitat de la unitat política i social contra el terrorisme, però la mobilització no va aconseguir ser aliena a les batalles paral·leles que es juguen en la relació entre l'Estat i el Govern català.

La CUP havia llançat un veto preventiu a la presència del Rei en la manifestació, que fins i tot Carles Puigdemont va censurar, i 170 entitats, entre les quals l'ANC i Òmnium, no només van convocar una marxa prèvia si no que van tenir de missatges polítics el pas-seig de Gràcia i la plaça de Catalunya. Una pancarta amb el lema “Les seves guerres, les nostres

JORDI BEDMAR PASCUAL / EFE

tació un rang sense precedents. Al costat de Felip, els presidents de la Generalitat i el Govern central, l'alcaldesa de Barcelona i la resta de líders polítics

morts" seguia el bloc de la representació institucional, i el quilòmetre i mig de recorregut es va esquitxar de pancartes amb missatges directes al Rei: "Felip, qui vol la pau no trafica amb armes", "Mariano, volem la pau, no vendre armes", "Imagina un país que no vengui armes". La batalla de banderes va ser el menys problemàtic, perquè les estelades –amb i sense crespó negre– van conviure sense problemes amb les banderes espanyoles als laterals del passeig i després de les autoritats.

El Rei, Rajoy, Puigdemont, Colau, els presidents del Congrés i el Senat, el Govern central gairebé en ple, van caminar al costat de joves representants de diferents confessions religioses. Els partits catalans es van bolcar amb la convocatòria, però també PP, PSOE, Podem i Ciutadans van voler mostrar múscul a Barcelona. No només amb els seus líders, Pedro Sánchez, Pablo Iglesias, Albert Rivera –el PP va desdoblar la seva executiva després de Rajoy i Maria Dolores de Cospedal–... presidents autonòmics d'Euskadi i Navarra –acompanyats de les cúpules de l'Ertzaintza i la Policia

Foral–, de Madrid, Andalusia, Galícia, Castella-la Manxa, Castella i Lleó, l'Aragó, Balears, València, Cantàbria, Múrcia, Canàries, Ceuta, diputats, senadors... Tampoc no van faltar a la cita els líders sindicals d'UGT i CCOO, de la CEOE, l'arquebisbe de Barcelona...

LA MOBILITZACIÓ

La capital catalana llança un crit unànimement contra el gihadisme: "No tinc por!"

LA REPRESENTACIÓ

La marxa pels atemptats obté una presència institucional sense precedents

El recorregut va ser curt i lent fins a una plaça Catalunya deserta que, una vegada situada la doble capçalera de la marxa amb les seves roses, es va obrir al públic. A l'escenari s'esperaven Rosa Maria Sardà i Míriam Hatibi, que van

vestir d'arguments en castellà i català el "No tinc por!": "Quan ens clavin cops, en lloc de dividir-nos, ens trobaran més units en la defensa insubornable de la llibertat i la democràcia des de la nostra diversitat de cultures i creences"; "si la seva ideologia és la mort, la nostra és una aposta indestructible per la vida". L'homenatge de Federico García Lorca a la Rambla –*La única calle de la tierra que yo desearía que no se acabara nunca*– i de Josep Maria de Sagarra –*Aquesta Rambla meva i em fa esglai/Pensar que puc deixar-la sola un dia.../La Rambla i jo no hem d'apartar-nos mai!*– i les notes de *El cant dels ocells* de Pau Casals van tancar un acte auster ideat per Lluís Pasqual. Mentrestant, a Ripoll, la germana d'un dels terroristes que van morir feia un pas endavant i clamava per "treballar junts perquè no torni a passar mai més".

La sortida de les autoritats va tornar a convertir la unanimitat contra el terrorisme en divisió política. El president Puigdemont va preferir no "magnificar" la protesta monopolitzada per les entitats independentistes, si no el "cla-

mor" dels ciutadans per "la convivència i la pau". La incomoditat al bloc institucional de la manifestació era evident, però es va vestir amb la defensa de la llibertat d'expressió d'una societat diversa.

Una diversitat, també política, que es va evidenciar a la recepció

LA PROTESTA

Els xiulets al Rei es van acompanyar de cartells contra els negocis amb els saudites

EL PROCÉS, DE NOU

El referèndum torna a partir d'avui a centrar la relació Puigdemont-Rajoy

prèvia a la manifestació al saló Sant Jordi del Palau de la Generalitat, on van intercanviar impressions representants de tots els partits polítics per traslladar-se junts, amb autobús, fins al passeig de Gràcia. I una unitat institucio-

nal que va tenir l'Ajuntament de Barcelona com a escenari, amb Colau, Puigdemont i el delegat del Govern central, Enric Millo, agraïnt la seva feina als herois de la Rambla abans de rebre l'homenatge de la ciutat.

El president de la Generalitat és conscient que els atemptats no només han alterat l'agenda política de l'última setmana, si no que també han canviat algunes variables. La manifestació d'ahir posa fi al dol polític, i la relació "constant i fluida" de què han fet gala tant Puigdemont com Rajoy durant els dies immediats a l'atemptat és una assignatura pendent en el terreny polític que transcorre més enllà de la política antiterrorista, i el referèndum d'independència previst per l'Executiu català per a l'1 d'octubre reapareix en l'horitzó immediat.

No hi ha variació en els objectius. Puigdemont està decidit a dur a terme el referèndum –assegura que ja té 6.000 urnes– i Rajoy, a impedir-ho. La pregunta sobre el com, en tots dos casos, inclou ara noves variables i el convenciment que res no acabarà l'1-O.●

XAVI JURIO

El matí. Són les vuit del matí. El rètol amb el nom de la localitat que hi ha al passeig de les Palmeres ja demostra a aquestes hores per què és una de les postals més fotografiades de la localitat. Centenars de turistes utilitzen diàriament aquest punt per emportar-se un record de la seva estada a *la porta del mar* del Baix Camp

XAVI JURIO

El migdia. Aquest és l'aspecte de qualsevol de les nou platges del municipi: l'Ardiaca, la Llosa, Horta de Santa Maria, la Riera, el Reguerol (la de la imatge), el Cavet, l'Esquirol, Vilafortuny i el Cap de Sant Pere. Nou quilòmetres de litoral que fan passar gust als veïns i els visitants, entossudits a recuperar la normalitat

XAVI JURIO

La tarda. Unes 16.000 persones van recórrer el passeig Marítim divendres en contra del terrorisme i a favor de la convivència. Molts dels manifestants van preferir quedar-se en un segon pla, a les voreres, per aplaudir els cossos de seguretat i emergències. El lema "I love Cambrils" es va deixar veure també a la marxa

Guerra contra l'odi i els rumors a Barcelona

EUROPA PRESS

“En un món dominat pels rumors, imatges com aquesta serien impossibles”, diu Rafa Besoli

L'abraçada entre un imam i el pare del nen de Rubí assassinat a la Rambla resumeix què és la xarxa antirumors que impulsa Barcelona

D. MARCHENA Cambrils

La major part dels missatges que s'havien dipositat fins divendres a l'altar erigit davant del club nàutic de Cambrils condemnaven els fets i llançaven missatges de pau. Però, adherida entre dues cartolines més grans (“No més terror” i “No tenemos miedo”), algú va col·locar un full de llibreta, escrit amb un boli blau i en lletres majúscules: “Els acoïllim per millorar les seves vides i posen fi a la nostra”.

Dijous, a la concentració contra el terrorisme que es va celebrar a Rubí, el pare d'en Xavi, el nen de tres anys assassinat a la Rambla, va abraçar i va consolar un imam. La imatge va emocionar tothom que la va presenciar en directe, i encara avui contemplar la foto pot humitejar la mirada.

El missatge de Cambrils resumeix a la perfecció contra què lluita la xarxa antirumors que impulsa Barcelona: els joves terroristes no eren refugiats; van créixer o van néixer aquí. La foto de Rubí il·lustra d'allò més bé quins objectius té aquesta organització transversal que aglutina 424 entitats i més de 675 persones a títol individual. Han unit forces per plantar cara a les malediccions que cada vegada circulen amb més rapidesa gràcies a les xarxes socials.

Entre les organitzacions que formen part de la Xarxa Barcelona Antirumors hi ha el mateix

Ajuntament de la ciutat, SOS Racisme, Càritas, el Casal dels Infants i diverses corporacions professionals, com ara el Col·legi de Periodistes de Catalunya, a més de centenars de voluntaris. Si alguna cosa caracteritza aquest *exèrcit* és la seva pluralitat, com explica Rafa Besoli, de professió tècnic municipal d'interculturalitat i agent antirumors de vocació. “En un món dominat pels rumors, imatges com l'abraçada de Rubí serien del tot impossibles”, diu, convençut que “petits gestos com aquest poden canviar el món”.

El mateix opinen altres activistes de la xarxa, com Jessica González i Rodrigo Aranega, que alerten contra els discursos que homogeneïtzen i criminalitzen tot un col·lectiu. El segon parla a més en qualitat de repre-

sentant d'Acathi, una organització que treballa amb refugiats i migrants perseguits per la seva orientació sexual. “Els prejudicis i els estereotips –asseguren– són les principals amenaces a la convivència”. Per això, l'àrea de Drets Ciutadans de l'alcaldia de Barcelona s'ha compromès a alertar aquesta setmana totes les associacions i membres de la xarxa perquè estiguin a l'aguait dels missatges que poden aprofitar la commoció del 17-A per atacar la comunitat musulmana, especialment en districtes amb un alt percentatge de població migrada.

Els activistes no gastaran energia en els *trolls*, els professionals dels rumors, aquestes persones que s'especialitzen a sembrar la llavor de l'odi, però sí en els que poden caure sota el seu

“No estàs sol, no et creguis la infàmia, no callis”

■ Aquests tres punts podrien resumir el manual de la Xarxa Barcelona Antirumors. El silenci davant les infàmies ens fa còmplices; cal dubtar d'informacions d'internet sense fonts contrastades i amb expressions xocants, com ara *tribus musulmanes* (sic). Es tracta, diuen les entitats d'aquesta organització d'organitzacions, de “trencar l'espiral del silenci”, ja sigui desemmascarant pamflets intoxicadors o no contribuint a difondre els insults i missatges d'odi.

L'alcaldia demana que entitats i activistes contrarestin totes les insídies que viatgin al mateix vagó del 17-A

radi d'acció. Hi ha persones que es qüestionen legítimament les polítiques migratòries o d'acollida i que busquen explicacions a fets terribles com els atemptats de la Rambla i Cambrils. “Aquestes persones –explica Rafa Besoli– poden trobar en els rumors respostes fàcils, però s'obliden que les seves preguntes són complexes i exigeixen respostes complexes. Els rumors, els tòpics i els missatges provocadors no donen elements per pensar, sinó que diuen com s'ha de pensar. Contra això lluitem perquè la realitat és molt diversa, no monolítica”.

CARTES DELS LECTORS

Triple dolor

Colpit encara, i per molt temps, pels atemptats de Barcelona i Cambrils, que han provocat un dolor immens a famílies de casa nostra i d'arreu del món, escric per demanar a la gent de bona fe una pregària silenciosa, un pensament compassiu per la mare de l'assassí de la Rambla. Quin dolor el d'aquesta dona quan demanava al seu fill que es lliurés a la policia: "El prefereixo a la presó que no pas mort". És un crit que a aquesta mare i a moltes d'altres els brolla del més pregon del seu ésser.

Tinguem per ella una actitud no bonista sinó generosa. Jo vull dir alt i fort: cristiana, que l'ajudi a portar de per vida aquest triple dolor: haver perdut un fill, saber-lo un assassí que ha escampat dolor innocent arreu i el dolor del possible rebuig social.

I seguim omplint de vida la Rambla, el passeig on em recordo agafat de la mà del pare baixant xino-xano de Gràcia a Colom.

JOSEP CALVET LÓPEZ
Barcelona

Políticos laxos

Los hijos tienen pocas ganas de escuchar y sacar provecho de las experiencias, orientaciones y consejos que transmiten los padres. Es ley de vida y tenemos que aceptarlo por mucho que nos duela. Pero eso no debemos permitirlo entre quienes gobiernan un Estado o sus principales ciudades. Estos, además, han de saber que ante el terrorismo hay que trabajar coordinadamente con quienes también lo sufren. Pero si infravaloramos su experiencia y la información que recibimos, y no tomamos las medidas que nos recomiendan, iremos mal. Y aún peor si quienes nos gobiernan creen que la permisividad y el buenismo nos eximirán de él y podremos vivir tranquilos.

El pasado jueves, tras el terrible atentado, los tres políticos catalanes que primero salieron por televisión aparecieron estupefactos, doloridos y sorprendidos. Y si esto último se debió a lo antes citado, demuestra el tremendo error de la política de laxitud adoptada y, a su vez, la imperdonable inocencia de quienes nos gobiernan.

JOSEP PAGÈS MARTÍ
Barcelona

Algo habrá fallado

Abatido por los recientes atentados, leo muchas reflexiones sobre la radicalización de algunos menores de edad. Una simple y corta pregunta me asalta: ¿dónde estaban sus padres? Como decía el afortunado Carles Capdevila, los padres, guste más o menos, además de acompañar y educar a sus hijos, han de controlarlos. No busquemos la culpa en las administraciones o en la falta de pilones en los paseos más visitados y que ahora se van a blindar. El respeto, la educación y el amor al prójimo empieza en cada casa y familia. Algo habrá fallado.

JORDI SÁNCHEZ
Barcelona

Mossos, felicitats

Quan ja han passat uns dies del repugnant atemptat de Barce-

Trobades a Facebook En directe

CONCENTRACIÓ DE MUSULMANS CONTRA EL TERRORISME

<http://bit.ly/2wqHDM>

Més d'un centenar d'entitats musulmanes es van manifestar contra els atemptats dilluns passat, 21 d'agost. Els assistents es van concentrar a la plaça Catalunya per baixar després per la Rambla fins al mosaic de Miró.

PROTECTORA

<http://bit.ly/2w7LQ5F>

Recordem la nostra visita a la Lliga Protectora d'Animals i Plantes de Barcelona i la importància de l'adopció.

CLASSE DE BOXA

DIMARTS A LES 10.30 H

Gaudirem d'una classe de boxa dimarts vinent a les instal·lacions d'Entrena en Barcelona.

La foto del lector Ombra ocupada

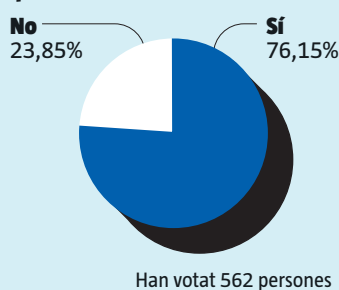
"A Gràcia, tot i que hi ha molts aparcaments lliures i gratuïts, força motoristes s'estimen més aparcar a l'ombra perquè els vianants ens posem ben morenos al sol", escriu el lector **Albert Vilanova Boqueras**, autor de la fotografia.

Podeu enviar les vostres fotografies a cartes@lavanguardia.cat. Cal que estiguin signades amb nom i cognoms i hi ha de constar l'adreça, el telèfon i el DNI o el passaport. La Vanguardia es reserva el dret de publicar les que consideri oportunes.

Enquesta Amenaça robots

Penseu que en un futur els robots podrien ser una amenaça real per als humans?

f Ya se tuvo que desactivar a dos robots que habían creado un lenguaje propio. O se les enseña a tener ética o estamos perdidos.

Mari Trini

f Seguro que sí, todo buen avance tecnológico ha desarrollado a su vez su lado destructivo.

Carlos González

f Los peligrosos somos los humanos...

Juana María Alduan Beriain

f Sí, aunque la primera ley de la robótica según Isaac Asimov diga lo contrario.

Isabel Bogado Mena Schmitt

bancs que han tingut fins ara. Moltes gràcies, perquè gràcies a vosaltres puc dir ben fort i ben clar: amb vosaltres, no tinc por!

PERE TORO CERVERA
Barcelona

Pau entre els pobles

I en mig del dolor, la ràbia i la incredulitat, sorgeixen imatges de pau i amor. Imatges de persones que, venent la por, arraconen els que només porten odi al cor, i els fan fora de la Rambla, deixant clar que som molts els que volem la convivència i la unitat. Persones de cor net i valent, com l'assistent social de Ripoll, abraçada a la mare plorosa d'un dels terroristes, o l'abraçada d'uns pares que acaben de perdre el seu fill petit a un imam desfet pel dolor.

Aquest dies m'he sentit trista i horroritzada com tothom, però he decidit deixar d'escollar els que pensen i actuen només des de la ràbia i la intolerància, i omplir-me d'energia dels valents, de les persones de cor net, dels que fan d'aquest món un lloc una mica millor. Gràcies a aquests pares, a aquests mestres i persones que no es poden creure el que ha passat, però que malgrat tot seguiran triant el camí de la pau.

ROSER CROSAS
Vic

Rostros cubiertos

Me alojaba en un hotel de la Rambla junto con un grupo de turistas extranjeros durante el ataque terrorista con furgoneta el pasado jueves. A la mañana siguiente desayunábamos en el restaurante del hotel cuando entraron dos personas enfundadas en burkas y se sentaron a una mesa. Sólo podíamos verles los ojos, por lo que no sé si eran mujeres u hombres. Clientes del hotel, supuestamente. Era la mañana siguiente a la masacre y el autor seguía huido. Pensé en los atentados de Londres y Kabul, hombres enfundados en un burka. Me sentí insegura y también ofendida por lo que, además de un peligro para mi seguridad, interpreté como una falta de delicadeza por parte de esas dos personas hacia la cultura de este país y el momento que vivíamos. Sugiero que coloquen con urgencia y en lugar visible un letrero informando de que no se permite transitar por el hotel ocultando el rostro con cascos, pasamontañas, burkas y prendas similares, norma que es ya ley en edificios oficiales y transporte público, y que cada vez adoptan más comercios privados, con evidente sentido común dados los tiempos que corren.

M. JOSÉ MARTÍNEZ
Barcelona

No llenceu els peluixos

Avui he anat a la zona alta de la Rambla, on estan deixant totes les flors i les espelmes per recordar les víctimes d'aquesta massacre que hem patit a Barcelona. M'ha impressionat veure aquí, a casa nostra, el mateix que havíem vist en fotografies als diaris quan havia passat a altres ciutats. També m'ha emocionat veure gent que resava, amb gran recolliment, sense fer cas del soroll dels

tes ja es parlava d'un gran èxit dels "cuerpos y fuerzas de Seguridad del Estado".

A aquesta gent que durant tant de temps ens han posat pals a les rodes, potser tement que els puguem fer ombra, els vull dir que no podran continuar posant-se a primera fila per sortir a la foto quan o han fet res i van reaccionat tard i malament; i als Mossos i a la Guàrdia Urbana els vull donar les gràcies per haver fet el que han fet, tot i els nombrosos entre-

lona, tots els que en més d'una ocasió, i aquí m'hi incloc, hem criticat els Mossos d'Esquadra i la Guàrdia Urbana ara els hem de felicitar i treure'ns el barret. Fent prova d'una gran professionalitat i amb una gran rapidesa varen deixar tot el veïnat de la Rambla aïllat i confinat perquè poguessin treballar amb la màxima eficàcia i eficiència; i a les poques hores els resultats així ho demostraven amb gairebé tots els terroristes detinguts o abatuts.

I tot això havent-se de valer per ells mateixos ja que qui remena les cireres a l'Estat espanyol no els ha permès l'accés als registres d'Europol ni tampoc que es formin nous agents. I quan tota la feina gairebé ja estava feta, Rajoy arriba tard i malament, i ens vol vendre unitat. I, per acabar-ho d'adobar, el ministre d'Interior s'atrevia a dir que la cèl·lula terrorista ja estava desmantellada quan encara quedava molt per fer, i des dels sectors espanyolis-

Podeu enviar les vostres cartes a cartes@lavanguardia.cat. La Vanguardia agraïx les aportacions dels lectors i tria per publicar aquells textos que no superin els mil caràcters. Les cartes han d'anar firmades amb nom i cognoms i hi ha de constar el DNI o el passaport, l'adreça i el telèfon. No es publicaran escrits

firmats amb pseudònim o inicials. La Vanguardia es reserva el dret de resumir-ne o extractar-ne el contingut i de publicar els que consideri oportuns. No es mantindrà correspondència ni s'atendran visites o trucades sobre originals no publicats.

cotxes o de les persones que passen pel costat.

Hi havia moltes flors, moltes espelmes i molts missatges, però també hi havia molts ossets i altres animallets de peluix. Suposo que les flors i les espelmes les llençaran, però i dels peluixos, què en faran? M'agradaria que els recollissin i els donessin als nens que no tenen massa coses, els que s'estan en cases d'acollida o amb les seves mares a les presons, i potser fins i tot als hospitals.

No llenceu els ossets ni els peluixos, doneu-los als nens que no en tenen.

MONTSERRAT RAJADELL
Sant Just Desvern

El metro y medio

Un fuerte aplauso por la campaña para terminar con los atropellos a ciclistas de carretera. Hay otros ciclistas –los urbanos– que deben respetar los pasos de peatones que cruzan el carril bici, no serpentear por la calzada entre vehículos con distancias de hasta cinco centímetros, no circular por la calzada en sentido contrario y, sobre todo, no circular por las aceras, que son de uso exclusivo de peatones y de cochecitos de discapacitados y bebés.

Las situaciones de riesgo que se producen en este último supuesto son diversas, tanto para el ciclista como para los peatones: al poner el pie en la acera desde la puerta de tu casa puedes ser arrollado por un ciclista que pasa a toda velocidad; vas por la acera –ancha o estrecha– y sin previo aviso te rebasa un ciclista rozando tu carro de la compra.

La autoridad municipal está obligada a poner coto a estos desmanes; de lo contrario, crecerá el desagrado social hacia este tipo de transporte urbano.

AMPARO TOS BOIX
Valencia

Els amfibis pateixen

El lector Martí Gassiot preguntava a la carta “On són les granotes?” (20/VIII/2017) què ha passat amb les nombroses granotes que, fins fa poc temps, poblaven els nostres rierols i estanys. Al nostre país, els amfibis (granotes, gripaus, tritons i salamandres) pateixen una tempesta d'agressions. Com bé diu Carmina Vilaseca a la carta “Agricultura respectuosa” (24/VIII/2017), els pesticides i els fertilitzants contaminen les aigües i són un problema molt greu per a aquests animals.

Cal afegir també que els tolls i les basses s'assequen més pel canvi climàtic i per les extraccions d'aigua per l'ús domèstic i agrícola, així com la pèrdua de basses tradicionals per estructu-

Gargots Kap

El lector exposa Las religiones y los países

A medida que la ciencia avanza en comprender el asombroso equilibrio del caos del universo, así como el perfecto orden de la naturaleza y la vida, el ser humano debería tomar mayor conciencia de la insignificancia de su ser en ese orden superior llamado universo, del cual como una infinitesimal mota de polvo forma parte el planeta Tierra y, sobre él, nosotros. Todas las religiones han intentado dotar, cada una a su manera, de contenido y justificación a nuestra existencia, instruyéndonos con códigos, espirituales y morales, que han permitido cohesionar diferentes sociedades, al mismo tiempo que, al considerarse en posesión del origen y de la verdad absoluta de nuestra “egocéntrica trascendencia universal”, han provocado y provocan guerras y enfrentamientos ideológicos irreconciliables. El rigor del conocimiento científico, así como la filosofía, la política, la economía y otras aportaciones culturales, estructuradas en el pensamiento racional y en el método de la razón, han ido conformando unos

valores legales, materiales, morales, éticos y espirituales en gran parte de los países y sociedades actuales. Las religiones por su propio origen divino pueden enfrentarse a la dicotomía de si deben anteponer el ordenamiento legal político y civil a su propia jerarquía de valores espirituales y morales o seguir considerándose como único referente de gobernanación y verdad inapelables, frente a los estados democráticos y laicos.

Que una persona esté en un país para trabajar, educarse, beneficiarse de su estructura social, convivir y pagar impuestos no significa necesariamente que esté integrado en sus costumbres y en el respeto a sus leyes civiles si prevalecen jerárquicamente sus valores religiosos y de fe. El no practicar ninguna religión no significa carecer de valores espirituales trascendentales y de convivencia.

JOSÉ LUIS NIÑO
Suscriptor
Barcelona

res de lona plàstica, inaccessibles als amfibis. Una altra pràctica agrícola massa freqüent que afecta els amfibis, i la fauna en general, és l'eliminació dels marges arbustius als camps. Per acabar-ho d'adobar, les granotes han de suportar la proliferació de peixos exòtics que en depreden els ous i capgrossos, i que han arribat fins i tot a rius i estanys de l'alta muntanya. Encara queden punts on trobem bones poblacions d'amfibis, i encara són possibles les accions de millora dels hàbitats aquàtics,

per tornar a sentir el rucar de les granotes. Els amfibis ens diuen moltes coses sobre la qualitat de les nostres aigües.

ANNA GALLÉS
Víc

Apaga el televisor

Llevo tres meses sin encender el televisor. Me ha costado mucho decidirme, porque hay que reconocer que la televisión engancha. Pero o ella, o yo y los demás ¿Qué hemos dejado de ha-

cer gracias a ella? Hemos dejado de leer, de escuchar música, de desarrollar nuestras habilidades creativas, de comunicarnos, de vivir, de encontrar un hueco para nosotros mismos. Transmite negatividad y malestar, e incluso los informativos se recrean en lo morboso. Apágala y coge un libro. Te aseguro que se duerme mejor, que los índices de insomnio se reducirían bastante y la gente dormiría las horas adecuadas. La televisión es una endiosada, que junto al materialismo y al consu-

mismo desenfrenado contribuye a poner en peligro los valores de la humanidad. Apaga el televisor, o al menos baja el volumen, porque desde que no la veo aprovecho más las horas del día.

Yo ya me he decidido, ya que no hay programa que merezca restar tiempo a una vida más plena.

ANA LÓPEZ-BRAVO ARNAIZ
Barcelona

Colillas, al cenicero

Tirar la colilla sin apagar, inocente aunque incívico acto reflejo, acarrea graves consecuencias: mientras se consume bosquejando barrocas volutas de humo, nos consume la vida y aumenta el efecto invernadero al deteriorar la calidad del aire con gases que dificultan la oxigenación de la sangre y dañan nuestros órganos, en especial, pulmón, corazón y cerebro. Y eso sin tener en cuenta sus casi setenta sustancias químicas cancerígenas ni el alquitrán que bloquea los bronquios de quien lo respira.

Pero aunque se apague, cada colilla libera en contacto con el agua muchos tóxicos. Por eso, cuando se usan el suelo o los alcorques como ceniceros, el veneno que contiene –mercurio, plomo, cianuro, cadmio, etcétera–contamina con la lluvia hasta 500 litros de este vital líquido.

Sabiendo que este residuo tóxico no es biodegradable y amenaza la biodiversidad, por favor, si fuma, al menos apague la colilla en un cenicero.

M. FERNÁNDEZ-PALACIOS
Madrid

El uso del móvil

El uso de los móviles ha supuesto una revolución tecnológica y uno de los cambios más espectaculares en nuestra sociedad, sobre todo, en las últimas décadas. Ciertamente es que gracias a ellos podemos comunicarnos y acceder a internet desde cualquier lugar y en cualquier momento. Se han ido poco a poco posicionado como la herramienta clave para la mayoría de nuestras operaciones cotidianas. Pero el uso de estos dispositivos varía sustancialmente en función de la edad, ya que son precisamente las nuevas generaciones –conocidas como nativas digitales– las que tienen mayor dependencia de ellas. La radiación electromagnética de la telefonía móvil puede dañar seriamente nuestra salud, y muy en especial la de los niños y jóvenes. Sin embargo, no hay que renunciar a las facilidades y ventajas que nos ofrecen, sino hacer buen uso de ella.

MIGUEL SÁNCHEZ
Zaragoza

grupoGodó

JAVIER GODÓ, COMTE DE GODÓ *President*

Carlos Godó Valls Conseller Delegat
Josep Caminal Director General de Presidència
Ana Godó Editora de Vanguardia Dossier i Libros de Vanguardia
Jaume Gurt Director General Corporatiu - Negoci Premsa
Pere G. Guardiola Director General Comercial
Xavier de Pol Director General de Negoci Audiovisual
David Cerqueda Director General de Negoci Digital

LA VANGUARDIA

JAVIER GODÓ, COMTE DE GODÓ *President-Editor*

Òscar Ferrer Director Gerent
Xavier Martín Controller
Juan Carlos Ruedas Director de Marketing

Edita LA VANGUARDIA EDICIONES SL
Av. Diagonal, 477 (08036) Barcelona
Tel.: 93 481 22 00 / 93 481 25 00
Fax: 902 185 587

Internet www.lavanguardia.com

Dipòsit legal B-18078-2011
ISSN 2014-1718 (edició impresa)
ISSN 2462-3415 (edició en línia en pdf)

Imprimeix CRE-A IMPRESIONES DE CATALUNYA SL
Polígono Zona Franca, carrer 5, sector C (08040) Barcelona
PRESSPRINT. Carrer Valentin Beato, 48, Madrid

Distribueix MARINA BCN DISTRIBUCIONS SL
Carrer E, 1 (cant. c/6). Pol. Industrial Zona Franca. 08040 Barcelona. Tel.: 93 361 36 00

ANUNCIS I ESQUELES PUBUPRESS MEDIA SL
Per telèfon 902 178 585
Barcelona Av. Diagonal, 477 (08036)
Tel.: 93 344 30 00. Fax: 93 344 31 88
Madrid María de Molina, 54, 4.º (28006)
Tel.: 91 515 91 00. Fax: 91 515 91 09

ATENCIÓ AL SUBSCRIPTOR
Tel.: 933 481 482. Fax: 93 486 39 15
atencionalcliente@clubvanguardia.com

ATENCIÓ AL LECTOR
Tel.: 93 481 22 00. Fax: 902 185 587
Cartes dels lectors
cartas@lavanguardia.es
Defensor del lector
defensor@lavanguardia.es

Difusió controlada por OJD

© LA VANGUARDIA EDICIONES, SL. BARCELONA, 2017. TOTS ELS DRETS RESERVATS

Aquesta publicació no pot ser reproduïda, ni totalment ni parcialment, ni registrada en, o transmesa per, un sistema de recuperació d'informació, de cap manera ni per cap mitjà, sigui mecànic, fotoquímica, electrònica, magnètica, electroòptica, per fotocòpia, o qualsevol altre, sense el permís previ per escrit de l'empresa editora. A efectes del que preveu l'article 32.1 del Text Refós de l'LPI, La Vanguardia Ediciones, SL s'oposa expressament a la utilització de qualsevol contingut d'aquest diari amb la finalitat de fer ressenyes o revistes de premsa amb fins comercials (press-clipping) sense tenir l'autorització prèvia de La Vanguardia Ediciones, SL

LA VANGUARDIA

President-Editor:
JAVIER GODÓ,
COMTE DE GODÓ

Director:
Màrius Carol

Directors adjunts:
Lola García
Miquel Molina

Enric Juliana
Álex Rodríguez

Subdirectors:
Manel Pérez
Isabel García Pagan
Llätzer Moix

Adjunts al Director: Enric Sierra i Pedro Madueño

Redactors en cap: Lluís Uría (Internacional), Jaume V. Aroca (Política), Susana Quadrado (Tendències i Gent), Ramon Suñé (Viure), Ignacio Orovio (Cultura), Sergio Vila-Sanjuán (Cultura)s), Joan Josep Pallàs (Esports), Ramon Aymerich (Economia), Celeste López (Redacció Madrid), Mariàngel Alcázar (Casa Reial), Núria García Arenas (Disseny), Fèlix Badia (Magazine), Magí Camps (Edició) i Eduard González (Administració de Redacció)

Seccions: Elisenda Vallejo (Internacional), Santi González (Política), Pau Baquero (Opinió), Silvia Angulo (Viure), Maricel Chavarria (Cultura), Juan B. Martínez (Esports), Dolors Álvarez (Economia), Cristina Gallego (Fotografia), Josep Ramos (Infografia) i Xavier Mas de Xaxàs (Corresponçal diplomàtic)

Consellers de Direcció: Lluís Foix i Josep Maria Sòria

La prudència dels bancs centrals

ELS responsables dels bancs centrals de tot el món es reuneixen anualment a Jackson Hole, a l'estat de Wyoming, per compartir experiències i preocupacions. La reunió d'aquest any, que va començar dijous i es clausura avui, té la particularitat de l'assistència del president del Banc Central Europeu, Mario Draghi –no va anar-hi els dos últims anys–. La seva presència, junt amb la seva homònima nord-americana, Janet Yellen, ha provocat un considerable augment de les expectatives de bancs i inversors respecte a les seves declaracions sobre el futur immediat de la política monetària i la seva efectivitat.

Malgrat això, Draghi i Yellen s'han mostrat molt prudents, com no podia ser d'altra manera. Amb les seves particularitats, tant la zona euro com els Estats Units estan vivint una situació econòmica similar. Amb creixements al voltant del 2% i la inflació molt per sota de l'objectiu del 2%, els dos banquers es mostren molt cauts a l'hora de revelar quines seran les seves cartes en un futur immediat. La baixa inflació, segurament propiciada per factors estructurals –demogràfics i tecnològics–, manté de fet els dos bancs centrals amb un marge d'actuació molt petit respecte a la política monetària de manual.

Un dels principals problemes per a Mario Draghi és la fortalesa de l'euro. La divisa europea es troba en una fase expansiva, per damunt d'1,18 dòlars, al mateix temps que, a causa del Brexit, l'euro s'acosta per primer cop en la història a la paritat amb la lliura. L'apreciació ha estat del 13,5% des de gener d'aquest any i el BCE s'ha mostrat molt preocupat pels seus efectes en les exportacions, per la pèrdua de competitivitat i perquè, en cas de perdurar, pot ser un fre al creixement.

L'altre element de preocupació per a Draghi és la baixa inflació, que es manté malgrat el creixement de la zona euro. Per aquesta raó, Draghi tampoc no té pressa a retirar els estímuls a l'economia amb la compra de deute públic, que ja va rebaixar recentment dels 80.000 als 60.000 milions mensuals, i es limita a demanar obertura de mires als seus col·legues davant els canvis en l'economia. El risc de perjudicar el fort creixement de la zona euro l'obliga a la prudència.

En el cas de la Reserva Federal, Janet Yellen tampoc no vol aventurar-se a posar en risc el creixement econòmic, tot i que aquest any ha apujat els tipus en dues ocasions, el març i el juny passats. Però la depreciació del dòlar, especialment des de l'arribada de Donald Trump a la Casa Blanca, obliga a ser molt cauts. En canvi, Yellen pot recórrer a una reducció –mesurada i molt estudiada– del balanç de la Reserva Federal, que és de 4,5 bilions de dòlars –s'ha multiplicat per cinc des de l'esclat de la crisi–. De manera que les desinversions que es produeixin –es parla d'uns 0,6 bilions de dòlars com a mínim– puguin substituir en una certa mesura l'encariment dels diners i actuïn com a estímul per enfortir la divisa nord-americana.

Al *resort* de Jackson Hole, en una vall protegida de les Rocalloses, també s'ha parlat dels reptes a mitjà termini, amb una economia que creix de forma continuada però moderada. Però també amb un creixement d'ocupació que no es tradueix en un augment dels salaris, cosa que explica en part la resistència dels preus a pujar aquests últims anys. Una contenció en els salaris que és, probablement, resultat tant d'una gran oferta de mà d'obra com dels efectes de la tecnologia (en particular la robòtica) en l'ocupació.

Integració i col·laboració ciutadana

EL tràgic balanç de l'atemptat del 17 d'agost a Barcelona fa molt difícil una lectura mínimament positiva de les seves conseqüències. Tot i això, algunes reaccions han estat apreciables. La principal és potser que la societat catalana ha evitat qualsevol brot d'islamofòbia. Hi va haver en les primeres hores alguna expressió residual d'aquest ordre, ràpidament apaivagada. Això ens indueix a pensar que, amb defectes i excepcions, la integració funciona raonablement bé a Catalunya. Funciona des de l'òptica de les comunitats musulmanes, que han donat proves de pesar i rebuig pel que ha passat, negant qualsevol associació del seu credo religiós amb el terrorisme. De fet, fins als seus últims mesos, fins i tot els responsables de l'atemptat de la Rambla van portar una vida integrada. Es van escolaritzar amb els nadius, es van alinear als mateixos equips de futbol, van ser beneficiaris de serveis socials, tenien feina... I la integració funciona també des de l'òptica de les comunitats autòctones. Queda encara camí per recórrer. Però en aquest cas, com apuntàvem, han reaccionat amb moderació i serenitat.

Al costat d'aquests signes encoratjadors en coexisteixen altres d'oposats. Els joves terroristes del 17-A pertanyien pel que sembla a una branca salafista molt

extrema, que acostuma a impostar conductes occidentals i es comporta amb una discreció enganyosa, fins al punt de fer molt difícil la seva detecció. Això suposa que, per molt satisfactòria que sigui la integració actual per al gruix de la població d'origen estranger, el risc d'atemptat segueix persistent. Potser perquè, a causa del gran esforç que han fet les forces de seguretat darrerament, els fonamentalistes opten ara per una discreció que en dificulta el control.

Per aquesta raó, i també per una qüestió de solidaritat, sembla raonable demanar-li a la comunitat musulmana que forma part de la nostra societat una implicació més activa en les tasques de prevenció. No es tracta de carregar-los amb més responsabilitats que a la resta dels ciutadans. Però sí de treure partit de la seva proximitat als cercles on poden produir-se adoctrinaments. Han de mantenir l'ull sempre viu i alertar de qualsevol conducta sospitosa. Tenen més possibilitats que altres col·lectius de descobrir un imam extremista que comença a operar en el seu entorn o de percebre una deriva radical entre els seus fills. Davant l'amenaça terrorista, tota prevenció i vigilància són poques. El futur de la nostra societat multiètnica depèn de l'atenció, la diligència i la col·laboració de tots els que la integrem. I això inclou, per descomptat, els musulmans.

Antoni Puigverd

Primer 'round'

El dol per les víctimes de Barcelona i Cambrils ha estat curt i superficial. És molt més dura i profunda, per bé que soterrada, la batalla per emmarcar políticament l'atemptat.

Com ja vaig comentar, els diaris de Madrid van barrejar el lament per les víctimes amb els retrets al projecte independentista. L'argument, repetit per columnistes i tertulians, podria resumir-se així: entretingut o obsessionat pel referèndum, el Govern seria indirectament responsable de l'atemptat. L'objectiu polític d'aquest discurs és fer veure a la ciutadania catalana que, si fa cas de l'independentisme, quedarà desprotegida ja que l'única cuirassa fiable és l'espanyola.

Els Mossos van rebre els primers dards: per no haver detectat la radicalització d'uns gihadistes en una població petita com Ripoll o per les respostes en català del major Traperó. Però a mesura que l'eficàcia dels Mossos es convertia en dada incontestable, les sospites se circumscrivien a anècdotes: que si només la jutgessa de guàrdia va detectar que Alcanar i Barcelona estaven relacionats; que si un mosso va rebre informació de Bèlgica sobre l'imam, etcètera. Els dubtes sembrats sobre els

Avui a la manifestació, amb els morts per excusa, cada bàndol s'examina en públic

mossos recorden la desautorització mediàtica dels policies que investigaven l'atemptat d'Atocha l'any 2004.

També l'alcalde Colau i el seu entorn han rebut: hi va haver un moment que les pilones no col·locades a la Rambla semblaven la causa principal de la tragèdia. L'acusació al tinent d'alcalde Asens i al cupaire Salellas per haver defensat el mestre de l'imam de Ripoll demostra una vegada més que, a Espanya, el famós "Estat de dret", quan no pot ser usat en benefici propi, es llença a les escombraries.

Per la seva banda, la Generalitat i els mitjans que li donen suport han venut l'eficàcia dels Mossos com un pròleg de la independència. La propaganda catalana descriu la llibertat de moviments dels gihadistes de Ripoll només com el resultat de la marginació dels Mossos de la Interpol i la Junta de Seguretat. Es parla dels Mossos en termes èpics: herois que triomfen sobre el terror amb un braç lligat per l'Estat a l'esquena. Ara bé: el triomf sobre el terrorisme no s'ha produït. Les víctimes hi són. La por és un fet encara que l'eslògan ho negui.

Cada parròquia ideològica ha comprat els arguments que li donen la raó. La batalla del relat, de moment, està empatada. Però no ha acabat: la tensió, freda i soterrada, és màxima. Falta un mes just pel xoc o pel xou del referèndum. Ni la mort, no ha servit de treva. Avui, a Barcelona hi haurà una gran manifestació. En teoria és una trobada de dol i unitat, però en realitat la família enemistada i renyida visita la notaria; tots esperen l'herència, tots es miren de reüll: encara no se sap qui és l'hereu afortunat. Com va passar la vigília electoral del 2004, en què Rajoy va perdre per sorpresa les seves primeres eleccions, qualsevol error pot ser determinant. Avui a la manifestació, aparentant unitat i amb els morts per excusa, cada bàndol s'examina en públic. Primer *round* de la batalla d'octubre.●

Els atemptats del 17-A

L'imam de Ripoll va ser investigat en dos processos sobre Al-Qaida

La Policia li va punxar el telèfon en les operacions Xacal i Camaleó, sense èxit

ARXIU ACN / ACN

Les restes d'Alcanar. La investigació sobre l'explosió a la casa que va morir l'imam és una de les claus del cas

**JOSÉ MARÍA
BRUNET**
Madrid

Abdelbaki es Satty, l'imam de Ripoll, considerat el cervell dels atemptats de Barcelona i Cambrils, no era un absolut desconegut per a la policia i la justícia espanyola. El 2005 l'avui president de la Sala Penal de l'Audiència Nacional, Fernando Grande-Marlaska, va autoritzar que Es Satty fos objecte d'escoltes telefòniques. La Policia va demanar l'esmentada autorització al llavors magistrat del jutjat central d'instrucció número 5 en el marc de dues operacions contra el terrorisme d'Al-Qaida.

Aquestes operacions es van conèixer amb els noms de Xacal i Camaleó. L'altre jutge d'instrucció que hi va intervenir va ser Fernando Andreu, ara encarregat de la investigació sobre els atemptats de la

L'ATEMPTAT DE NASSIRIYA

Al pis de l'imam a Vilanova hi va viure un gihadista que després es va fer esclatar a l'Iraq

Rambla i el passeig Marítim de Cambrils.

La Policia va demanar autorització per controlar les comunicacions d'Es Satty perquè tenia indicis que estava relacionat amb una xarxa de falsificació de documents, a mig camí entre la delinqüència comuna i les estructures de suport a

gihadistes en països europeus. Grande-Marlaska –que en aquell temps substituïa Baltasar Garzón, en excedència als Estats Units–, va considerar fundades les sospites policials i va autoritzar les punxades mitjançant una interlocutòria dictada l'octubre del 2005. En la seva resolució –rescatada ahir per l'Abc–, el magistrat argumentava que Es Satty “pot actuar com a intermediari a l'hora de donar suport logístic per a les xarxes terroristes, ja que manté contactes amb ciutadans àrabs que es dediquen a la falsificació de documentació en l'àmbit de la delinqüència comuna, amb l'objectiu de donar cobertura a la sortida d'elements terroristes

per territori espanyol i europeu”.

Les dues operacions, Xacal i Camaleó, van plantejar denominadors comuns. Entre ells, la suposada implicació d'algunes persones en totes dues. Abdelbaki Es Satty va ser una d'elles. Les investigacions partien d'un tronc comú. Provenien d'aclarir l'atemptat comès el 16 de maig del 2013 a la Casa d'Espanya de Casablanca. El nom d'Es Satty va aparèixer vinculat a dues organitzacions terroristes, Ansar All Islam i el Grup Islàmic Combatent Marroquí, que després duria a terme els atemptats de l'11-M. L'operació Xacal, en concret, va ser desenvolupada per la Guàrdia Civil, que va trobar indicis que Es

Satty actuava en l'òrbita de Mohamed Mrabet, que llavors exercia funcions de gestió econòmica a la mesquita de Vilanova i la Geltrú.

Al començament de les investigacions, anys abans de les punxades telefòniques, es va escorcollar el pis que ocupava Es Satty al carrer Lepant de Vilanova i es van trobar documents d'adoctrinament religiós i unes “instruccions per a la seguretat” que descrivien mesures per evitar vigilàncies policials. En aquell habitatge també hi va residir Belgacem Bellil, un ciutadà algerià que el novembre del 2003 es va fer esclatar en un atemptat suïcida a l'Iraq. El procediment que va fer servir va consistir a llan-

çar un camió cisterna carregat amb més de 3.000 quilos d'explosius contra les instal·lacions de la base de l'Exèrcit italià a Nassiriya, amb un balanç de 28 morts, 19 italians i 9 iraquians.

Ja el 2007, el jutge Baltasar Garzón –que havia iniciat el procediment abans de la seva excedència– va processar l'esmentat Mohamed Mrabet juntament amb unes altres 21 persones, entre les quals no hi era Es Satty. En el seu cas, les punxades telefòniques no havien aportat informacions rellevants que permetessin donar més solidesa a les sospites dels investigadors. Inicialment hi va haver cinc condemnes, i la qüestió de les intervencions telefòniques va ser clau perquè al final tot acabés en una sentència absolutòria del Suprem.

La Sala Penal va celebrar un ple especial per aquest fet i va resoldre, en una sentència molt garantista, que les escoltes havien estat irregulars i que els detinguts havien estat objecte de maltractaments

L'ERROR

El TS va considerar maltractament que els detinguts anessin amb els ulls tapats i emmanillats

perquè havien estat conduïts a Madrid emmanillats i amb els ulls embenats. La resolució només va tenir tres vots particulars en contra.

Posteriorment, el 2010, Es Satty va tenir la seva segona trobada amb la justícia, quan va ser detingut amb 121 quilos d'haixix a Castelló. Com ara s'ha recordat, va complir una condemna de 4 anys i quan va sortir de presó hauria d'haver estat expulsat, però un jutge del contenciós va anul·lar l'ordre. El magistrat va estimar que el delictes pel qual l'imam havia ingressat a la presó no suposava “una amenaça ni per a l'ordre públic ni per a la seguretat ciutadana” a Espanya.

Aquesta sentència, en definitiva, no va poder prendre en consideració les dades aportades per les operacions Xacal i Camaleó, unes investigacions que vuit anys abans ja havien situat Es Satty en l'òrbita de la cèl·lula de Vilanova i la Geltrú. Un grup –van dir els investigadors– que buscava sumar joves a les files del terrorisme gihadista amb la finalitat d'enviar-los a l'Iraq i l'Afganistan per cometre atemptats.●

El Marroc informa dels vincles de la cèl·lula

■ Els atemptats de Barcelona i Cambrils han encès nous llums d'alarma als països europeus i del nord de l'Àfrica, activant investigacions per trobar possibles connexions de la cèl·lula que ha actuat a Catalunya. Un d'aquests països és el Marroc, on diferents informacions apunten a la troballa de presumptes ramificacions o complicitats amb el grup que va atemptar a la Rambla de Barcelona i el passeig marítim de Cambrils. En aquest sentit, el diari *Al-Masae* indicava ahir que les autoritats de Rabat han traslladat al Govern espanyol “impor-

tants informacions” sobre onze persones que poden estar vinculades amb els atemptats i que actualment es troben en territori europeu. Fins al moment, cap organisme oficial no ha donat informació pública sobre les eventuais “connexions marroquines” dels atacs, si bé els responsables policials han comunicat als seus homòlegs espanyols que han estat detingudes tres persones en relació amb els fets. Aquestes detencions han tingut lloc a Casablanca, Uxda i Nador. L'esmentat diari també va indicar que el director general de la

Seguretat Nacional, Abdelatif Hamuchi, es va reunir amb la cúpula policial i de seguretat del país, i va transmetre “instruccions” per elevar el nivell d'alerta dels seus serveis d'intel·ligència; tot això després que el Marroc traslladés les esmentades informacions sobre persones concretes a les autoritats espanyoles. El Govern de Rabat considera que “hi ha una nova estratègia del terrorisme que ha estat activada i que podria tenir per objectiu el Marroc”. Altres informacions apunten que la Interpol ha difós una ordre de crida i cerca contra sis pre-

sumptes terroristes d'origen marroquí nascuts a Bèlgica i Alemanya. Entre els buscats hi figura Zakaria Sabbar, de 40 anys, que va estudiar a Alemanya i que està acusat d'implicació en els atemptats de Nova York el 2001. Paral·lelament, les autoritats austríaques han iniciat una investigació per comprovar si, com ha informat el diari *Kronen Zeitung*, l'imam de Ripoll, Abdelbaki es Satty, va predicar en una mesquita de Viena el 2015. Aquest diari va publicar que Es Satty va estar almenys dues vegades a Àustria entre els anys 2015 i 2016.

Els atemptats del 17-A

L'imam de Ripoll va ser investigat en dos processos sobre Al-Qaida

La Policia li va punxar el telèfon en les operacions Xacal i Camaleó, sense èxit

ARXIU ACN / ACN

Les restes d'Alcanar. La investigació sobre l'explosió a la casa que va morir l'imam és una de les claus del cas

**JOSÉ MARÍA
BRUNET**
Madrid

Abdelbaki es Satty, l'imam de Ripoll, considerat el cervell dels atemptats de Barcelona i Cambrils, no era un absolut desconegut per a la policia i la justícia espanyola. El 2005 l'avui president de la Sala Penal de l'Audiència Nacional, Fernando Grande-Marlaska, va autoritzar que Es Satty fos objecte d'escoltes telefòniques. La Policia va demanar l'esmentada autorització al llavors magistrat del jutjat central d'instrucció número 5 en el marc de dues operacions contra el terrorisme d'Al-Qaida.

Aquestes operacions es van conèixer amb els noms de Xacal i Camaleó. L'altre jutge d'instrucció que hi va intervenir va ser Fernando Andreu, ara encarregat de la investigació sobre els atemptats de la

L'ATEMPTAT DE NASSIRIYA

Al pis de l'imam a Vilanova hi va viure un gihadista que després es va fer esclatar a l'Iraq

Rambla i el passeig Marítim de Cambrils.

La Policia va demanar autorització per controlar les comunicacions d'Es Satty perquè tenia indicis que estava relacionat amb una xarxa de falsificació de documents, a mig camí entre la delinqüència comuna i les estructures de suport a

gihadistes en països europeus. Grande-Marlaska –que en aquell temps substituïa Baltasar Garzón, en excedència als Estats Units–, va considerar fundades les sospites policials i va autoritzar les punxades mitjançant una interlocutòria dictada l'octubre del 2005. En la seva resolució –rescatada ahir per l'Abc–, el magistrat argumentava que Es Satty “pot actuar com a intermediari a l'hora de donar suport logístic per a les xarxes terroristes, ja que manté contactes amb ciutadans àrabs que es dediquen a la falsificació de documentació en l'àmbit de la delinqüència comuna, amb l'objectiu de donar cobertura a la sortida d'elements terroristes

per territori espanyol i europeu”.

Les dues operacions, Xacal i Camaleó, van plantejar denominadors comuns. Entre ells, la suposada implicació d'algunes persones en totes dues. Abdelbaki Es Satty va ser una d'elles. Les investigacions partien d'un tronc comú. Provenien d'aclarir l'atemptat comès el 16 de maig del 2013 a la Casa d'Espanya de Casablanca. El nom d'Es Satty va aparèixer vinculat a dues organitzacions terroristes, Ansar All Islam i el Grup Islàmic Combatent Marroquí, que després duria a terme els atemptats de l'11-M. L'operació Xacal, en concret, va ser desenvolupada per la Guàrdia Civil, que va trobar indicis que Es

Satty actuava en l'òrbita de Mohamed Mrabet, que llavors exercia funcions de gestió econòmica a la mesquita de Vilanova i la Geltrú.

Al començament de les investigacions, anys abans de les punxades telefòniques, es va escorcollar el pis que ocupava Es Satty al carrer Lepant de Vilanova i es van trobar documents d'adoctrinament religiós i unes “instruccions per a la seguretat” que descrivien mesures per evitar vigilàncies policials. En aquell habitatge també hi va residir Belgacem Bellil, un ciutadà algerià que el novembre del 2003 es va fer esclatar en un atemptat suïcida a l'Iraq. El procediment que va fer servir va consistir a llan-

çar un camió cisterna carregat amb més de 3.000 quilos d'explosius contra les instal·lacions de la base de l'Exèrcit italià a Nassiriya, amb un balanç de 28 morts, 19 italians i 9 iraquians.

Ja el 2007, el jutge Baltasar Garzón –que havia iniciat el procediment abans de la seva excedència– va processar l'esmentat Mohamed Mrabet juntament amb unes altres 21 persones, entre les quals no hi era Es Satty. En el seu cas, les punxades telefòniques no havien aportat informacions rellevants que permetessin donar més solidesa a les sospites dels investigadors. Inicialment hi va haver cinc condemnes, i la qüestió de les intervencions telefòniques va ser clau perquè al final tot acabés en una sentència absolutòria del Suprem.

La Sala Penal va celebrar un ple especial per aquest fet i va resoldre, en una sentència molt garantista, que les escoltes havien estat irregulars i que els detinguts havien estat objecte de maltractaments

L'ERROR

El TS va considerar maltractament que els detinguts anessin amb els ulls tapats i emmanillats

perquè havien estat conduïts a Madrid emmanillats i amb els ulls embenats. La resolució només va tenir tres vots particulars en contra.

Posteriorment, el 2010, Es Satty va tenir la seva segona trobada amb la justícia, quan va ser detingut amb 121 quilos d'haixix a Castelló. Com ara s'ha recordat, va complir una condemna de 4 anys i quan va sortir de presó hauria d'haver estat expulsat, però un jutge del contenciós va anul·lar l'ordre. El magistrat va estimar que el delictes pel qual l'imam havia ingressat a la presó no suposava “una amenaça ni per a l'ordre públic ni per a la seguretat ciutadana” a Espanya.

Aquesta sentència, en definitiva, no va poder prendre en consideració les dades aportades per les operacions Xacal i Camaleó, unes investigacions que vuit anys abans ja havien situat Es Satty en l'òrbita de la cèl·lula de Vilanova i la Geltrú. Un grup –van dir els investigadors– que buscava sumar joves a les files del terrorisme gihadista amb la finalitat d'enviar-los a l'Iraq i l'Afganistan per cometre atemptats.●

El Marroc informa dels vincles de la cèl·lula

■ Els atemptats de Barcelona i Cambrils han encès nous llums d'alarma als països europeus i del nord de l'Àfrica, activant investigacions per trobar possibles connexions de la cèl·lula que ha actuat a Catalunya. Un d'aquests països és el Marroc, on diferents informacions apunten a la troballa de presumptes ramificacions o complicitats amb el grup que va atemptar a la Rambla de Barcelona i el passeig marítim de Cambrils. En aquest sentit, el diari *Al-Masae* indicava ahir que les autoritats de Rabat han traslladat al Govern espanyol “impor-

tants informacions” sobre onze persones que poden estar vinculades amb els atemptats i que actualment es troben en territori europeu. Fins al moment, cap organisme oficial no ha donat informació pública sobre les eventuais “connexions marroquines” dels atacs, si bé els responsables policials han comunicat als seus homòlegs espanyols que han estat detingudes tres persones en relació amb els fets. Aquestes detencions han tingut lloc a Casablanca, Uxda i Nador. L'esmentat diari també va indicar que el director general de la

Seguretat Nacional, Abdelatif Hamuchi, es va reunir amb la cúpula policial i de seguretat del país, i va transmetre “instruccions” per elevar el nivell d'alerta dels seus serveis d'intel·ligència; tot això després que el Marroc traslladés les esmentades informacions sobre persones concretes a les autoritats espanyoles. El Govern de Rabat considera que “hi ha una nova estratègia del terrorisme que ha estat activada i que podria tenir per objectiu el Marroc”. Altres informacions apunten que la Interpol ha difós una ordre de crida i cerca contra sis pre-

sumptes terroristes d'origen marroquí nascuts a Bèlgica i Alemanya. Entre els buscats hi figura Zakaria Sabbar, de 40 anys, que va estudiar a Alemanya i que està acusat d'implicació en els atemptats de Nova York el 2001. Paral·lelament, les autoritats austríaques han iniciat una investigació per comprovar si, com ha informat el diari *Kronen Zeitung*, l'imam de Ripoll, Abdelbaki es Satty, va predicar en una mesquita de Viena el 2015. Aquest diari va publicar que Es Satty va estar almenys dues vegades a Àustria entre els anys 2015 i 2016.

Els atemptats del 17-A

DANI DUCH

Després del Consell de Ministres. El president del Govern va comparèixer davant la premsa després de la reunió del seu Gabinet

Rajoy talla les crítiques i recorda que el més important és la unitat

El president esperarà les conclusions de la investigació per prendre mesures

CARMEN DEL RIEGO
Madrid

No hi ha lloc per a la polèmica. Almenys per Mariano Rajoy, que fa el desentès a les crítiques d'uns i altres sobre els comportaments de la resta. Amb el dolor encara present a causa de les víctimes dels atemptats de Barcelona i Cambrils, el president espanyol només vol parlar de cooperació policial i d'unitat política. I vol destacar que la coordinació entre administracions va ser "fluida i constant, tant en el nivell de la decisió política com en el nivell tècnic de les responsabilitats policials", així com felicitar els Mossos d'Esquadra,

dels quals va lloar la seva "preparació i capacitat", tot i que sense oblidar la Policia Nacional, la Guàrdia Civil i la guàrdia urbana dels diferents pobles de Catalunya.

Rajoy va comparèixer ahir en roda de premsa després de la reunió del Consell de Ministres, un fet gens usual, ja que només sol fer-ho després de l'últim Consell de l'any i l'últim de juliol. Ahir va ser una excepció perquè la situació ho mereixia. El president ja havia comparegut davant els mitjans de comunicació a Barcelona, amb el president Puigdemont, l'endemà de l'atemptat, però no ho havia fet després de la desarticulació de la cèl·lula terrorista, o almenys del "nucli bàsic", com va dir ell. Avui acudirà a la manifestació a Barce-

lona i diumenge tindrà el seu primer acte polític previst, el míting d'inici de curs polític del PP, a Pontevedra. Rajoy volia parlar ahir com a president del Govern i no com a líder del PP.

Va comparèixer, doncs, amb unes intencions molt clares: concloure les polèmiques sorgides. D'una banda, la que apunta que els Mossos no haurien atès l'advertència sobre l'imam de Ripoll, i, de l'altra, la relativa al malestar de la Guàrdia Civil i la Policia Nacional, uns cossos que s'han sentit menyspreats pels Mossos. En la seva resposta a la primera qüestió va ser rotund: "Un no ha d'oblidar que els culpables dels atemptats són els terroristes". I, pel que fa al segon, no va poder repetir més vegades que la col·laboració i la lleialtat

havia estat impecable en l'àmbit polític i en el policial, i que la Guàrdia Civil i la Policia Nacional van ser des del primer moment al Gabinet de crisi. Ja en privat, membres del Govern van recordar que l'article 164 de l'Estatut diu que la policia autònoma és competent per exercir, entre altres, "la política judicial i la investigació criminal, incloses les diverses formes de crim organitzat i terrorisme". Així que, per a Rajoy, no hi ha polèmica que valgui. Tampoc no entra en la que han provocat determinats sectors que creuen que hi hauria d'haver hagut més presència de l'Estat. I, per demostrar-ho, va enumerar qui, quan i què van fer, des del minut zero: ell mateix, la vicepresidenta –que va tornar ahir de Barcelona per al Consell de

Ministres– i els diversos membres del seu gabinet que han estat a Barcelona fent el que corresponia.

Però, sobretot, per Rajoy el més important és la unitat política, i aquest va ser el missatge més repetit en el seu discurs, amb una frase que les resumeix totes: "En la lluita contra el terrorisme, aparcar les diferències ens fa grans i ens fa forts davant els assassins. La unitat dels demòcrates provoca la desesperança dels criminals. La unitat política és fonamental, perquè és el que mereixen les víctimes, el que volen els ciutadans i el que evita que les societats democràtiques es desestabilitzin quan

El president no es pronuncia sobre la presència dels Mossos a l'Europol i remet al grup de treball conjunt

es produeixen aquest tipus d'atacs". També va insistir que "la unitat política no és una frase feta", i per això ha de ser "una mica més que una altra foto del dolor compartit" i ha d'oferir resultats "en forma de reformes". Unes reformes que no és partidari de decidir en calent, i per això no va voler pronunciar-se sobre el registre d'imams, sinó esperar les conclusions de la investigació. Això sí, va deixar clar que si la conclusió és que cal tornar a reformar el Codi Penal, ho farà. I és que, com recorden els seus col·laboradors, es va modificar dues vegades per aturar la captació a Internet, però aquesta cèl·lula demostra que s'està variant la metodologia una altra vegada, per la qual cosa la legislació també haurà d'avançar, ja que al terrorisme "se'l venç".

Atès que era dia d'unitat i de destacar la cooperació, Rajoy tampoc no va voler parlar sobre si serà possible o no la presència dels Mossos a l'Europol. Ho va deixar al parer dels experts i del grup de treball que es va decidir crear la Junta de Seguretat "perquè la informació sigui el més àgil possible". I amb un recordatori: els Mossos i l'Ertaintza ja estan en el CITCO. Compareixenja institucional, doncs, de Rajoy, que va aplaudir la presència del Rei a la manifestació d'avui i va acabar amb el desig que la Rambla torni a ser la que descrivia Federico García Lorca: "El carrer més alegre del món".●

L'exemple de Barcelona

Pascal Boniface

Una vegada més, el terrorisme ataca una ciutat europea: la Rambla de Barcelona, cor turístic, comercial i festiu de la ciutat, ha estat víctima d'un atac criminal. L'opinió pública torna a quedar commocionada, els mitjans de comunicació i els res-

ponsables polítics multipliquen els comentaris i els interrogants. El terrorisme s'ha convertit clarament en el punt focal de les preocupacions dels ciutadans occidentals, els seus responsables polítics i els mitjans de comunicació.

Tot i això, no hem d'oblidar que, encara que els mitjans de comunicació occidentals no es facin tant de ressò d'això, el terrorisme també ataca en altres llocs i de manera encara més mortífera. I no hem d'extreure

conclusions equivocades. El fet que els atemptats siguin comesos per persones que reivindiquen l'islam, no significa que el conjunt dels musulmans en sigui el responsable, com tampoc no ho són el conjunt dels occidentals de les actuacions de Ku Klux Klan o d'Anders Breivik.

Els musulmans que viuen a Europa també formen part de les víctimes directes d'aquests atemptats... Justament, l'objectiu d'Estat Islàmic és mostrar als musulmans que no tenen cabu-

da al si dels països occidentals. De manera que atribuir-los, com fan alguns, una responsabilitat col·lectiva equival a caure en la trampa que ens estén aquesta organització terrorista.

A França, recentment i en diverses ocasions, alguns individus han atacat les forces de l'ordre o han intentat abalancar-se amb vehicles contra la multitud. Al final ha resultat que no tenien cap reivindicació política o religiosa: eren simples desequilibrats mentals que imitaven el

que veuen a la televisió o als seus ordinadors, escolten a la ràdio o llegeixen als diaris. En aquesta línia, el ministre de l'Interior francès, Gérard Collomb, vol un control més atent per part dels psiquiatres en la lluita contra el terrorisme. Es tracta d'una tràgica il·lustració de la responsabilitat dels mitjans de comunicació i els comentaristes públics.

Resulta indispensable dur a terme una reflexió col·lectiva. Ens hem de preguntar si no concedim una importància excessiva al terrorisme... Ja el 1962 el politòleg francès Raymond Aron observava que l'impacte mediàtic del terrorisme era més potent que el seu impacte estratègic. I és una cosa encara més

Política

Els atemptats del 17-A

Cambrils contra el terrorisme gihadista

En un respectuós i impactant silenci, trencat només de forma intermitent pels aplaudiments espontanis dirigits als cossos de seguretat i emergències, més de 16.000 persones es van manifestar ahir a la tarda al passeig marítim de Cambrils en contra del terrorisme i a favor de la pau. Darrere d'una pancarta unità-

ria (Tots som Cambrils), la marxa solidària la van encapçalar agents dels Mossos d'Esquadra, de la policia local de Cambrils, de la Guàrdia Civil i els membres dels serveis d'emergències mèdiques i dels bombers. Després d'ells, els representants polítics, amb les alcaldesses de Cambrils, Camí Mendoza, i

Barcelona, Ada Colau, al costat del vicepresident de la Generalitat, Oriol Junqueras i la ministra de Sanitat, Dolors Montserrat. "La societat catalana es manifesta per demostrar que el terrorisme no ens canviarà, per això és tan important que demà (per avui) la manifestació de Barcelona sigui massiva", va destacar Jun-

queras. "Agraïts a la societat perquè no tenim por i junts lluitarem contra el terrorisme", va subratllar Montserrat. La manifestació va culminar amb una infinitat d'ofrenes florals just en el punt on va ser assassinada la turista aragonesa. Tot va acabar entre aplaudiments i crits de "No tinc por". / **Esteve Giralt**

XAVI JURIO

La conjura de Barcelona

● La capital de Catalunya respon avui als atemptats de la Rambla i Cambrils sota el lema "No tinc por" ● Forces de seguretat i emergències encapçalen la primera manifestació en què participa el Rei

ISABEL
GARCIA PAGAN
Barcelona

Barcelona s'aixecarà avui contra la barbàrie terrorista. La ciutat es va sumar fa nou dies a la fatal llista de víctimes del gihadisme, però les ferides perpetrades rebran aquesta tarda la resposta als carrers. La ciutadania i les seves institucions es manifestaran al passeig de Grà-

cia de Barcelona en un sentit homenatge als herois anònims dels atemptats de la Rambla i Cambrils, als 15 morts, a les desenes de ferits, però també a l'esperit de solidaritat de la capital catalana. L'espontani "No tinc por" sorgit hores després de l'atemptat es converteix avui en el lema de la manifestació convocada pel president de la Generalitat i l'alcaldessa de Barcelona i que, amb la presència del Rei, aplegarà la representació institucional i política més gran des dels

atemptats de l'11-M. Però la marxa suposa també unes filigranes de sentiments, requisits de seguretat i protocol·laris i interessos polítics en precària quarantena.

Desarticulada la cèl·lula terrorista, la capa del discurs d'unitat política comença a minvar víctima d'anys de desconfiances polítiques i desajustos en l'obligada coordinació policial. Encara que en primera línia continuïn Ada Colau, Carles Puigdemont i Mariano Rajoy amb les seves particulars

crides a la mobilització i posant fre a qualsevol conat de fractura institucional que enterboleixi la imatge d'aquesta tarda. "Que els carrers de la ciutat es desbordin", va demanar l'alcaldessa. "Lancem un missatge al món de pau, convivència i llibertat", va proposar Puigdemont, mentre Rajoy instava a llançar un "missatge d'amor" a Barcelona.

La capçalera de la manifestació l'assumiran els cossos de seguretat, serveis d'emergència, veïns de

la Rambla i tots aquells que "des del minut zero", en paraules de Colau, van donar resposta a l'atemptat. Les autoritats se situaran en una segona línia, sense pancarta, en un curt trajecte que finalitzarà a la plaça Catalunya en un auster acte on Rosa Maria Sardà –que va protagonitzar *La Rambla de les floristes*– i Miriam Hatibi –la cara visible de la comunitat musulmana reivindicant la convivència pacífica– seran les protagonistes amb les seves lectures. Les no-

tes d'*El cant dels ocells* de Pau Casals acompanyaran la projecció d'imatges de la ciutadania dels últims dies per ensenyar al món una "Barcelona unida, diversa, compromesa i sense por".

La convocatòria aspirava a donar el protagonisme als ciutadans i els milers de flors blanques, vermelles i grogues –els colors de la bandera de Barcelona– que repartiran els voluntaris busquen donar una idea d'unitat també en els símbols. Però hi ha batalles paral·leles. Un centenar d'entitats, entre les quals es troben les entitats independentistes ANC i Òmnium, així com la CUP, insten a fer cap a la manifestació amb samarretes blaves per marcar distàncies amb el Rei i el PP i banderes amb crespens negres.

Ningú no ignora l'excepcionalitat de la presència del cap de l'Estat en una manifestació, així com que la cita posa fi al dol polític pels atemptats. Una entrevista de Puigdemont al *Financial Times* va obrir ahir el foc: "Els vam demanar que

AL 'FINANCIAL TIMES'

Puigdemont: "Vam demanar al Govern del PP que no fessin política amb la seguretat"

L'ESCENARI POLÍTIC

La marxa posa fi a la treva política pels atemptats i recupera el debat sobre l'1-O

no fessin política amb la seguretat", va explicar el president sobre la negativa del Govern central a convocar 500 noves places de mossos d'esquadra. "Desafortunadament, el Govern espanyol tenia altres prioritats". L'entrevista va caure com una galleda d'aigua freda a la Moncloa, i no perquè Puigdemont mantingui el seu full de ruta, posí en qüestió la capacitat de l'Estat per "parar" el referèndum, i garanteixi que "ja tenim més de 6.000 urnes".

La resposta de Rajoy arribarà demà, amb l'inici del curs polític del PP en un acte a Pontevedra. Mentrestant, va limitar la seva crida a "enfortir la unitat de les forces polítiques i la societat, per això també hi ha el Rei a Barcelona". De fet, el Govern espanyol ha contractat tres avions oficials des de Madrid per facilitar la presència d'autoritats de tot Espanya. La llista és llarga. Al costat dels representants de les institucions i partits catalans, que s'han bolcat amb la convocatòria, seran presents els presidents del Congrés i el Senat, el Govern gairebé en ple; l'expresident Zapatero, el líder del PSOE, Pedro Sánchez, amb el gruix de l'executiva federal; el secretari general de Podem, Pablo Iglesias; els presidents de Madrid, Galícia, Cantàbria, La Rioja, Múrcia, Canàries, Castella-la Manxa, Castella i Lleó, Ceuta, diputats, senadors; el president de la CEOE, els líders d'UGT i CC.OO... ●

Un recorregut sense por d'1,36 quilòmetres

ALTERACIONS I RECOMANACIONS PER ACCEDIR A LA MANIFESTACIÓ

- M METRO.** Evitar estacions (a partir de les 17 h): Diagonal, Passeig de Gràcia i Catalunya.
Estacions alternatives: Verdader, Girona, Universitat i Urquinaona
- B BUS.** S'alterarà el recorregut de 30 línies de TMB entre les 16 i les 21 hores. Reforç de les línies d'AMB: JM, L70, L72, L81, L86, L97, B20, B24 i B25

FGC. Reforç línies Barcelona-Vallès i Llobregat-Anoia. Els combois tindran més capacitat

R RENFE. S'han programat 50 trens addicionals entre les 14 i les 17 h i de les 19 a les 22 h. S'oferiran més de 30.000 places a l'hora a l'R1, l'R2 nord, l'R2 sud, l'R3 i l'R4

TRAM. Trambaix i Trambesòs disposaran de 3 combois dobles entre les 16 i les 21 h per doblar la capacitat

FONT: Google Earth i elaboració pròpia

LA VANGUARDIA

Iniciatives espontànies per tot Espanya se sumen a la concentració de Barcelona

Solidaritat popular

PEDRO VALLÍN

Madrid

Barcelona concentrarà avui les principals autoritats de tot Espanya i aquesta és la raó principal per la qual en altres ciutats espanyoles no hi ha convocatòries institucionals que secundin i amplifiquin la d'aquesta tarda a Barcelona. Aquest buit ha xocat en alguns sectors de la ciutadania, que des de fa dies es queixen a les xarxes socials –tant des de fora com des de dins de Catalunya– per la paradoxal escassetat d'actes populars on poder expressar la repulsa al terrorisme i la solidaritat amb Barcelona i Cambrils. No poca gent ha recordat aquests dies les concentracions massives que es van realitzar arreu d'Espanya de resultes dels atemptats de l'11-M –salvant les distàncies degudes a l'envergadura dels atacs, però també a conjuntures polítiques molt diferents–. D'aquelles manifestacions solemnes de solidaritat viscudes el març del 2004, la barcelonina va ser de llarg la més freqüentada, amb més d'un milió d'assistents, només superada per la de Madrid, que potser va ser la més gran de l'últim mig segle.

Però en absència de patricis, han convocat els plebeus. En resposta a la inquietud de la ciutadania que va quedar registrada a l'àgora digital, el col·lectiu Retallades Zero va voler vehicular aquesta reclamació a través de la xarxa social Twitter i va convocar la població a reunir-se a les sis de la tarda d'avui a la Puerta del Sol de Madrid, malgrat que tant l'alcalde, Manuel Carmena, com la presidenta regional, Cristina Cifuentes, seran a Barcelona. A aquesta convocatòria des de baix s'han anat sumant partits polítics, sindicats i organitzacions de la societat civil, alhora que la flama s'escampava al llarg del dia d'ahir i ciutats com València, Vigo, Castelló, Pamplona o Alacant anaven sumant-se a la iniciativa i convocant les seves pròpies concentracions per a tots els ciutadans que no puguin desplaçar-se a Catalunya però vulguin expressar la seva solidaritat després dels atacs terroristes del 17 d'agost.

Aquestes convocatòries han acabat suavitzant un malestar que es gestava durant la setmana a les xarxes socials, dins i fora de

Catalunya, davant l'absència d'actes massius de repulsa i dol a les principals ciutats espanyoles.

A Madrid, els gestos de solidaritat institucional es van succeir durant els tres dies de dol després dels atemptats, incloent-hi la simbòlica il·luminació de la font de Cibeles amb els colors de la senyera, les banderes a mig pal i els minuts de silenci successius. Però des de dilluns gairebé no hi ha hagut cap gest visible, cosa que, sumada a les controvèrsies de vol baix sobre la lleialtat i competència de les forces i cossos de seguretat, enfosquia l'ambient de solidaritat institucional, no tant el ciutadà, que no va decaure.

La seu de la llibreria Blanquerna, ambaixada cultural de la Generalitat a Madrid, va ser un improvisat túmul i recipient del dolor i l'afecte dels madrilenys. No obstant això, l'escassetat d'esdeveniments de participació massiva promoguts per les

CAPITAL DEL DOL

El pes institucional bolcat en Barcelona ha deixat sense actes oficials altres ciutats

DOLOR CIUTADÀ

La ciutadania crida a reunir-se a la Puerta del Sol i altres places espanyoles

autoritats fora de Catalunya ha generat certa estranyesa encara que pugui respondre a la decisió de cedir a les institucions catalanes tot el protagonisme en l'articulació del dol pels 15 innocents. Els ànims polítics són molt tensos entre Madrid i Barcelona i qualsevol gest –o absència de gest– és susceptible de ser vist aquests dies com un menyspreu.

Un tebi retret va arribar també a Berlín ja que, a diferència de Nova York, París o Madrid, no va il·luminar amb la senyera el seu més emblemàtic monument, la porta de Brandenburg. Les autoritats berlineses ja van haver de donar explicacions l'abril, després de l'atemptat del metro de Sant Petersburg: Berlín expressa solidaritat per altres mitjans, i només il·lumina el célebre pòrtic quan es tracta de ciutats oficialment agermanades. I aplica la regla amb germànic rigor. ●

Els atemptats del 17-A

» VE DE LA PÀGINA ANTERIOR

casualitat. Es treballava conjunta-ment i hi ha protocols perquè des de fa més de dos anys estem en alerta 4 sobre 5. A nivell municipal li he d'agrair al comissionat de Seguretat, Amadeu Recasens, que després dels atemptats de la sala Bataclan de París comencés, malgrat que no tenim competències en terrorisme, a planificar serveis d'emergència i seguretat i a coordinar-los de manera transversal amb totes les àrees municipals i amb altres administracions.

L'operatiu d'enclaustrament i l'operació gàbia es van dur a terme correctament?

A mi no em toca opinar sobre això. Hi ha uns professionals de la seguretat que són els que han de parlar. En un atemptat terrorista els Mossos d'Esquadra prenen el control i així és com s'ha actuat. Si aquestes mesures en el futur s'han de revisar, s'haurà de fer des del punt de vista tècnic, no polític.

Es modificarà la seguretat a les zones més freqüentades?

És important dir que ja es reforçava la seguretat de la ciutat. Però, evidentment, hem rebut un atemptat i s'incrementarà. Hi ha més presència policial i més hores de patrulla. Això és el que s'ha fet d'una manera immediata. S'ha creat un equip permanent que ja ha començat a treballar que revisarà totes les zones sensibles per estudiar quines mesures s'adopten. Però és important el que em va dir Anne Hidalgo, l'alcalde de París: no podem renunciar a la llibertat i a la convivència en l'espai públic. El reforç de la seguretat no pot donar la victòria a aquests terroristes.

La Rambla serà un carrer només per als vianants?

És una possibilitat que s'ha plantejat. Es va acordar fer una reforma integral i aquest concurs està en el procés final i ara es revisarà d'acord amb les recomanacions de l'equip d'urbanisme i seguretat, precisament per preservar la nostra Rambla. Els veïns i comerciants s'han de sentir participants d'aquest nou procés. Al marge d'això, és evident que hi haurà d'haver un memorial de les víctimes.

Ha baixat al passeig aquests dies?

Sí. En realitat jo descriuria les visites en termes de *necessitat*. Durant aquests dies hem fet d'amfitrions de moltes reunions i de moltes persones. Deixi'm esmentar els treballadors de l'Ajuntament. Molta gent que estava de vacances les ha suspès per fer tot el que hem fet demostrant la vocació de servei públic. Tots hem treballat, però el cop havia estat a la Rambla i em vaig sentir amb l'obligació de baixar al carrer. Ho he fet dues vegades, a primera hora. He parlat amb botiguers, quiosquers...

I el resultat d'aquestes visites ha estat...

Vaig veure que hi havia molta gent que havia tornat a treballar l'endemà que encara estava en estat es xoc. Tot ells havien viscut situacions tremendes, encara que no estaven físicament ferits. Vaig demanar que oferissin atenció per als que han viscut la tragèdia en primer línia. L'ha fet servir moltíssima gent

Ens hem reconciliat amb la Rambla?

Sí, més que reconciliar, jo diria que ens hem adonat que l'estimem.

“El diàleg d'ara hauria d'arribar a l'1-0”

DAVID AIROB

Ada Colau ahir al despatx de l'Ajuntament abans d'anar a la manifestació de Cambrils

CIUTAT AMABLE

“El reforç de la seguretat no pot significar una victòria per als terroristes”

LA RAMBLA

“Ens hem adonat que ens l'estimem; potser no hi pensàvem”

Potser no havíem pensat en això. És la nostra Rambla. Una de les coses que m'han dit els comerciants és que després de l'atemptat la Rambla torna a ser plena de barcelonins.

El que ha passat canvia el debat sobre el turisme?

Ens agrada el turisme a Barcelona, ens agrada que ens visitin, som una ciutat oberta al món. Avui, a més, tenim un sentiment profund d'estima cap a aquests turistes que s'han deixat la vida als nostres carrers. Però el debat de fons de la ciutat que vol que aquesta indústria sigui equilibrada continua allà i continuarà sent-hi.

Esdeveniments com aquests acaben afectant les ciutats, la ciutadania, la seva manera de comportar-s, la seva manera d'organitzar-se... Què passarà?

Aquesta és una pregunta que queda oberta i que l'hauré de respondre a poc a poc. És evident que la ciutat no pot quedar igual. Però el que tinc clar, i no perquè ho dic jo, sinó perquè és el que ha dit la

LA CIUTADANIA

“Els barcelonins han dit que la resposta no és l'odi”

EL TURISME

“Som una ciutat oberta, però el debat de fons continua i continuarà”

ciutadania, és que ara més que mai hem d'afirmar el nostre estil de vida, els nostres valors i la nostra identitat de ciutat i això no és poc. Aquesta ha estat la resposta unànime dels ciutadans. Però, evident-

ment, després d'una setmana de dol i de resposta a l'emergència, ara comença una altra fase en què caldrà preguntar-nos per les causes: com ha pogut passar, això. I trobo important que ens preguntem què ha passat amb aquests joves que no eren gent de la *banlieue*, eren nois integrats que en molt poc temps s'han radicalitzat.

Hem fallat igual com la resta de països d'Europa

Jo diria que no hem fallat rotundament. Però és evident que com a societat es no ha passat alguna cosa per alt. No es tracta de llançar acusacions de manera frívola o arbitrària, però és evident que cal reflexionar.

Potser el que passa és que dels nous nomenats només volem escoltar el que ens convé o el que ens tranquil·litza.

Ens hem de plantejar profundament què vol dir la convivència en diversitat. En això Barcelona no parteix de zero, ni molt menys, i tampoc Catalunya. Però queda molt per recórrer, per preguntar-nos. No hem de precipitar respostes perquè també ens equivocariem. Parlem d'una ciutat amb unes dinàmiques locals cada vegada més complexes. Hem d'escoltar millor.

Però és cert que no hi ha hagut actes d'hostilitat contra els estrangers

Pel que jo sé s'han produït episodis molt aïllats com el de la Rambla que la mateixa ciutadania va avortar. Era molt minoritari i molt poc rellevant. Això té a veure amb el teixit social real de la ciutat. Barcelona ha dit que la resposta no és l'odi, que la resposta no és la por.

Se sent satisfeta.

És difícil dir això. És aquesta ambivalència de sentiments que compartim tots en aquesta ciutat. Tot estem igual: tenim una pena profunda però hi ha també el sentiment d'orgull.

El que ha passat tindrà cap repercussió sobre la convocatòria de l'1-0?

Crec que el que ha passat impactarà també en el context polític. Com? Ja ho veurem. Espero i desitjo que ningú no renunciï a les seves idees i les seves conviccions polítiques perquè precisament això és el que volen els que volen imposar el terror. Però sense renunciar a res desitjaria que l'esperit de col·laboració i de diàleg que ha tret el millor de cadascun, també dels actors polítics, es traslladi als debats que hàgim de fer, ja sigui sobre l'1 d'octubre, sobre el referèndum o sobre les relacions de Catalunya i l'Estat.

Però hi ha hagut intents de confondre les coses

He vist que es generaven algunes polèmiques però he constatat que no prosperaven perquè la ciutadania no volia això. Al revés, ho rebutjava. I la veritat és que en les relacions entre polítics jo no he vist aquests enfrontaments tret d'alguna anècdota marginal. Crec que tothom s'ha esforçat. La ciutat ha estat unida, els professionals de la seguretat i de les emergències han estat units i els polítics també perquè ningú no hauria entès una altra cosa. I aquesta ha estat la resposta. Després la política és complexa, no siguem ingenus, però hem demostrat que quan feia falta hem estat capaços de donar la prioritat a l'important. Quedem-nos amb aquesta bona experiència. Ja hi haurà temps de discrepar. ●

Barcelona atacada

La comunitat musulmana

DAVID AIROB

Contra el terror. El Rei durant el minut de silenci a la plaça Catalunya el dia 18

El Rei participará en la manifestación de Barcelona

Per primera vegada Felip VI assisteix a una mobilització

MARIÁNGEL
ALCÁZAR
Barcelona

El Rei participará demà a la manifestació ciutadana convocada per la Generalitat i l'Ajuntament de Barcelona per condemnar el terrorisme, segons va confirmar ahir a la nit el palau de la Zarzuela. La concentració començarà a les sis de la tarda als Jardins de Gràcia i recorre el passeig de Gràcia fins a arribar a la plaça Catalunya, on acabarà. El lema serà "No tinc por", popularitzat després dels atemptats. Serà la primera vegada que Felip VI participi en una marxa des de la seva proclamació, encara que sí que havia participat en alguna altra manifestació com a príncep d'Astúries, amb les seves germanes, les in-

fantes Elena i Cristina, en la que es va convocar a Madrid després dels atemptats de l'11 de març del 2004. El rei Joan Carles tampoc no va anar a cap manifestació al llarg del seu regnat.

Quan es va convocar la manifestació, la CUP va anunciar que no assistiria a la convocatòria si el Rei hi era, però dilluns es va desdir després que l'alcalde assenyals que les autoritats no encapçalarien la marxa, posició que ocuparien els cossos de seguretat, sanitat i emergències responsables de l'operatiu posat en marxa després dels atemptats de la Rambla, a Barcelona, i de Cambrils. La Zarzuela no va confirmar fins ahir a la nit l'assistència del Rei per evitar, en la mesura possible, la polèmica.

El Rei que va ser informat de l'atemptat minuts després de produir-se, va viatjar a Barcelona divendres passat per ser pre-

sent en el minut de silenci convocat a la plaça Catalunya, en què també hi van participar, a més del president de la Generalitat i l'alcalde de Barcelona, el president i la vicepresidenta del Govern i altres autoritats. Dissabte, el Rei, acompanyat per la Reina, va tornar a Barcelona per visitar els ferits de l'atemptat ingressats als hospitals del Mar i de Sant Pau. Els Reis també van fer una ofrena floral al mosaic de Joan Miró, al Pla de la Boqueria, just on la furgoneta del terrorista va deturar la seva marxa assassina, i des d'allà es van desplaçar fins a l'Ajuntament per firmar en el llibre de condolences instal·lat al Saló de Cent. Diumenge, els Reis van anar a la missa per la pau i la concòrdia que l'arquebisbe de Barcelona, el cardenal Joan Josep Omella, va oficiar a la Sagrada Família.●

El Congrés debatirà la creació d'un registre d'imams a Espanya

Els grups polítics esperen discutir-ho com a part de l'informe de gestió dels atemptats

PEDRO VALLÍN

Madrid

El paper dels ministres del culte islàmic en la radicalització de joves musulmans a Europa, a l'entorn de les mesquites i a determinades presons, i el rol central de l'imam de Rípol, Abdelbaki es Satty, en els atemptats de Barcelona i Cambrils, han posat damunt la taula el control de les persones que dirigeixen el culte islàmic en les comunitats espanyoles. La Comissió Islàmica d'Espanya, màxim òrgan musulmà davant l'Administració, està elaborant un cens d'imams, i el debat sobre la gestió i ús d'aquest cens va arribar ahir al Congrés.

Entre els diferents grups, cap no s'hi va manifestar en contra, si bé alguns van expressar serioses reserves sobre aquest cens. Margarita Robles, portaveu del grup socialista, va considerar adequat mantenir algun tipus de control i que un cens seria "positiu" i "procedent" i pot contribuir a millorar la prevenció antiterrorista. Robles es va afanyar a afegir que qualsevol mecanisme de supervisió s'ha d'afrontar des del "màxim respecte a la llibertat religiosa". En nom del PP, Rafael Hernando va evitar pronunciar-se sobre el fons de la qüestió mentre no es faci una exhaustiva anàlisi de com han funcionat els plans de prevenció d'atacs gihadistes. I Juan Carlos Girauta, portaveu de Ciutadans, va indicar que el seu grup ha sol·licitat al Govern central un informe de la gestió dels atemptats –amb especial atenció a la coordinació policial– en què es pot abordar el paper dels imams i el registre.

Carles Campuzano, portaveu del PDECat, es va mostrar favorable a la iniciativa de la Comissió Islàmica d'Espanya i va subratllar el descontrol actual respecte a qui pot acabar exercint de líder d'una comunitat religiosa musulmana. Campuzano va anar més lluny i va proposar d'emprendre una organització de l'islam pactada amb les mateixes comunitats musulmanes.

Des del grup confederal d'Units Podem, Xavier Domènech es va limitar a demanar a la resta de formacions polítiques que el debat sobre els atemptats i les mesures que cal adoptar es deixi per a la setmana vinent, després de la manifestació. El seu soci, el líder de Podem, Pablo Iglesias, no va voler pronunciar-se sobre la qüestió, però sí que va incidir en la necessitat de discutir el factor del wahhabisme promogut per les monarquies saudites en la radicalització de l'islam, i va tornar a exhortar el Govern espanyol i la Casa Reial a revisar les relacions amb l'Àrab Saudita. Joan Tardà, d'ERC, s'hi va mostrar favorable però amb un matis: que un cens d'imams no es converteixi en un "cens de sospitosos".

En aquest context, el Ministeri de Justícia va anunciar ahir a través de l'agència Europa Press que treballa en la inclusió d'un cens de clergues o ministres de culte de totes les religions que s'incorporaria al Registre d'Entitats Religioses, d'acord amb el reial decret que les regula des de l'agost del 2015. Justícia vol que aquest registre sigui obligatori, però només per a aquells clergues que oficiïn cerimònies amb efectes civils, cas dels casaments. En aquest sentit, no afectaria imams que es limitin a dirigir l'oració i fer de guies espirituals de la seva comunitat.●

El protagonista del vídeo de l'amenaça de l'Estat Islàmic és el fill d'una espanyola que va fugir a Síria amb els seus fills

El fill de la Tomasa

ADOLFO S. RUIZ

Sevilla

No es pot dir que sigui un desconegut. Ni ell ni la seva mare. Mohamed Yassin Ahram Pérez, el terrorista que apareix al vídeo d'Estat Islàmic amenaçant de venjar-se a Al-Andalus, és el fill gran de Tomasa Pérez Mollejas, de 41 anys, coneguda com "l'espanyola del Califat", que va fugir a Síria l'any 2014 amb els seus quatre fills petits perquè

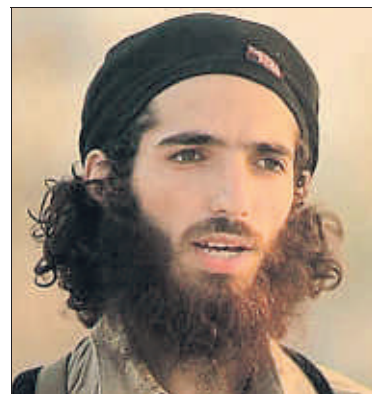
els dos grans, Mohamed mateix i el seu germà Moussa, ja s'havien integrat anteriorment a les files d'EI. Mohamed Yassin, que apareix al vídeo amb l'àlies d'Al-Qurtubi (el cordovès), té 22 anys. És un habitual de les xarxes socials, on ha aparegut amb deu identitats diferents, i se'l considera molt perillós. Com a reacció, internet es van omplir ahir d'acudits i ocurrències sobre ell i el seu vídeo.

La família materna de Mohamed Yassin procedeix de Còrdova, de San Pedro Abad, una localitat de 2.000 habitants situada vora la via

que enllaça la capital andalusa amb Madrid. L'avi és constructor i Tomasa va néixer accidentalment a Màlaga perquè en aquell moment la seva mare era en aquella zona.

Tot entrava dins de la normalitat en la vida de Tomasa Pérez, assentada a San Pedro Abad, fins que amb 17 anys va conèixer Abdela Ahram, un musulmà marroquí nascut a Tetuan que era un any més gran que ella, del qual es va enamorar fins al punt de renunciar a la seva fe cristiana i abraçar la versió més radical de l'islam.

La família Ahram-Pérez va co-

EFE

Mohamed Yassin Ahram Pérez

mençar aviat a anar amunt i avall. Es va instal·lar a Barcelona, on el pare, un individu de gran corpulència, va treballar com a porter de discoteca. Posteriorment es van traslladar a Suècia, després al Marroc i finalment a Ceuta. Mentrestant, naixien els seus fills i el pare es

refermava en les seves activitats com a narcotraficant i contrabandista, mentre multiplicava els seus contactes amb els radicals. En una de les seves múltiples incursions al Marroc des de Ceuta, la Gendarmeria marroquina va identificar i va capturar Ahram sota l'acusació de terrorisme i de preparar atemptats suïcides, i per possessió de material explosiu. Ahram va ser condemnat el 2010 a dotze anys de presó. La família es va quedar sense el seu puntal principal i va buscar suport en els seus germans musulmans.

El 2014 Tomasa Pérez va emprendre el camí de Turquia cap a Síria i ho va fer amb els seus quatre fills petits. Es complia així definitivament la profecia que el seu gendre va fer als pares de Tomasa, Carmen i Ramón, quan van marxar al Marroc: "A la vostra filla no la tornareu a veure mai més".●

Política

Barcelona atacada

Les càmeres van gravar la compra del material per fabricar les bombes

Els Mossos investiguen si dos terroristes van aprendre a fer explosius a Zuric

MAYKA
NAVARRO
Barcelona

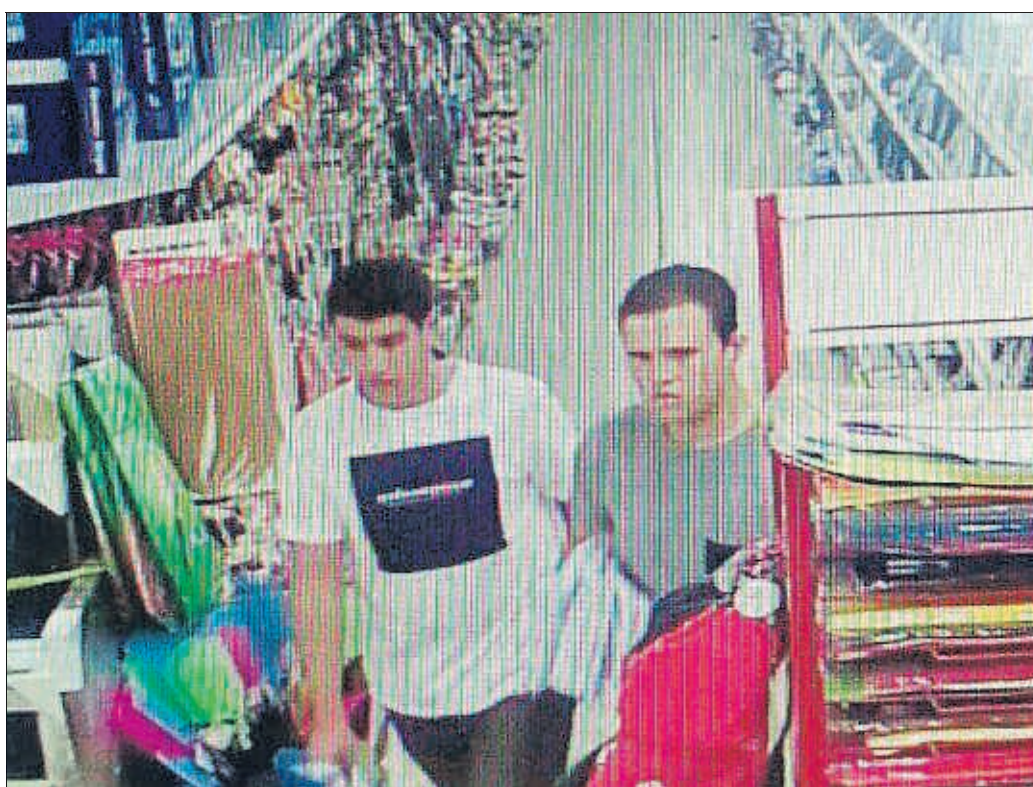

Per cadascun dels quatre ganivets van pagar 8,80 euros. Eren els més grossos de la secció de parament del gran basar xinès Mercasa de Cambrils. De destrals només se'n van emportar una, i els va costar 6,95 euros. Tenia el mànec groc i era a la part de sota d'una gran prestatgeria de l'àrea de ferreteria. Els terroristes Moussa Oukabir, Omar Hichami i Houssaine Abouyaaqoub es van estar onze minuts a la botiga. Hi van entrar a les 21.46, i l'Audi A3 amb què es van desplaçar aquell maleït dijous 17 va abandonar el pàrquing de l'establiment a les 21.53 hores. Es van emportar més coses: material de càmping, un regulador de bombona de butà i unes quantes tasses. Houssaine Abouyaaqoub, vestit amb la samarreta blanca del equip de futbol del Paris Saint-Germain, portava la veu cantant. Va ser l'encarregat de pagar. Va treure un feix de bitllets i va lliurar dos bitllets de 50 a la dependenta. La dona li va tornar el canvi, un bitllet de 20 euros i unes quantes monedes.

La reconstrucció tan detallada d'aquells últims moviments de tres dels cinc gihadistes que van ser abatuts a Cambrils, tot just dues hores abans de sembrar el terror al passeig Marítim, és possible gràcies als enregistraments de les càmeres de seguretat del basar, a què ha tingut accés *La Vanguardia*.

Tots tres tenen la mateixa actitud que en les imatges de les càmeres del supermercat de l'estació de servei de l'A7 a Cambrils, que van visitar quatre vegades aquella mateixa tarda. Al basar xinès només s'hi van entretenir deu minuts, van anar directes a buscar les armes amb què pretenien provocar una gran matança, apunyalant gent després d'un atropellament massiu.

Dels quatre ganivets i la destrall, només un es va utilitzar. El que empunyava un dels cinc terroristes que van irrompre al passeig Marítim i que va tenir temps d'empunyar i ferir de gravetat a la cara un transeünt. Va ser Omar Hichami, que es distingeix perfectament a les imatges perquè porta una samarreta de color vermell. Va ser l'últim dels cinc a morir abatut a trets. Un transeünt va gravar l'escena en què cridava en àrab "Al·là és el més gran" i s'aixecava la samarreta vermella mostrant la falsa armilla d'explosius que s'havia col·locat.

Comprant. Els terroristes van adquirir una destrall en un basar xinès de Cambrils el dia 17 a les 21.53 h. A la imatge inferior, de l'1 d'agost, comprant fundes de coixí per als explosius en un altre establiment xinès de Sant Carles de la Ràpita

Però abans, al basar xinès, l'actitud dels tres amics és distesa, despreocupada. Molt distant de la imatge del terrorista gihadista que ha imperat els darrers temps. En el transcurs d'aquella tarda i vespre de dijous, quan tothom, des de les cinc, estava pendent del que anava passant a Barcelona després de

l'atemptat a la Rambla, ni les dependents del supermercat de la gasolinera ni les del basar xinès van tenir la més mínima sospita dels plans que tenien al cap aquells joves. Era impossible. Al basar van comprar ganivets i una destrall i ahir mateix es podien adquirir aquells mateixos models.

Hi ha un altre grup d'imatges, a què també ha tingut accés aquest diari, que permeten posar cara a dos terroristes més fonamentals en l'organització de la cèl·lula.

Es tracta de Mohamed Hichami i Youssef Aalla. Tots dos van ser gravats l'1 d'agost al basar xinès Merca Mei Lian, de Sant Carles de

la Ràpita. Hi van anar a comprar les fundes de coixí, les brides i l'acetona. Els 500 litres d'acetona a què feia referència el magistrat Fernando Andreu en la seva primera interlocutòria judicial, i que es van utilitzar per fabricar l'explosiu TATP, no els van adquirir de cop. Els van anar comprant a poc a poc, per no aixecar sospites. Aquests dos terroristes van ser els encarregats de traslladar el material fins al xalet de la urbanització d'Alcanar on la cèl·lula havia organitzat el seu laboratori d'explosius.

Els dos joves es van traslladar el desembre passat a Zuric en un viatge del qual ha transcendit poca

EL LÍDER

Houssaine, vestit amb la samarreta blanca del Paris Saint-Germain, portava la veu cantant

SENSE SOSPITA

Ni les dependents del supermercat ni les del basar no van intuir res

FUGIT

Hichami va arribar a peu al súper després d'un accident en què va abandonar la furgoneta

cosa, o no res, i al qual els investigadors donen moltíssima importància perquè sospiten que va ser realment allà on van rebre les instruccions sobre la manera de manipular les substàncies i fabricar el material per a les bombes.

Mohamed Hichami i Youssef Aalla gairebé sempre anaven junts, però van tenir un final diferent. Youssef Aalla era a dins del xalet d'Alcanar la nit de l'explosió accidental. Dels dotze integrants del comando, va ser l'últim al qual es va poder posar nom. Després de l'explosió, només en va quedar una orella per poder-lo identificar. Després de la detonació, a la nit enllestia amb l'imam Abdelbaki es Satty les bombes que, ara ja se sap, només s'havien d'utilitzar en un primer atemptat amb dues furgonetes en un monument o església de la ciutat de Barcelona.

Se sap perquè no és fins l'endemà de l'explosió d'Alcanar, el dijous 17 d'agost, que Mohamed Hi-

CONTINUA A LA PÀGINA SEGÜENT >>

Barcelona atacada

La cèl·lula va decidir dijous els atacs de Cambrils i la Rambla

» VE DE LA PÀGINA ANTERIOR

chami, que ja sap que dels seus tres companys un està greument ferit i dos han mort, decideix llogar una altra furgoneta. Ja no va a Sabadell, on havien llogat les dues primeres, sinó que visita l'empresa Ruzafa, de Parets del Vallès. Lloga el vehicle a nom seu i paga amb la seva targeta de crèdit. En aquell moment faltaven un parell de minuts per la una del migdia, segons consta en el registre del negoci.

Per tant, dijous a primera hora de la tarda el pla de la cèl·lula, després de l'explosió d'Alcanar, era provocar dos atropellaments multitudinaris, i simultanis, a Cambrils i a Barcelona. Al passeig Marítim i a la Rambla.

El que passa és que Mohamed Hichami conduïx nerviós, accelerat, i a l'AP-7, ja al terme de Cambrils, té un accident amb el vehicle que circula just al davant. Eren les 15.25. Els dos conductors aparten els vehicles al voral de l'autopista per no destorbar i, quan l'altre automobilista comenta que trucarà als Mossos per donar compte del sinistre, Mohamed Hichami salta la tanca i s'esfuma. I arriba, gairebé mitja hora després, completament suat, acalorat i assedegat al supermercat de la gasolinera. Allà agafa una ampolla d'aigua de la nevera, i les imatges mostren com se la beu de cop abans que li toqui el torn a la caixa per pagar.

Mohamed Hichami telefona i comunica des d'allà a la resta de la cèl·lula que el seu pla de Cambrils ha fracassat perquè ha hagut d'abandonar la furgoneta a l'autopista. Els terroristes improvisen un nou atemptat. Mohamed Hichami va esperar la resta del grup a l'àrea de servei, i en aquell temps, cap a dos quarts de cinc, Younes Abouyaaqoub irrompia amb una altra furgoneta a la Rambla i assassinava 13 persones.

La resta de la cèl·lula va saber

la notícia de l'atemptat de Barcelona dins de l'Audi A3, anant cap a Cambrils a recollir Mohamed Hichami per executar el nou pla. Un atemptat, el del passeig Marítim de Cambrils, que van improvisar, mentre empenien el seu últim sopar, una truita de patates precuinada i dues barres de pa, davant la foguera que van encendre a les ruïnes de la casa abandonada de Riudecanyes.

El valor de les imatges que mostra aquest diari és el desconcert que provoca la presumpta ingenuïtat dels terroristes. Els encarregats de la investigació

PROPAGANDA

L'EI presumeix dels atemptats

■ L'Estat Islàmic ha informat en la seva revista *Al Naba* dels atemptats reivindicats a Barcelona i Cambrils, destacant la mort de "jueus" i "croats" en els atacs, i ho fa amb una imatge de la Sagrada Família de la capital catalana tintada de vermell. Aquesta publicació de l'EI detalla els danys provocats a Barcelona i Cambrils, xifrant en 120 el nombre total de morts i ferits. / E. Press

d'aquest atemptat s'han sorprès igual que ara mateix s'està sorprenent el lector. En les múltiples reunions de feina conjuntes que en aquesta setmana interminable han fet els especialistes dels Mossos d'Esquadra, de la Guàrdia Civil, de la Policia Nacional i del CNL, tots han coincidit en la sorpresa per l'actitud dels joves. Semblaven de tot menys terroristes. Amb quatre ganivets i una destrat del basar, es van disposar a matar.●

ESTEVE GIRALT

Cambrils

"El gran basar de les oportunitats", promet una enorme tanca publicitària plantada al costat de l'antiga N-340, en una de les entrades al centre de Cambrils (Baix Camp). La mateixa carretera condueix pocs minuts després al basar oriental Mercasa, a tocar d'un gran supermercat, molt a prop de l'Ajuntament. La zona està freqüentada per turistes que arriben atrets pels preus, molt competitius, i per l'àmplia oferta de productes. Davant de la porta d'accés al basar, visibles des de la carretera, una gran varietat de cadiretes de platja, gandules i parasols serveixen de reclam. Màrqueting directe.

Els turistes continuaven entrant i sortint ahir del popular Mercasa com si no hagués passat res, aprofitant l'amplitud d'un aparcament reservat als clients, en una espècie de *pit stop* just abans d'envair les platges. Passat l'enrenou mediàtic, al basar oriental continuaven tots a la seva. Els ciutadans xinesos que el regenten, la majoria família, reposant productes sense parar a les prestatgeries, disposades en llarguíssims passadissos. Els clients, majoria d'estiuejants però també veïns, buscant tota mena d'articles: des de material de papereria, llibretes, bolígrafs o llapis de colors, pensant ja en la tornada a l'escola, fins a carregadors i cables per a telèfons mòbils, productes de jardineria, xarxes per intentar pescar o tota mena d'artefactes de platja. I així gairebé fins a l'infinit.

"Tots us comprareu ulleres de sol menys jo", protestava un nen que anava amb el pare, la mare i la germana. "És massa petit", deia una turista aragonesa al seu marit, dubtós entre l'allau de parasols de diferents mides i colors. Entre els potencials compradors, pocs comentaris a mig matí sobre l'atac terrorista. Un turista francès intenta fer-se entendre, recorrent més a la mimica que a la paraula, tocant-se reiteradament la ronyonada. L'esforç acaba valent la pena: l'home marxa a la platja amb la seva gandula encoixinada.

Un parell de clients sí que comenta discretament, en la pro-

Cambrils solidari. Una família passa a prop del lloc de l'atemptat

Els assassins van comprar els ganivets i la destrat en un basar xinès popular pels preus

Anant cap a la platja

Els turistes continuen arribant en massa per fer provisió de gandules, cadiretes de platja o xarxes de pesca

funditat d'un dels passadissos, entre espelmes aromàtiques i torxes antimosquits, que va ser just aquí, en aquest basar, on els terroristes van comprar els ganivets

i la destrat amb què pretenien fer una matança al passeig marítim de Cambrils. "Segur que van comprar els grossos, els cuina", especula un. "I per quatre duros. Matar surt molt barat", remata l'altre.

Prop de la zona de la caixa enregistradora, en una de les lleixes, s'ofereix una gran varietat de ganivets de cuina. Màneg de fusta i fulla de metall, de vint centímetres de longitud: vuit euros amb vuitanta cèntims. "Classic cocinero", diu l'estoig. N'hi ha també

La seguretat, una prioritat europea

Julian King

Aquests últims dies, un cop més, Europa ha estat fuetjada pel terror. A Barcelona i Cambrils, i també a Turku (Finlàndia), els atacs terroristes han mort i ferit ciutadans de tot el continent i d'arreu del món. Aquests tristos esdeveniments ens recorden que avui dia Europa no és immune al terror i que no hi ha cap país al món que pugui escapar de la grapa del terrorisme.

J. KING, comissari de Seguretat de la Unió Europea

Facin servir els mitjans que facin servir, aquests actes són sempre una mostra de covardia. No hi ha res que justifiqui uns assassinats i uns actes de violència com aquests.

Davant d'aquestes amenaces els ciutadans esperen de nosaltres, amb tota la raó, que fem alguna cosa més a part de condemnar els atemptats. Vetllar per la seguretat de la població és una de les tasques primordials de qualsevol govern; i sense cap mena de dubte també ho és de la Comissió Europea. No podem prometre que no es repetirà cap atac més; res ens agradaria tant però en això, com en altres

qüestions, el risc zero no existeix. El que sí que podem fer, però, és posar-ho cada vegada més difícil a aquells que volen cometre assassinats i perpetrar barbaritats.

En primer lloc, els terroristes necessiten armes. La legislació que la UE va aprovar a començaments d'any restringeix la tinença d'armes i omple els forats legals de què es van aprofitar els terroristes a París per aconseguir les armes per cometre els seus atemptats ara fa prop de dos anys. Alhora, estem millorant la lluita contra el tràfic il·legal d'armes a través de rutes com ara la dels Balcans. I també estem millorant el control dels mate-

La Comissió treballa per identificar i difondre les millors pràctiques en matèria de protecció dels "objectius no militars"

rials que es fan servir per fabricar explosius casolans.

En segon lloc, els terroristes necessiten diners. El mes de desembre vam proposar un seguit de fórmules per lluitar contra el blanqueig de capitals i millorar el control dels moviments il·lícits de

diners en efectiu, congelar i confiscar els actius dels delinqüents, sospitosos o condemnats, i dels terroristes.

I, finalment, els terroristes també necessiten desplaçar-se, i per això cada vegada els ho estem posant més difícil.

Des del mes d'abril passat qualsevol persona que vulgui entrar o sortir de l'espai Schengen ha de passar més controls de seguretat que abans. D'acord amb la nova normativa europea sobre el registre del nom dels passatgers, els estats membres estan obligats a intercanviar la informació de tota la gent que arriba a la Unió Europea,

Barcelona atacada

Un acte interreligiós a les Drassanes homenatja les quinze víctimes de l'atemptat una setmana després de la matança

Déu al museu

DAVID AIROB

Un grup de joves de totes les confessions porten l'ofrena floral des de les Drassanes fins al mosaic de Miró, a la Rambla

SANTIAGO TARÍN
Barcelona

Qui és, Déu? N'hi ha que l'anomenen així. D'altres li diuen Al·là, o Jahvè, o Buda. Per uns és un; per d'altres són molts. Però tots, fins i tot els que no hi creuen, van voler portar-lo al Museu Marítim, en l'acte interreligiós i intercultural en memòria de les quinze víctimes dels atemptats de Barcelona i Cambrils, el dia que feia una setmana de la matança.

Nou-centes persones es van aplegar a les Drassanes, convocades per l'Ajuntament. Tres-centes d'una quarantena d'entitats de totes les religions amb presència a la ciutat; moltes au-

Religions en defensa de la pau a Cambrils

■ Unes 300 persones van deixar petit ahir el saló de plens de l'Ajuntament de Cambrils en un acte que va tenir la participació de les quatre confessions religioses que es practiquen a la ciutat. Catòlics, musulmans, evangelistes i testimonis de Jehovà van llegir textos a favor de la diversitat i la convivència sota un lema unitari: "Tots som Cambrils". / E. Giralt

VICENÇ LLURBA

Cambrils va celebrar a l'Ajuntament una cerimònia interreligiosa

toritats (Carles Puigdemont, president de la Generalitat; Rafael Catalá, ministre de Justícia; Ada Colau, alcaldessa de Barcelona; Carme Forcadell, presidenta del Parlament...) i representants de partits polítics, menys de la CUP. També veïns dels barris afectats per la tragèdia i de Ripoll i Cambrils, de les forces de seguretat i d'assistència durant els fets. Els familiars de les víctimes van declinar assistir-hi.

L'actriu Carme Sansa va conduir el senzill acte, que va durar tres quarts d'hora. En la cerimònia, els joves van llegir paràgrafs de la Declaració Universal de Drets Humans: "Tota persona té dret a la vida, a la llibertat i a la seva seguretat". De la Bíblia: "El qui estima és pacient, és bondados (...). L'amor no passarà mai". De l'Alcorà: "Qui mata un inno-

En l'acte es van llegir textos dels llibres sagrats i de la Declaració Universal dels Drets Humans

cent (...) és com si hagués matat tota la humanitat". De la tradició budista: "Que els febles trobin poder". I de la Torà: "No permetis que la tristor passi a través per aquesta porta".

Després, trenta joves van portar flors fins a l'escenari, on cinc floristes de la Rambla van compondre una ofrena floral mentre l'Orquestra Àrab de Barcelona entonava música de la seva cultura. Carme Sansa va posar èmfasi en la fortalesa de la multiculturalitat per cercar una societat més forta per fer front a la barbàrie, va cridar a cuidar la joventut per deixar un món millor i va acabar l'acte llegint l'elogi de Federico García Lorca, profeta del vers, sobre la Rambla, "el carrer més alegre del món".

Flors de tots els colors i música contra la violència terrorista. Qui és Déu? On és? Com és que permet coses com el que va passar a la Rambla i a Cambrils? Ahir a les Drassanes hi havia moltes respostes a les preguntes, i molts noms per anomenar-lo. Tots el van portar al Marítim, com a antídoto contra la violència i la intolerància, no per justificar-la, com pretenen, deformant-ho, els terroristes. Déu, al museu.●

Diverses convencions i fires confirmen els seus plans poc després de l'atac

» VE DE LA PÀGINA ANTERIOR

congrés que no podíem fer-nos enrere, que no podíem fer-li aquesta jugada a Barcelona, que estava segura que tot sortiria bé...".

El prestigiós cardiòleg dels Estats Units Donald Lloyd-Jones, també era a la ciutat, amb la seva família, en un apartament proper

a la Rambla... "I dissabte serem en l'ESC Congress". Les seves paraules van desencadenar una onada de solidaritat que va trobar ressò a les xarxes socials. "Si no hi anem, els terroristes guanyen", va dir Martha Gulati, cap de cardiologia de la Universitat d'Arizona. "De vegades no podem permetre que ens impedeixin de continuar amb la nostra vida", va afegir Gregg

Stone, director d'investigació cardiovascular al New York Presbyterian Hospital. "Hem de ser a Barcelona i mostrar la nostra solidaritat", va intervenir Ori Ben-Yehuda, del centre mèdic de la Universitat de Colúmbia. "La meua dona i jo serem allà -va anunciar Anthony DeMaria des de la Universitat de Califòrnia-. No els donarem el gust als terroristes". "Ells volen que visquem amb por -va assegurar Steve Nissen, del Cleveland Clinic-. La millor manera de fer-los front és continuar amb les nostres vides". I a mitja tarda d'ahir, en algun lloc entre Madrid i Barcelona, de camí, la cardiòloga Pilar Jiménez, intervencionista a l'Hospital Clínico San Carlos de Madrid, va concloure que "des-

prés de veure la reacció dels barcelonins, que dieu que no teniu por, jo no en puc tenir, crec que no tinc dret a tenir-ne. Crec que he d'anar a la manifestació de demà".

Al cap de poques hores de l'atemptat, l'organització del congrés sobre trasplantaments d'òrgans ESOT va reafirmar que no canviava plans. A finals de setembre reunirà a Barcelona uns 5.000 professionals. Tessmanr, des de Turisme de Barcelona, afegeix que "el congrés mundial de rutes aèries també ens va escriure de seguida un correu electrònic per dir-nos que continuen endavant, que seran a la ciutat a finals de setembre. Es tracta d'una fira molt important perquè reuneix pràcticament tots els aeroports i línies aè-

ries del món. També va reafirmar la seva presència el congrés nacional de traumatologia. A més, dotzenes de grans companyies no estan comunicant que celebraran les seves convencions d'empresa a la ciutat tal com tenien previst. Aquestes convencions poden reunir més d'un miler de persones durant un cap de setmana. Aquestes primeres reaccions són crucials. Marquen tendència; generen seguretat. La roda de premsa que van oferir l'alcalde, el conseller d'Interior i el delegat del Govern central per anunciar noves mesures de seguretat va ser una injecció de confiança". Abans de final d'any, Barcelona acollirà 154 congressos i prop de 150.000 congressistes.●

Barcelona atacada

La investigació

Incògnites sense resoldre dels atacs a la Rambla i a Cambrils

La investigació encara ha de resoldre molts dubtes sobre els fets del 17-A

SANTIAGO TARÍN
Barcelona

La història del terrorisme gihadista s'escriu amb sigles que uneixen dates i llocs: l'11-S ens porta el record dels Estats Units; l'11-M, els trens de Madrid; i el 17-A, Barcelona i Cambrils. Quan es compleix una setmana dels atemptats a Catalunya, ja es poden contestar bona part de les preguntes que susciten els fets però encara queden incògnites.

Com es va formar, la cèl·lula? Al voltant d'un imam molt radicalitzat, Abdelbaki es Satty, a Ripoll. Aquest home va aconseguir aglutinar deu persones a l'entorn de la seva figura, imbuïnt-los la filosofia deformada d'un Islam radicalitzat perquè estiguessin disposats a morir per eliminar infidels. El grup es reunia a la seva mesquita, però també en altres llocs per no despertar recels entre els veïns, com ara domicilis i vehicles particulars. Al final, Es Satty va aconseguir aglutinar una de les cèl·lules terroristes més grans que hi ha hagut mai a Europa i passar desapercebut.

Van tenir suport exterior? Segur, i s'està investigant, però serà difícil arribar fins al final. Es coneix que Es Satty va estar a Bèlgica, a Vilvoorde, on hi ha molta activitat gihadista, però no l'abast dels seus contactes. També se sap que Younes Abouyaaqoub, l'autor de l'atropellament de la Rambla, i tres terroristes més, van viatjar amb cotxe a París i van ser allà l'11 i 12 d'agost. A més, hi ha constatacs viatges al Marroc, on ara hi

ha detinguts relacionats amb aquest grup. És segur que tota aquesta activitat té relació amb els seus propòsits. També a la xarxa profunda s'ha detectat activitat en relació amb els atemptats de Barcelona i Cambrils. Pot ser que, en realitat, l'instigador dels atemptats sigui fora, i és molt possible, també, que la cèl·lula rebés instruccions de l'exterior per a la fabricació de les bombes.

Quin atemptat preparaven? A la Rambla van atropellar tot el que van poder amb una furgoneta. A Cambrils volien atacar amb ganivets i matxets a tothom qui es creués al seu camí. Però no era aquesta, la seva intenció primigènia. Volien fabricar tres furgonetes carregades amb explosius i bombones de butà per estavellar-les en llocs amb grans concentracions de públic. El cert és que no se sap quins llocs en concret; potser l'únic supervivent d'Alcanar no ho sabia. Potser només era en la ment d'Es Satty. El cert és que les investigacions dels últims anys han definit que un dels objectius principals dels gihadistes a Barcelona és la Sagrada Família. En cas de no haver tingut lloc l'explosió fortuïta d'Alcanar, la matança que podrien haver causat hauria tingut una dimensió inimaginable.

Com van aconseguir materials? És un dels principals dubtes que queden. La investigació apunta que van finançar el seu pla amb la venda de joies i robatoris, però sorprèn que acumulessin a la casa d'Alcanar fins a 500 litres d'acetona per fabricar explosius i 120 bombones de butà per causar una enorme deflagració. Atès que van estar sis mesos ocupant el xalet,

pot ser que ho fessin lentament. A Cambrils, la mateixa nit dels fets, encara van comprar ganivets per al seu últim atac.

Què va passar, a Alcanar? Que els van explotar els components que manipulaven per confeccionar les bombes, fet que va causar la mort d'Es Satty i un altre membre de la cèl·lula. No es coneix del cert perquè després un d'ells va optar per agafar una furgoneta i els altres cinc per marxar a Cambrils. Eren els seus objectius originals? Potser. O potser van im-

provisar. El cert és que van haver de canviar de plans després de l'explosió, però com que els sis que van protagonitzar aquests fets estan morts, serà difícil esbrinar-ho. Tampoc no té explicació, encara, l'abandonament d'una furgoneta a Vic, si van tenir el suport de més persones o per què Younes Abouyaaqoub es va encaminar cap a Sant Sadurn d'Anoia.

Què hi havia, a Riudecanyes? Una masia abandonada que també va utilitzar la cèl·lula per a les seves reunions, mentre que Alcanar era

el seu laboratori d'explosius. A Riudecanyes es van trobar restes de la documentació que Abouyaaqoub i un altre terrorista havien volgut cremar.

Per què l'imam no va ser expulsat del país? Es Satty va complir condemna a Castelló entre el 2010 i el 2014 per tràfic de drogues. Després se'n va proposar l'expulsió, però un jutge la va denegar "pels seus esforços per integrar-se a Espanya" i per un "evident arrelament laboral". La jurisprudència l'avalava.●

ANDREU DALMAU / EFE

Homenatge. Les mostres de solidaritat a la Rambla són constants

El conseller Forn i Trapero demanen de comparèixer davant el Parlament

■ El conseller d'Interior, Joaquim Forn, va sol·licitar ahir al Parlament comparèixer en comissió al costat del cap dels Mossos d'Esquadra, Josep Lluís Trapero, per explicar als grups parlamentaris la informació obtinguda fins ara sobre els atemptats de dijous passat i les línies d'investigació policial. La voluntat de Junts pel Sí és que la compareixença tingui lloc demà, poc abans del ple extraordinari d'homenatge a les víctimes dels atacs terro-

ristes de Barcelona i Cambrils, en què hi haurà un minut de silenci i la lectura d'un comunicat per part de la presidenta Carme Forcadell. La CUP veu la data amb bons ulls, però els partits de l'oposició -Ciutadans, PSC, CSQP i PP- consideren inapropiat que la compareixença de Forn coincideixi amb el ple extraordinari. Sobretot, per evitar que es crispï l'ambient de l'acte institucional i de la manifestació del proper dissabte. /Redacció

LVG

Puigdemont es passeja per la Rambla i la Boqueria

El president de la Generalitat va voler ahir posar el seu gra de sorra per normalitzar la Rambla i la Boqueria després de l'atemptat gihadista amb una passejada per la zona, no programada a la seva agenda pública. Carles Puigdemont va dinar posteriorment amb l'expresident d'Amics de la Rambla, Joan Oliveras, al restaurant L'Altar de la Rambla, on es van fotografiar amb els xefs Oscar Manresa i Romain Fornell.

CARTES DELS LECTORS

Barcelona batega

Fa deu dies que tenim un silenci estrany. Veus que la ciutat es mou però no fa soroll. La gent parla i comenta, però amb prou feines se la sent. Carrers importants poc transitats. Sí, és agost, però és com quan falta una persona estimada. Hi ha un gran buit. Sents molta pena i se't fa un nus a la gola. Vols plorar. És tot molt estrany.

Ahir, dilluns 28 d'agost, amb el retorn de milers de persones a Barcelona i després d'haver gaudit d'uns dies de vacances, comença a sentir-se una mica de soroll. S'intenta tornar a la normalitat. Cal començar a treure de la Rambla, amb tot el respecte del món, totes aquestes mostres d'afecte que han dipositat tants milers de persones en record dels morts en l'atemptat del 17 d'agost. Som savis i no oblidarem res del que ha passat. Davant uns fets d'aquestes característiques no hi ha ni banderes, ni països, ni polítics, només persones amb moltes ganes d'ajudar i col·laborar. Això és el que fa que et sentis orgullós.

PERE HUGUET I MILLÁN
Barcelona

Sólo hay un responsable

El éxito de participación en la manifestación contra el terrorismo en Barcelona no puede hacernos pasar por alto una ausencia muy significativa: ni una sola pancarta que hiciera alusión directa al Estado Islámico, el responsable directo de la muerte de dieciséis personas y decenas de heridos. ¿Cómo se explica este lapsus?

Lo que sí vi fueron un montón de carteles en favor de la paz y contra la islamofobia (yo, ingenuo, creía que esta era una manifestación contra el terrorismo yihadista) y otros muchos que bajo el lema "Vuestras armas, nuestros muertos" señalaban directamente al Rey y al Gobierno central como responsables últimos del atentado de la Rambla por su papel en el suministro de armas a las monarquías del Golfo. Y eso es manipular la verdad.

Uno puede ser crítico con vender aviones a Arabia Saudí o artillería naval a Venezuela, está en su derecho y hasta lo comparto, pero lo cierto es que el autodenominado Estado Islámico no hace distinciones por criterios mercantiles. El EI ha golpeado donde ha querido y ha podido: potencia occidental o país de escasísimos recursos. La izquierda buenista ha de asumir que el discurso autoflagelador de la supuesta culpabilidad de España por las cruzadas, la invasión de Irak o los negocios con las monarquías de los petrodólares es demagógico e insuficiente. El culpable no es Occidente, ha sido el EI.

IGNASI CASTELLS CUIXART
La Garriga

Asco e indignación

Asco e indignación siento por lo que vi en la manifestación de Barcelona. Los antisistema independentistas de siempre aprovecharon un acto destinado a condenar el terrorismo, manifestar nuestro dolor y apoyo a sus víctimas y agradecer a quienes se jugaron la vida por nosotros para

El més vist al web de 'La Vanguardia' Imprescindibles

'POLÍTICA' Llista d'espera en una botiga cèntrica de **Ripoll** per adquirir les samarretes amb la imatge del **najor Trapero** i la seva **frase cèlebre**.

'GENTE' Chuck Norris sobreviu a **dos infarts** en una hora. Va passar el 16 de juliol quan l'actor **tornava de Las Vegas** amb la família a la seva residència de Califòrnia.

'ANDALUCÍA' L'actriu **María Galiana**, l'àvia de *Cuéntame*, indemnitzada amb **10.000 euros** per **Renfe** en **trencar-se el canell en un tren** que va frenar en sec.

'VIAGES' *Joc de trons* proposa aquesta temporada un viatge a la llar de la **casa Targaryen** a través d'enclavaments reals del **País Basc**: platges, camins i gastronomia.

La foto del lector Incivisme

La degradació de molts espais públics per l'incivisme de la gent és, lamentablement, una constant en augment. En aquest cas es tracta del parc del Garraf. "Segur que són benvinguts?", es pregunta la lectora **Núria Simón i Gelabert** en vista de la imatge

Podeu enviar les vostres fotografies a cartes@lavanguardia.cat. Cal que estiguin signades amb nom i cognoms i hi ha de constar l'adreça, el telèfon i el DNI o el passaport. La Vanguardia es reserva el dret de publicar les que consideri oportunes.

transformarlo en un desafortunado acto político con despliegue estratégico y sin impedimento alguno de enormes pancartas arremetiendo contra quien no correspondía. No era ese el día ni el momento, pero dieron rienda suelta a su odio, sin respetar el noble objetivo de la mayoría.

Mi hija, como tantos otros, el día del atentado se salvó de milagro, y quizás por ello me atrevo a manifestar el asco y la indignación que deben de sentir las víc-

timas y sus familias. Sensación que debió de verse justamente aumentada al ver cómo los organizadores de la manifestación dieron casi tanta importancia a las familias de los muertos por los atentados como a las de los terroristas.

Quienes piensen que una Catalunya independiente gobernada por estos individuos o con su apoyo tiene un futuro brillante van equivocados. Respetar a los muertos es lo primero que debe-

mos exigir. Y estos, ni a los que deberían ser suyos respetan.

JOSEP PAGÈS MARTÍ
Barcelona

Banderes de dol

Quan fa anys veia els enterraments de víctimes d'ETA i el PP enviava els seus cadells a insultar el ministre i les autoritats presents pensava que la misèria humana podia arribar a ser molt gran, perquè aprofitava fins i tot

la mort de les víctimes del terrorisme. Pensava que mai més veuria res de semblant, però dissabte vaig rebre un desmentit rotund. Una part dels manifestants va preparar amb antelació pancartes amb lemes que no tenien res a veure amb la manifestació, es van posicionar estratègicament per insultar i procurar-se una visibilitat televisiva que algunes cadenes molt nostres els brindaven generosament. Les seves banderes independentistes estaven fora de lloc, no eren cap bandera catalana, ni espanyola, ni de cap nacionalitat de les víctimes, només era oportunisme polític miserable. Sóc català i estic avergonyit.

Avui entenc millor que ahir els musulmans que sense haver fet res es veuen obligats a disculpar-se per ser musulmans. Jo em sento obligat a disculpar-me i a dir a tothom que no tots els catalans som tan indignes i miserables que no respecten ni una manifestació de dol amb 16 morts encara calents.

JAUME MARÍN MARTÍNEZ
Barcelona

Oportunismos

A Catalunya le cuesta comportarse y estar a la altura que las circunstancias demandan. Lo prueba la manifestación "No tinc por". Hubiese podido ofrecer ante el mundo una imagen de sociedad avanzada, responsable y coherente, y no lo hizo. Transformó un acto de luto y recogimiento en un absurdo acto político. Un acto que exigía silencio fue aprovechado para vociferar, gritar, protestar y enarbolar banderas, no importa su signo. Quedó claro que el sentido de la oportunidad no está desarrollado en Catalunya, el del oportunismo lo está demasiado. Sin embargo, es necesario creer que entre los 500.000 hubo quien recordó a las víctimas, e incluso les envió, vía pensamiento, un personal y emotivo mensaje.

MARIANO RIERA
Barcelona

Urnas plurals

Més enllà de les idees polítiques de cadascú, haver reunit a la manifestació de Barcelona tants representants de la política de rangs i territoris diversos hauria estat una bona experiència si no fos pel rerefons no dissimulat sobre el greu i gran enfrontament que hi ha entre la regió catalana i la nacional. Tot i que la majoria de ciutadans defensem la nostra terra i la nostra cultura, això no impedeix que la sensació de gravetat relacional que es palpa en les actituds de tot l'espectre polític causi vergonya i disbarat. El més sensat seria que les urnes tornessin a parlar com a bon ungüent democràtic quan es presenti l'ocasió.

JAUME ALSINA
Terrassa

'El cant dels ocells'

Tras la amplia concentración de gentes diversas el pasado sábado en el paseo de Gràcia de Barcelona, como terapia lenitiva de un inmenso dolor, tan dispar, variopinta, con intereses diferenciados y con comportamientos acusatorios en algunos mo-

Podeu enviar les vostres cartes a **cartes@lavanguardia.cat**. La *Vanguardia* agraeix les aportacions dels lectors i tria per publicar aquells textos que no superin els mil caràcters. Les cartes han d’anar firmades amb nom i cognoms i hi ha de constar el DNI o el passaport, l’adreça i el telèfon. No es publicaran escrits

firmats amb pseudònim o inicials. La *Vanguardia* es reserva el dret de resumir-ne o extractar-ne el contingut i de publicar els que consideri oportuns. No es mantindrà correspondència ni s’atendran visites o trucades sobre originals no publicats.

El lector exposa

Barcelona vibró por ellos

■ Para ti, que has muerto en mi ciudad, para ti, que eres de Rubí, de Sant Hipòlit, de Barcelona, de Granada, de Cambrils, de Zaragoza, de Canadá, de EE.UU., de Colombia, de Venezuela, de Ecuador, de Perú, de Argentina, de Mauritania, de Argelia, de Egipto, de Kuwait, de Pakistán, de China, de Taiwán, de Filipinas, de Reino Unido, de Irlanda, de Francia, de Holanda, de Alemania, de Austria, de Hungría, de Rumanía, de Macedonia, de Turquía; para todos los que han muerto en atentados y en las guerras.

Para todas las familias que han sufrido y sufren por esta causa. Para todos los que ayudaron en esos primeros dramáticos momentos y en los días que siguieron, sea cual sea su profesión o su origen. Para todos aquellos que acudieron a la manifestación en apoyo del pueblo catalán bajo el lema “No tinc por”, vengan de donde vengan, bienvenidos sean.

mentos, no es fácil entonar un canto de unidad. Sólo calló el bullicio y sonó el silencio atronador ante *El cant dels ocells*. Todos nos podemos encontrar en esa melodía de dolor y esperanza. Quizá el profundo mensaje político y artístico de Pau Casals en la Casa Blanca el 13 de noviembre de 1961, con el arma de su chelo, pueda servir para acercar posiciones y evitar prepotencias. Anular los trágalas de raíz totalitaria, de tanta política de *vista curta*, con asedios cotidianos desde una difusa e insistente brunete mediática.

Es hora de acabar con tanta astucia parlamentaria frente a la brigada acorazada Aranzadi e iniciar una solución duradera de pacto inteligente, culto y de progreso para aquella tierra que Casals definía como: “My country, Catalonia”. Así como para ir ajustando, sensatamente, las costuras territoriales del conjunto de España.

IÑAKI GALARRAGA
San Sebastián

Els altres bàrbars

■ Després dels atemptats de Barcelona i Cambrils, en què uns bàrbars van sembrar el pànic en el nostre país, veig que, a més de fanàtics assassins, al nostre entorn de bàrbars en tenim d’una altra mena.

De quins bàrbars parlo? Dels de les xarxes socials que, emparats en l’anonimat, piulegen tota mena d’amenaçes, insults, etcètera, mostrant el seu menyspreu per la gent que ha perdut la vida, pels ferits, per llurs familiars i amics i per tota la nostra gent.

No participo en cap xarxa social, ni ho penso fer, però una

amiga em va fer llegir alguns tuits que em van deixar glaçada. Com pot ser que es diguin aquestes barbaritats? Tant és la procedència i la ideologia d’aquesta mena de gent i dels que es posen a la seva alçada difonent-los.

No tenen cor. Un òrgan pel qual només escupen a través de les xarxes socials tota la rancúnia i la maldat que porten dins. Tinc clar que no es poden posar portes al camp, però si aquesta gentussa hagués d’identificar-se, com hem de fer (i em sembla molt bé) els que donem la nostra opinió a través de *La Vanguardia*, segur que les amenaces, els insults, etcètera, s’acabarien. Molt valents tots plegats sota el paraigua de l’anonimat!

M. ÀNGELS BATALLA
Subscriptora
Barcelona

Autopistas sin tráfico

■ Leo la noticia “El Estado asumirá las radiales el 15 de enero y las relicitará el 2018” (Economía, 26/VIII/2017). ¿Cómo puede ser que se hayan construido nueve autopistas y que no tengan tráfico y ahora las tenga que asumir el Estado por estar en bancarrota? ¿Quién se beneficia de estos disparates? Las grandes constructoras ya han cobrado. Ahora supongo que las pagaremos todos los ciudadanos. Otra curiosidad es que ahora dicen que ya serán rentables porque han aumentado el tráfico un 12,7%. O sea, si por ejemplo pasaban 10 coches, ahora lo harán 11,27, ¿y a ganar dinero? Esto parece aún peor que lo de las líneas de AVE sin pasajeros, pues según parece el dinero que se gasta en ello es de la UE; aquí será el de los españoles.

Para la comunidad musulmana española y catalana, que valientemente ha dado un paso al frente y ha defendido los valores de la vida como en ningún otro lugar de Europa. Es el principio del fin del adoctrinamiento.

Para vosotros, jóvenes, que teníais una vida por delante y sin embargo habéis salido de Ri-poll a matar a otros seres humanos y habéis muerto con ellos. Os han engañado. Ninguna religión pide matar. Ninguna ideología merece este sacrificio de vidas humanas ni vuestra inmolación.

Todo lo demás, las banderas, los eslóganes políticos, los silbidos, los análisis políticos, déjalos para mañana. El duelo es el duelo.

En la manifestación, fue por ellos por quienes la ciudad vibró al unísono.

PILAR NIETO CARRILLO
Barcelona

Pero no pasa nada, ni hay ningún responsable de estos desguisados que cuestan montones de dinero, ya que somos el país con más líneas de tren de alta velocidad después de China –sin pasajeros, claro–. Ahora quizá queremos ser el país con más autopistas sin tráfico.

ÁNGEL MARCO
Suscriptor
Sant Just Desvern

Què passarà el 2-O?

■ Llegeixo cada dia als diaris i sento als mitjans audiovisuals o pel carrer que tothom, o bé molta gent, parla de futur, què passarà el 2-O o després de l’1-O... Es curiós que dia rere dia no parlem del que s’està perdent els últims anys en democràcia en el nostre país, no només Catalunya, sinó en el conjunt de l’Estat espanyol: des de ja fa com a mínim set o vuit anys les legislatures dels diversos governs han anat retallant drets laborals, socials, d’expressió, constitucionals, etcètera.

Els primers que incompleixen són els qui hem votat democràticament perquè tinguin cura de la nostra “democràcia incipient”, del respecte dels drets dels ciutadans, que fan lleis en defensa de l’habitatge per a tothom, del treball digne per a tots, la llibertat d’expressió, l’ajuda al feble, contra la pobresa de tot tipus... Podria posar un gran nombre d’exemples en aquest sentit, però queda més bé parlar de futur, que està per arribar i és incert. Què passarà? Com serà després de l’1 d’octubre? Jo penso que, si cal, tornarem a caure, tornarem a lluitar i tornarem a vèncer.

JESÚS RIBERA RUBIES
Barcelona

La Columna Coríntia

Margarita Puig

Quan el pàdel no existia...

El meu fill petit va descobrir en un partit de futbol que ell qualifica d’“antic”, que Iniesta va tenir cabells un dia, que Messi també tenia cabellera i que el senyor amb cueta que encara que “ja és gran” es fa anomenar Ronaldinho és el que menys ha canviat de tots. I el que és millor, que tot i que té gairebé el mateix nom que l’estrella *prepapà* en conflictes del Madrid no sembla gens “pavero”. A més, determina el meu fill, amb l’autoritat que li dóna l’interès creixent que sent pel futbol, del trio esmentat és el que sembla, amb diferència, prou més jove. Mentrestant he ajudat el seu germà a preparar una maleta per a set dies i sis nits amb els canvis de pantalons corresponents, samarretes sense màniga! i dos flamants parells de botes de canya alta perquè ha decidit, encara no entenc d’on ha sortit la idea, apuntar-se a un campus de bàsquet a Tortosa!

Un embolic. Primer perquè ja veig que aviat tindrà l’obligació d’estar al dia de tot quan m’havia acostumat a dirigir exclusivament la meva atenció al circuit ATP de tennis. I segon per la maleta.

No arriben a comprendre com els jugadors es podien divertir allà tancats; més tancats que en el pàdel, diuen

Una cosa és organitzar-se un mateix i una altra és ajudar un nen de primària a trobar ordre per a la roba de diari, d’esport i de dormir; per a les locions per repel·lir el mosquit tigre i la mosca negra; per trobar la manera de ficar-hi xampús, cremes i pasta de dents sense que arribi tot fet una sopa i aconseguir que, a més, en aquesta maleta empetitida per tanta demanda càpiguen les sabatilles de piscina, la cantimplora, la llanterna, la targeta sanitària, uns quants diners i la disfressa! Tot això els demanen per a set dies... !

Aconseguim tancar la bossa (els dos nens a sobre d’empeus mentre jo em barallo amb la cremallera), i el petit m’exigeix més històries “antigues” d’esports... El primer que em passa pel cap és Solozábal. Sí, Solozábal, i decideixo que serà la meva salvació per a l’estiu vinent, que penso muntar-m’ho tot millor. Molt millor. Perquè el base que segons l’opinió dels meus dos fills és baixet fins i tot per al tennis (és cert que avui dia l’1,85 de l’excampió és just per a qualsevol esport) serà la meva solució. Si continua aquesta inesperada afició del més gran pel bàsquet, el pròxim estiu en lloc de creuar Catalunya farem dues parades amb el 22 fins a l’escola que hi ha al peu del Mont d’Orsà. Allà és on el tres vegades olímpic té el seu campus de bàsquet, i sense mosquits! Però com Solozábal de moment no els interessa gens ni mica, els explico que hi va haver un dia en què no existia el pàdel. No se’n saben avenir. En el seu club, i en gairebé tots, se sacrificuen moltes pistes per a aquest esport, en què s’ha ficat fins i tot Rossignol (la firma d’esquís ara fa pales). Però quan al·lucinen de debò és quan els ensenyo imatges d’un partit d’esquaix. No entenen com es poden divertir allà tancats. Més tancats que en el pàdel, diuen...

grupoGodó

JAVIER GODÓ, COMTE DE GODÓ *President*

Carlos Godó Valls Conseller Delegat
Josep Caminal Director General de Presidència
Ana Godó Editora de Vanguardia Dossier i Libros de Vanguardia
Jaume Gurt Director General Corporatiu - Negoci Premsa
Pere G. Guardiola Director General Comercial
Xavier de Pol Director General de Negoci Audiovisual
David Cerqueda Director General de Negoci Digital

LA VANGUARDIA

JAVIER GODÓ, COMTE DE GODÓ *President-Editor*

Òscar Ferrer Director Gerent
Xavier Martín Controller
Juan Carlos Ruedas Director de Marketing

Edita LA VANGUARDIA EDICIONES SL
Av. Diagonal, 477 (08036) Barcelona
Tel.: 93 481 22 00 / 93 481 25 00
Fax: 902 185 587

Internet www.lavanguardia.com

Dipòsit legal B-18078-2011
ISSN 2014-1718 (edició impresa)
ISSN 2462-3415 (edició en línia en pdf)

Imprimeix CRE-A IMPRESIONES DE CATALUNYA SL
Polígon Zona Franca, carrer 5, sector C (08040) Barcelona
PRESSPRINT. Carrer Valentín Beato, 48, Madrid

Distribueix MARINA BCN DISTRIBUCIONS SL
Carrer E, 1 (cant. c/6). Pol. Industrial Zona Franca. 08040 Barcelona. Tel.: 93 361 36 00

ANUNCIS I ESQUELES PUBLIPRESS MEDIA SL
Per telèfon 902 178 585
Barcelona Av. Diagonal, 477 (08036)
Tel.: 93 344 30 00. Fax: 93 344 31 88
Madrid Maria de Molina, 54, 4.º (28006)
Tel.: 91 515 91 00. Fax: 91 515 91 09

ATENCIÓ AL SUBSCRIPTOR
Tel.: 933 481 482. Fax: 93 486 39 15
atencionalcliente@clubvanguardia.com

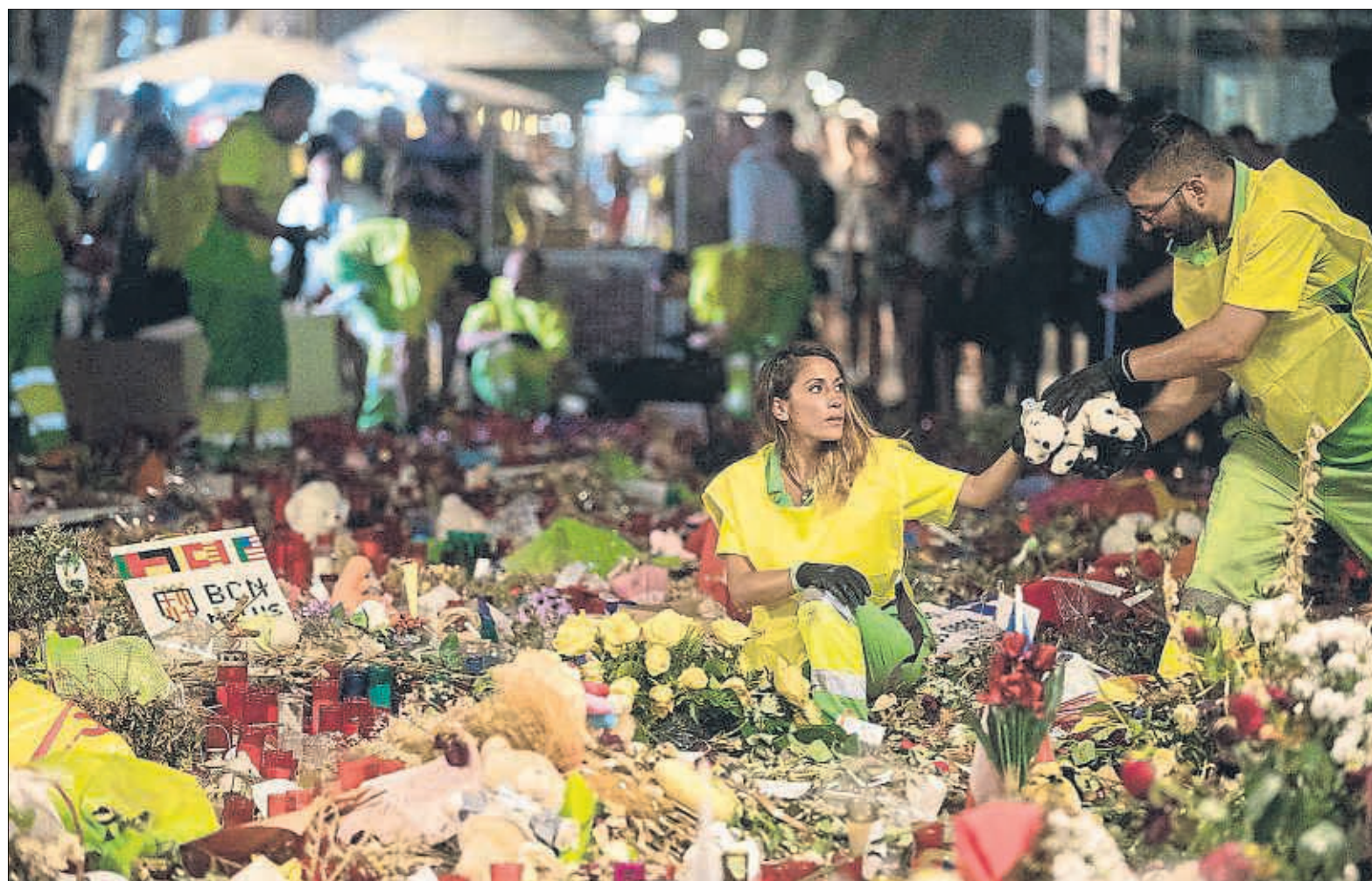
ATENCIÓ AL LECTOR
Tel.: 93 481 22 00. Fax: 902 185 587
Cartes dels lectors
cartas@lavanguardia.es
Defensor del lector
defensor@lavanguardia.es

Difusió controlada por OJD

VIURE estiu

La Rambla retira les ofrenes d'homenatge a les víctimes del 17-A

■ L'Ajuntament vol que es converteixin en un record permanent dels atacs

MARTA PEREZ / EFE

Amb compte. Els serveis de neteja van començar a retirar amb cura i respecte les ofrenes de barcelonins i visitants

LUIS BENVENUTY
Barcelona

Barcelona va fer ahir a la nit el primer pas del procés, molt delicat, de decidir com la Rambla ha de guardar el record de l'atac perpetrat el dia 17. Uns 30 tècnics supervisats pel Museu d'Història de Barcelona i l'Arxiu Municipal de la ciutat van retirar d'una manera molt respectuosa la majoria dels records que aquests dies la ciutadania ha deixat al passeig, a tall d'homenatge. El record espontani ja corria el risc de degradar-se. Els tècnics només hi van deixar els elements de l'altar que es va aixecar al principi de la Rambla, després de la boca de l'estació de metro de Catalunya. Aquests dies molta gent tornarà a la ciutat després de les vacances, i molts sentiran la necessitat de sumar-se d'alguna manera a aquest dol col·lectiu. Ara falta

decidir què es farà amb tot això... Ahir el primer tinent d'alcalde, Gerardo Pisarello, va detallar que els tècnics de l'Ajuntament van comptar 131 memorials espontanis. Mig planeta encara conserva a la retina la imatge del més colpidor, el que es va aixecar sobre el mosaic de Miró. Pe-

UN DEBAT COMPLICAT

La ciutat ha de decidir com perpetua en la seva memòria un dels seus dies més dolorosos

rò aquests dies cada parterre de la Rambla s'ha convertit en un altar improvisat. Fins i tot balcons van retre homenatge. Davant el mercat de la Boqueria es va disposar una parada de missatges solidaris. Fins i tot algunes parades sense ús del passeig van ser folrades amb petits *post-*

it plens de paraules de consol. Les restes de les plantes es destinaran al compostatge, i les espelmes també es reciclaran. Si tots aquells petits *post-it*, tots aquells missatges solidaris, no es retessin ara, molt aviat es convertirien en paperots arrugats, descolorits, il·legibles... Cada caps que els guarda indica de manera exacta a quin racó de la Rambla eren.

A més a més, cada dia més gent entén que és el moment d'acabar de recuperar la normalitat. En aquests moments el passeig per la Rambla sembla massa solemne. Molts treballadors de l'entorn comencen a estar cansats de passar el dia amb l'ai al cor. Fins i tot els guiris que entren a la Boqueria temen que els titllin de frívols si es fan una *selfie* fent l'enze.

Pisarello va afegir que el Consistori ja va fer una minuciosa tasca de documentació de tots

els elements. De fet, els tècnics podrien reconstruir cadascun d'aquests memorials. Els tècnics també van fotografiar els missatges escrits amb guix a les rajoles de la Rambla. El que passa és que el Consistori encara no sap què farà amb tots aquests elements. "Són un tresor d'aquesta ciutat solidària i valenta", va teclejar ahir l'alcaldeessa Ada Colau al seu compte de Twitter. "No poden continuar al carrer, però els

PATRIMONI DE LA CIUTAT

Colau qualifica els 131 memorials de "tresor", i en garanteix la conservació

guardarem, els cuidarem i els arxivarem", va afegir l'alcaldeessa Colau.

Pisarello va garantir que aquests elements contribuiran a donar forma a un homenatge permanent. I després va reconèixer que el govern municipal encara no té una idea clara. Potser es pot fer alguna cosa al Museu d'Història de Barcelona. Potser es pot penjar alguna cosa a la xarxa...

El cas és que retirar tots aquests altars espontanis no és més que el primer pas per definir com el racó més transitat de Barcelona perpetua el seu record més dolorós. Serà un procés molt llarg, del tot espinós, tremendament complicat... Cap altre lloc no està tan associat al nom de Barcelona com la Rambla. El govern de l'alcaldeessa Ada Colau vol comptar amb la participació de tots els implicats i emmarcar l'intercanvi d'opinions en el pla de transformació de la Rambla i la taula històrica i democràtica de Ciutat Vella. Ningú no vol que es repeteixin els desacords i la falta de consens que van marcar la definició del monument en record de les víctimes de l'11-M a l'estació d'Atocha. Però, tal com va reconèixer Pisarello, es tracta d'una qüestió que es desenvoluparà "a mitjà termini", un eufemisme recurrent que sempre té per objectiu guanyar temps. Tot és tan ambigu encara que el tinent d'alcalde es refereix al record de la Rambla com "la senyalització memorial".●

Cambrils sempre recordarà l'atemptat

■ Cambrils recordarà per sempre més l'atemptat terrorista erigint un element simbòlic al port, al lloc on hi va haver l'atac terrorista la matinada del 18 d'agost. L'Ajuntament ha acordat per unanimitat aixecar un monument dedicat a les víctimes, tot i que encara sense concretar ni com ni quan. La voluntat del Consistori cambrilenc és promoure la "memòria històrica del que no hauria d'haver passat mai", per fomentar els valors de "llibertat i igualtat". / Esteve Giral

Política

Barcelona atacada

Els assassins al súper

● *Les càmeres d'una àrea de servei de l'A-7 mostren els membres del comando de Cambrils*

● *Somreien, van comprar truita, pa i begudes, com una colla d'amics un dijous d'agost*

MAYKA NAVARRO
Cambrils

JOSÉ MARÍA BRUNET
Madrid

Hi va haver un temps que se'ns va explicar que els gihadistes, els màrtirs de la presumpta guerra santa, se sotmetien a rituals abans de cometre atemptats. Es purificaven, es rentaven i resaven abans de matar. Omar Hichami, Houssaine Abouyaaqoub, Said Aalla, Mohamed Hichami i Moussa Oukabir, els cinc terroristes abatuts dijous a la nit a Cambrils, es van comportar les hores abans de l'atemptat com una colla de joves, d'amics, de col·legues que fan broma entre ells, riuen i esperen amb tranquil·litat el seu torn per pagar a la caixa de la botiga de la benzinera on van arribar a entrar fins a quatre vegades.

La Vanguardia ha tingut accés a diverses imatges d'aquelles hores prèvies en què els cinc terroristes, tots amb cinturons d'explosius falsos lligats a la cintura, es van emportar un control de seguretat dels

SENSE IDENTITAT

El grup va cremar tota la seva documentació en una casa vella de Riudecanyes

I SENSE DESTINACIÓ

La Fiscalia creu que és difícil establir quin era l'objectiu dels plans de la cèl·lula terrorista

Mossos d'Esquadra, van atropellar diverses persones, van apunyalat-ne una altra i van morir abatuts pels trets dels policies al passeig marítim de Cambrils.

L'àrea de servei està ubicada a l'A-7, al terme de Cambrils, i és la primera gasolinera que es troba quan s'abandona l'autopista AP-7 en aquesta localitat.

El primer de passar per aquesta estació de servei que gestiona la Cooperativa de Cambrils és Mohamed Hichami. Ha tingut una petita col·lisió a l'autopista amb una de les tres furgonetes llogades, i apareix acalorat, suat i assedegat, compra una ampolla d'aigua i se la beu d'un glop. Són les quatre de la tarda. Falten 50 minuts per a l'atemptat de la Rambla, però el xalet d'Alcanar ja ha explotat, i ja

són conscients que almenys dos dels tres companys de cèl·lula són morts.

Les noves visites a l'establiment tenen lloc a les 18 hores i a les 19 hores, quan el germà de Younes Abouyaaqoub compra una recàrrega de telèfon. En aquell moment ja sap que el seu germà ha irromput a la Rambla amb una furgoneta i ha assassinat 13 persones. Encara hi ha una tercera visita, poc abans de les nou del vespre: Omar Hichami, Moussa Oukabir i Houssaine Abouyaaqoub es fan bromes, es pessi-

guen mentre s'esperen per pagar la compra d'uns quants encenedors.

Els necessitaven. D'allà es van dirigir a la masia abandonada de Riudecanyes, on van preparar una petita foguera en què van cremar documentació i alguns passaports. Els investigadors encara van recuperar entre les cendres restes del material que volien destruir.

Quatre hores després protagonitzarien un atemptat, per això, cap a dos quarts de deu van entrar a un basar xinès dels afores de Cambrils i van comprar una destrat i

quatre ganivets. Els va entrar gana. Per això van tornar a la gasolinera i van comprar dues barres de pa, truites i begudes sense alcohol.

El que va passar després ja s'ha explicat. Cap a la una i deu de la matinada, aquells cinc nanos que feien broma es van disposar a matar.

Les imatges de les càmeres de seguretat, com fa temps que passa en nombroses investigacions policials, tenen la qualitat de la prova per als policies i serveixen, quan es coneixen, perquè la resta dels ciu-

tadans es facin una idea real de com van anar les coses i com estaven els protagonistes de les accions. Aquest és el valor d'aquestes imatges que avui avança *La Vanguardia*: constatar que fa temps que no hi ha un únic perfil de terrorista capaç de provocar una tragèdia.

Aquestes investigacions avancen sense pausa als dos fronts, el policial i el judicial. El jutge de l'Audiència Nacional Fernando Andreu es troba en espera de noves dades sobre el detingut que

Pau Pérez va voler usar el mòbil un cop apunyalat

■ Amb prou feines es va poder defensar, però en l'últim alè va intentar utilitzar el telèfon mòbil per demanar ajuda. La investigació de l'assassinat de Pau Pérez al pàrquing de la Zona Universitària de la Diagonal no només va ser complicada des del primer moment, sinó que a mesura que s'avançava en la confirmació que l'autor era el mateix de l'atemptat de la Rambla, Younes Abouyaaqoub, s'anaven sabent detalls estremidors. El jove tenia un telèfon mòbil. De fet el va fer servir aquell vespre per contactar amb familiars i amics amb qui havia quedat a les festes de Gràcia. Però no era entre les seves pertinences. El seu assassí se'l va emportar. Els Mossos sospiten que el jove devia portar el telèfon a sobre i que encara va tenir forces d'agafar-lo i engegar-lo els instants posteriors a rebre la punyalada. Abouyaaqoub ho devia veure i l'hi va prendre. Tot i que els investigadors no han recuperat el telèfon, sí que saben que el terrorista va intentar engegar-lo i fer-lo servir diverses vegades, però el terminal estava bloquejat i li va ser impossible. No es va emportar res més. I això que no tenia diners, ni documentació. Sí que duia posat ja el cinturó d'explosius fals, fet amb ampolles d'aigua cobertes amb paper de plata. Se li veu el volum sota el polo de ratlles a les imatges de les càmeres de seguretat.

continua en dependències policials, Salh el Karib. El magistrat ha allargat tres dies la detenció d'El Karib perquè va ser qui va pagar el bitllet d'avió utilitzat per Driss Oukabir per anar al Marroc a l'agost. El Karib té un locutori a Ripoll, i l'explicació que ha donat sobre el que podria aparèixer com un suport econòmic al grup terrorista és que Moussa Oukabir va voler fer-se càrrec del passatge, però no tenia targeta de crèdit. Per tant, van convenir que fos El Karib qui el tragués amb la seva targeta, per després cobrar-lo a Oukabir amb un recàrrec. El jutge espera que els Mossos completin la investigació al locutori i la targeta de crèdit 'El Karib, per comprovar si aquesta classe d'actuacions eren freqüents al seu negoci. Si ho eren, és molt probable que quedi en llibertat.

Pel que fa als plans del grup, ni el jutge ni la Fiscalia no tenen cap mena de dubte que perseguien el que el mateix Andreu va qualificar

Les imatges

A l'esquerra, a la part superior, la documentació de Mohamed Hichami i Younes Abouyaaqoub, trobada en una casa de Riudecanyes. A la part inferior, Moussa Oukabir a l'aparcament d'una àrea de servei de l'A-7 a Cambrils dijous passat. A la dreta Hussein Abouyaaqoub (samarreta negra) i Omar Hichami (samarreta vermella) al supermercat de la mateixa estació de servei.

com “una acció terrorista de gran envergadura”. Però serà difícil establir si hi va haver objectius gaire definits. Segons ha declarat Mohamed Houli Chemlal, els terroristes volien atacar monuments i esglésies de Barcelona, i només esperaven que el material explosiu que havien d'utilitzar s'assequés. En aquelles converses, van esmentar la Sagrada Família, per ser la més coneguda, segons va manifestar també Mohamed Houli en la segona de les sis declaracions que va prestar davant els Mossos. No hi ha indicis, però, que la Fiscalia sostingui que la cèl·lula tingués plans concrets respecte a la basílica. Aquesta posició dels fiscals seria coherent amb la idea que Houli –que no va al·ludir a la Sagrada Família en la seva declaració davant el jutge– cita el temple en aquest interrogatori policial com un enclavament que va ser citat en alguna conversa pels terroristes, sense que hi hagi constància que haguessin decidit atacar-lo.●

El ministre Zoido té l'única clau d'accés dels Mossos a l'Europol

Fins ara els agents catalans sol·licitaven informació a través de la Policia Nacional

PEDRO VALLÍN
Madrid

La integració dels Mossos d'Esquadra a l'Europol serà efectiva el setembre, segons fonts d'Interior. Que no s'hagi produït encara es deu, afirma el ministeri, al fet que la sol·licitud de la Generalitat es va formalitzar en la reunió de juliol de la Junta de Seguretat de Catalunya, la primera que se celebrava en vuit anys i després de reiterades queixes del llavors conseller Jordi Jané. El retard també s'explica perquè l'actual reglament de l'Europol es va aprovar el maig del 2016, amb el govern de Mariano Rajoy en funcions.

L'accés dels Mossos d'Esquadra a la informació disponible de l'Europol, que ara s'ha de fer mitjançant petició al Cos Nacional de Policia, ha desencadenat les últimes hores més tensió entre el govern central i la Generalitat. El govern espanyol interpreta que els Mossos pretenen tenir una relació bilateral amb l'Europol oblidant que aquest organisme només es relaciona amb els estats.

No obstant això, el nou reglament permet l'accés directe a la informació als països on les policies estan descentralitzades com és el cas d'Espanya on només dues comunitats, País Basc i Catalunya, tenen la seva pròpia policia. El reglament estableix que, un cop integrats a l'Europol, les policies regionals tindrien accés a tota la informació de la xarxa europea, però sempre amb una còpia que es remetria al Cos Nacional de Policia.

En concret la norma admet que la relació de l'Europol transcendeixi als estats i es vehiculi amb els diferents cossos i forces de seguretat d'àmbit no estatal, però emparada per una unitat nacional única de coordinació que centralitzi la cooperació: “Tenint en compte l'estructura descentralitzada d'alguns estats membres i la necessitat d'assegurar l'intercanvi ràpid d'informació, l'Europol ha de poder cooperar directament amb els serveis competents dels estats membres, sense perjudici de les condicions definides pels estats (...) i mantenint informades les unitats nacionals, quan així ho sol·licitin.”.

En aquest sentit, l'article 7 del reglament entra en matèria i indica que la policia nacional de cada país “serà

l'únic òrgan d'enllaç entre l'Europol i les autoritats competents dels estats membres. No obstant això, a reserva de les condicions que determinin els estats membres, incloent-hi la participació prèvia de la unitat nacional, aquests podran autoritzar contactes directes entre les seves autoritats competents i l'Europol”.

Aquesta és l'autorització que la Generalitat reclama i Interior diu que es farà efectiva ben aviat. Però aquesta relació no es basa en el principi de bilateralitat o reconeixement de sobirania en matèria de seguretat, ja que, en tot cas, “la unitat nacional rebrà al mateix temps de l'Europol tota la informació intercanviada en el curs dels contactes directes entre l'Europol i les autoritats competents, tret que indiqui que no necessita rebre-la”.

En el cas de la Interpol, la qüestió és senzilla perquè l'organització només es relaciona amb estats. Tant de

NOU REGLAMENT

L'Europol es regeix per un reglament aprovat durant el govern en funcions de Rajoy

SOBIRANIA ESTATAL

Els Mossos podran tenir accés directe a la informació, amb còpia a les forces de l'Estat

la coordinació amb la Interpol com amb l'Europol, així com de l'accés a les bases de dades de Sirene, SIS2, que inclourà el registre de passatgers, PNR, se n'encarrega la divisió de cooperació internacional de la Policia Nacional. En el cas de la Interpol, la delegació espanyola opera des d'una Oficina Central Nacional que depèn de l'esmentada divisió de la Policia.

La coordinació amb altres cossos de seguretat es realitza a través d'aquesta oficina i és habitual la presència d'oficials d'enllaç dels Mossos i de l'Ertzaintza. El Cos Nacional de Policia ha volgut sempre tenir l'exclusivitat de l'accés directe a la informació. De fet, la Guàrdia Civil no ha tingut accés sense filtres a aquesta informació fins al 2012, malgrat els atemptats de l'11-M del 2004 a Madrid.●

LV

Lluís Foix

La confrontació és global

És difícil administrar el dolor i les emocions quan un grup d'adolescents decideixen destruir el màxim de vides possible sense un altre objectiu que matar per una causa que no entenem. Estem comprovant que molts d'aquests joves assassins portaven una doble vida en ciutats tan allunyades i tranquil·les com Alcanar i Ripoll i estaven sent adoctrinats per un mestre de l'odi per colpejar indiscriminadament la ciutat de Barcelona i Cambrils.

El mapa de la procedència dels 15 morts i dels més de cent ferits inclou trenta països, des d'Austràlia fins als Estats Units passant per Itàlia, la Gran Bretanya o Alemanya. Els atacs de Barcelona van resultar globals per la nacionalitat de les víctimes i també per seguir un procediment que va començar dramàticament l'11 de setembre del 2001 als Estats Units i ha colpejat amb intensitat periòdica Madrid, Londres, París, Berlín, Niça, Brussel·les i ara Barcelona.

Tots aquests atemptats han estat executats per gihadistes que pretenen destruir la civilització occidental. A aquesta llista de grans atemptats cal afegir els que s'han registrat a moltes capitals europees seguint procediments molt primaris com ganivets i altres eines domèstiques que han causat morts i han sembrat la por. Convé afegir que el nombre més alt de víctimes d'aquest terror gihadista es troba als països de majoria musulmana que temen encara més les accions criminals dels soldats de l'Estat Islàmic.

Cada atemptat amb víctimes en una ciutat occidental provoca la por i el desconcert en els seus habitants. Les mostres solidàries surten de les entranyes de la societat i arriben de totes les parts del món. Els governs mostren immediatament el seu suport i s'ofereixen per col·laborar a combatre aquest tipus de terrorisme que s'ha covat a l'interior de les nostres comunitats i que colpeja qualsevol ciutat amb grans aglomeracions de persones.

És del tot innecessari entrar en batalles polítiques internes sobre els atemptats que distreuen de l'objectiu fonamental d'estudiar a fons el problema que afecta tot Occident sense que se sàpiga com posar fi a aquest comptagotes de macabres matances en llocs emblemàtics i molt transitats de països i ciutats.

Les forces de seguretat han actuat amb rapidesa i professionalitat. Des dels Mossos a la resta d'efectius de la Guàrdia Urbana i la Policia Nacional. Han fet el que havien de fer i és lògic l'agraïment de la població i dels

poders públics a la seva tasca. Però cal analitzar, sense cap intenció de demanar comptes a ningú, per què els terroristes adolescents s'havien reunit durant un any rebent instruccions d'un imam amb seu a Ripoll que, segons indicis de la policia, va morir en l'explosió d'una casa a Alcanar. Els serveis d'intel·ligència han previngut moltes accions terroristes, però no van detectar la que pretenia convertir-se en una matança encara més nombrosa a Barcelona, a Cambrils i altres punts freqüentats del país un dia d'agost.

Estem davant un problema global de

XAVIER CERVERA

Els gihadistes volen destruir la nostra civilització i tenim el dret i el deure de defensar-la amb els mitjans adequats

grans dimensions i és urgent que es tracti globalment i no caigui en la instrumentalització política interna d'una tragèdia que ha causat tants morts i ferits. Europa ha de decidir què fer amb els gihadistes amb ciutadania europea després d'haver combatut amb l'Estat Islàmic en terres de l'Orient Mitjà i haver tornat posteriorment als seus domicilis habituals. Què fan aquests joves i a què es

dediquen? Encara més, qui els recluta i els envia a lluitar en les terres controlades per l'Estat Islàmic?

Es plantejarà novament el debat entre llibertat i seguretat com va ocórrer a partir del 2001 als Estats Units i a la Gran Bretanya, França, Itàlia i Alemanya en els anys passats. A Espanya som en el nivell quatre que es reforçarà amb efectius complementaris, cosa que equival a reconèixer que ha pujat al cinc. És fàcil caure en temptacions islamofòbiques quan els autors dels molts atemptats a Occident són de procedència musulmana. Però seria un greu error culpar els més de

quatre-cents mil musulmans residents a Catalunya de participar en les matances.

Està molt bé que entitats musulmanes es manifestin contra l'atemptat de la Rambla. Però cal demanar a la comunitat musulmana que s'involucri col·lectivament en la lluita contra els fanàtics i terroristes que ens perjudiquen a tots i també als musulmans que conviuen entre nosaltres. Els musulmans haurien de ser els més interessats a erradicar aquests grups de terror i col·laborar amb la policia i les entitats cíviques si es detecten accions sospitoses.

Els terroristes volen destruir la nostra civilització i tenim el dret i el deure de defensar-la amb la proporció adequada si és atacada de manera tan absurda, indiscriminada i barbàrica. ●

Sergi Pàmies

Una qüestió de veu

El major dels Mossos d'Esquadra, Josep Lluís Traperó, és l'home de moda. Amb bon criteri, el conseller d'Interior, Joaquim Forn, i el president Carles Puigdemont han sabut cedir-li el protagonisme de la informació i Traperó l'ha gestionat més enllà dels límits estrictes de l'eficàcia. Dic més enllà perquè, com a totes les professions, hi ha qui és capaç d'aportar estil propi a una causa col·lectiva sense desvirtuar la lleialtat que comporta l'uniforme. Durant la crisi dels atemptats de l'11-M (que multiplica per deu la tragèdia del 17-A), l'estil també va tenir conseqüències. Es va encarnar en el ministre Àngel Acebes, incapaç de transmetre convicció i superat per la magnitud d'una matança sense precedents a l'Espanya democràtica.

La gestió comunicativa del Govern Aznar no va ajudar a contenir les interferències ni polítiques ni periodístiques i s'admet que va influir en l'evolució política del país. Potser escarmentada per la lliçó de l'11-M, la Generalitat ha triat l'opció tècnica, que en altres països ha funcionat, per dignificar la credibilitat de la informació, normalitzar la visibilitat dels coscos policials i explotar l'efecte tranquil·litzant de la combinació uniforme-política. Hi poden haver, com suggereix el circuit paranoide habitual, maniobres obscures i cops de colze entre administracions. Però tenint en compte les circumstàncies el resul-

Un factor que ha influït en l'eficàcia de la transmissió de missatges és la veu

tat ha estat molt satisfactori i això té a veure amb l'encert de la decisió política però també amb l'execució que n'ha fet Traperó (més propera a una conferència de premsa de Piqué que a una d'Iniesta, per entendre'ns).

I un factor que ha influït en la fluïdesa de la transmissió de missatges, i que no té a veure amb la voluntat sinó amb les facultats innates, és la veu. Si Núria Feliu té previst tornar a enregistrar aquell mític *Paraules, paraules*, que a la prehistòria va compartir amb Albert Closas com a interlocutor telefònic, hauria de contractar Traperó, que ja té certa experiència melòdica com va quedar palès en el famós vídeo de la paella de Cadaqués i la interpretació millorable de *Paraules d'amor*. La veu de Traperó es mou a la part baixa del pentagrama i si mai es queda sense feina, podrà guanyar-se perfectament la vida a la ràdio, on podrà lluir un timbre de veu que és una rara combinació de Lee Marvin, Òscar Dalmau i Carlos Herrera. Però la veu que més recorda la de Traperó és, curiosament, la del jutge Javier Gómez Bermúdez, que va dignificar la investigació dels atemptats de l'11-M i va corregir part del que la pitjor política i el periodisme més negligent havien empastifat. I el jutge també va triar no sucumbir a les provocacions i, assumint la possibilitat d'equivocar-se, es va expressar amb la màxima autoritat sabent que amb una veu així ja tens, d'entrada, totes les discussions guanyades. Igual que si tens la veu d'Acebes estàs condemnat que no et cregui ningú. ●

Jordi Llavina

La lliçó d'una capsula lacada

Dissabte passat aquest diari, com tots els altres, anava ple de la tragèdia de dijous. Era, de fet, un monogràfic sobre la barbàrie dels atemptats a Catalunya, però també, per descomptat, sobre l'eficàcia i el bon cor de tots aquells –membres dels cossos policials, personal mèdic, gent anònima– que van posar el coll en l'auxili als ferits. Les emocions, dissabte, encara eren massa a flor de pell. Els diversos testimoniatges commovien. Me'n ve un al cap: el del jove italià que passejava per la Rambla amb la seva dona i els seus dos fills, i que, per salvar la vida d'un dels nens, va interposar-se entre ell i la furgoneta, a manera d'escut. Va ser un dels morts. A vegades, l'atzar pot ser funest: quantes famílies esqueixades no es deuran preguntar sempre més per què al-

guns dels seus havien de passejar justament per la Rambla barcelonina aquella hora del dijous 17! Un atzar terrible, també, el que va patir el jove vilafranquí Pau Pérez, que va trobar una mort tràgica aquell dia d'estiu. ¿Tan despietat pot ser el destí?

Per tot això em va semblar adequat que, dos dies després d'aquella data que ja ha passat a formar part del calendari de l'horror, en *La Contra* del diari, Víctor Amela entrevistés el senyor Kazumi Murose, japonès de 57 anys que ha estat declarat, pel Govern del seu país, "tesor nacional vivent". L'home es dedica a l'art del lacat (capses, portes, objectes varis): "El tacte del lacat s'assembla a la pell suau i càlida d'un animal viu". Magnífic! Murose explicava, amb una autèntica unció, que la seva feina ve de lluny, de molts segles en-

rere. Quin sentit del respecte tan pregon respecte a la tradició es desprèn de fabricar una senzilla capsula decorativa de fusta ben lacada!

Llavors vaig pensar en *Elogi de l'ombra*, l'opuscle de Janichiro Tanizaki, que fa una defensa abrindada de les laques aplicades als objectes de la quotidianitat nipona, com ara el servei de te. Per apreciar una bona peça de laca negra, assegura l'autor, cal prescindir de la llum directa del sol o, encara més, de l'elèctrica, i observar-la a la claror d'una llàntia o una esvelma. Murose –el resultat de la feina del qual, tècnicament, és capaç de perdurar pels segles dels segles– parlava d'una cosa que ens pot semblar estranya, però que és profundament humana. Contra la capsula de Pandora –vaig concloure–, capsetes lacades per a un món en pau! ●

Barcelona atacada

La connexió internacional

DEROUBAIX JEAN-FRAN OIS / HEMIS. / AFP

Ivry-sur-Seine. Un dels municipis, al sud de París, que va ser suposadament visitat pels membres de la cèl·lula

Abouyaaqoub va conduir l'A3 fins a París cinc dies abans de l'atemptat

El terrorista hi va anar amb tres membres més de la cèl·lula i els va caçar un radar

MAYKA
NAVARRO
Barcelona

ÓSCAR
CABALLERO
París

El ritme de la investigació policial, ara que els dotze membres de la cèl·lula que dijous va atemptar a Barcelona i Cambrils són morts o estan detinguts, serà un altre. I entre les múltiples diligències pendents hi ha la de concretar què van fer els terroristes en alguns dels viatges a l'estranger que van emprendre dies, setmanes i fins i tot mesos abans dels atemptats. L'últim desplaçament documentat de quatre dels terroristes es va dur a terme els dies 11 i 12 d'agost a París. Hi van anar amb l'Audi A3 amb què cinc dies després van intentar provocar una matança al passeig marítim de Cambrils. Conduïa Younes Abouyaaqoub, el terrorista de la Rambla.

Dilluns passat el ministre de l'Interior francès, Gérard Collomb, va informar per telèfon el seu homòleg espanyol, Juan Ignacio Zoido, que havien trobat la pista dels gihadistes en territori francès. Els serveis antiterroristes francesos tenen gairebé a punt la reconstrucció del recorregut que van fer, tot i que el que real-

ment interessa és saber amb qui es van veure i realment per què s'hi van desplaçar.

Dels quatre terroristes que van anar a França només ha transcendit la identitat del conductor, Younes Abouyaaqoub, l'autor material de l'atemptat de la Rambla, l'assassí de Pau Pérez a la Zona Universitària de la Diagonal i, fins dilluns que va ser abatut entre vinyes a Subirats, el terrorista més buscat.

Tots quatre van dormir en un hotel dels afores de París i van parar, tornant a Ripoll, en un popular magatzem per fer compres rutinàries. Res sospitos, en principi, però amb un recorregut per car-

reteres i autopistes poc lògic, pels detalls que han transcendit del trajecte. Els serveis d'intel·ligència antiterrorista esperen rebre com més aviat millor un primer esborrany oficial de les dades que ja han recopilat els seus col·legues francesos, però no tenen cap dubte que el desplaçament va estar vinculat als preparatius de l'atemptat. Només cinc dies després va explotar el xalet d'Alcanar; i sí, és cert, allò va ser un accident no planificat, però per les dades que tenen els Mossos, tant el material trobat com les declaracions dels detinguts, els atemptats havien de ser "imminents", o aquell dijous o màxim divendres.

El pas de l'Audi 3 propietat de Mohamed Aalla, un dels quatre detinguts, va deixar un rastre evident. Un radar el va fotografiar per excés de velocitat davant d'una gasolinera al departament de l'Essonne. El vehicle també va ser filmat a Puy-de-Dôme, la zona volcànica del centre de França. I

Els serveis antiterroristes francesos investiguen què hi van anar a fer realment el país veí

més tard al departament de l'Aude, a Occitània, probablement quan ja anaven cap a Ripoll. Per què van fer tanta volta?

Els de Barcelona i Cambrils no van ser uns atemptats complexos quant a finançament. El xalet a la urbanització Montecarlo de les Cases d'Alcanar, propietat d'un banc, va ser ocupat d'una puntada de peu a la porta. Tenien subministrament d'aigua i llum, i durant els sis o vuit mesos que s'hi van estar preparant els atemptats no van pagar ni un cèntim. Tampoc no són cars els materials que s'utilitzen, i a partir dels quals se sintetitza l'explosiu que amb què havien de fabricar les bombes. Les tres furgonetes les van llogar dimarts, el dia abans de l'explosió, i ho van fer amb la targeta de crèdit de Younes Abouyaaqoub.

Sí que falta per determinar com van aconseguir i amb quins diners van pagar el centenar llarg de bombones de butà que s'havien d'utilitzar per multiplicar els danys que havien de provocar. Els veïns d'Alcanar, això sí, ara comencen a trobar sentit a la contínua desaparició de bombones de butà als carrers quan esperaven que els la deixessin.

Precisament ahir, les forces de seguretat marroquines van detenir a Casablanca Hicham Ennadih, un home que va treballar de venedor de butà a Ripoll i la identitat del qual va aparèixer precisament en un dels múltiples escorcolls que s'han fet al pis de Younes Abouyaaqoub.

Els viatges al Marroc dels germans Oukabir, el menor abatut a Cambrils i el gran detingut, també estan sent investigats. Tot i que el focus està posat sobre els dos mesos que l'imam de Ripoll i considerat autèntic cervell i dinamitzador de la cèl·lula, Abdelbaki es Satty, va realitzar el 2016 Bèlgica.●

Noves entrades i escorcolls a Vilafranca i Ripoll

■ Ripoll i Vilafranca van ser ahir a la tarda objecte de noves entrades i escorcolls policials relacionats amb la investigació dels atemptats de Barcelona i Cambrils. A Vilafranca, els GEI van irrompre en un pis del carrer Ignasi Iglesias després que un veí alertés, abans de localitzar Younes Abouyaaqoub, que li havia semblat veure un sospitós. Casualment aquell habitatge és molt a prop del domicili familiar de Pau Pé-

rez, el jove assassinat a la Diagonal. Per això el seu pis havia estat vigilat uns quants dies, davant la hipòtesi que poguessin haver segrestat el jove a la seva localitat. Però unes imatges del peatge de Martorell de les cinc de la tarda van revelar que Pau Pérez conduïa i havia arribat al volant del seu Ford Focus fins al pàrquing de la Zona Universitària. Com que Abouyaaqoub va ser abatut a prop, a Subirats, els Mossos

van decidir comprovar si hi havia algú en aquell pis que pogués donar cobertura a la cèl·lula. Van trobar un home i es va descartar que hi tingués cap relació. A Ripoll, gairebé a la mateixa hora, un equip conjunt de la Guàrdia Civil i els Mossos va tornar al locutori del detingut Salh el Karib i van estar fent un escorcoll minuciós. Els investigadors també van entrar en un pis del número 2 del passeig Ragull.

manifestacions. Ja no va dir que li haguessin sostret la documentació per llogar la furgoneta utilitzada en l'atemptat de la Rambla. La seva versió davant el jutge va ser que es va oferir a llogar el vehicle perquè pensava que el farien servir per fer una mudança.

Va afegir que les seves primeres manifestacions sobre la sostracció dels seus documents van ser a causa de la por que li feia veure's involucrat en els fets. Però al mateix temps, fonts presents en la declaració van considerar que Driss Oukabir desconeix en bona part el que va passar a la Rambla i Cambrils, en part perquè durant les seves manifestacions sempre es va referir al seu germà Moussa en temps present. Després també va expressar a la seva advocada la por de ser internat a la presó de Soto del Real, sense explicar-ne els motius.

Mohamed Aalla –germà de Said, un altre dels abatuts pels Mossos a Cambrils–, va dir al seu

LES ARMES BLANQUES

El jutge diu que el grup de Cambrils va comprar allí mateix la destrat i quatre ganivets aquella nit

ELS EMPRESONATS

Presó per a Driss Oukabir, que va llogar la furgoneta de la Rambla, i Mohamed Houli, ferit a Alcanar

torn que l'Audi A3 que van fer servir en aquest atemptat estava a nom seu perquè es va fer càrrec de l'assegurança, però que en realitat no l'utilitzava. El cotxe va ser utilitzat també en el viatge que diversos membres del grup van fer a París el cap de setmana anterior als atemptats. Mohamed Aalla va assegurar que el seu vehicle és un altre, un Ibiza. El jutge, al seu torn, precisa que l'Audi va ser utilitzat per “diferents persones del grup investigat”, però sense constància que Mohamed Aalla participés en els fets. Per això el deixa en llibertat. Afegeix que el veritable propietari era el seu germà Youssef.

Salh El Karib, l'últim declarant, va admetre que havia adquirit bitllets d'avió perquè l'imam de Ripoll i Driss Oukabir viatgessin al Marroc. Però va afegir que ho va fer a canvi d'una comissió, com en altres casos. El jutge espera noves dades policials de manera imminent per decidir si l'incrimina o no.●

El voltant del temple continua sent un viu i caòtic formiguer, però amb un pòsit de tristesa

Bombolla a la Sagrada Família

FELIP VIVANCO

Barcelona

Sagrada Família. Cinc en punt de la tarda. Tot en ordre... o en desordre. Les grues, la jungla de bastides, el bosc de pals de *selfie* i dels banderins que branden els guies que passegen els creueristes. Aquests, malgrat ser en terra ferma, estan marejats de tantes dades i tanta gent i tantes bicicletes i tants cotxets... Normalitat. Si és que és *normal* comprar torró de Nadal a l'agost, tirar-se a terra per fer una foto d'angle impossible o fins i tot continuar pagant 20 euros per una samarreta del Barça (versió mercat ambulant) amb el nom de Neymar jr. a l'esquena en una botiga de records del carrer Mallorca. Just la que hi ha davant la porta on està esculpit el parenostre.

Si no fos per uns quants detalls, més armlles antibales que de costum o alguna pancarta de #NoTincPor als balcons, seria difícil deduir que dijous passat la Rambla va ser objecte d'un atac mortífer. Alguns dels detinguts van declarar ahir que el seu pla inicial era atemptar en esglésies i monuments, i la Sagrada Família és totes dues coses alhora. La zona que l'envolta és ara mateix una bombolla que es vol alçar per

perdre de vista la delicada realitat. La fragilitat. Una bombolla com les que fa un noi anomenat Fuca tot esperant unes monedes dels turistes. “Avui és un dia normal, com gairebé tots, excepte l'endemà de l'atac”, descriu. “Aquell dia hi havia un silenci...”, recorda un dels agents cívics apostats en una cantonada de la basílica alhora que intenta que els vianants passin pel pas de zebra i no per la calçada o el carril bici. Ho intenta.

La normalitat, amb totes les cometes i l'escalf del món que vulgueu, que es respira al voltant de la Sagrada Família es mesura per l'angle de les mirades dels visitants. Ningú no mira de front, a l'aguait d'un hipotètic perill o amb la mosca al nas, o comptant si hi ha prou agents uniformats. Els ulls continuen mirant avall

buscant l'últim watsap al mòbil o bé cap al cel, meravellant-se per l'arquitectura del temple expiatori, les seves columnes, estàtues i missatges.

“Honor, poder i força”, diu un dels missatges esculpits a la façana de la basílica. “Barcelona is brave and united”, fa una pancarta al carrer Provença. Valenta i unida. “Barcelona és segura”, diuen sense parpellejar el pare, la mare i els dos fills grans, una noia i un noi, d'una família berlinesa d'origen kurd-iraquíà, els Al-Massifi, que van arribar a la ciutat dilluns. “Podríem haver anul·lat el viatge, però no vam voler, volíem veure com n'és de bonic tot això”, assenyala el pare apuntant al temple. I com se senten com a musulmans? “Doblement tristos, esclar”, diu la nena, amb un anglès molt millor que el dels seus pares, que parlen en alemany. “Aquesta gent no té res a veure amb l'islam”, rebla la dona.

És inevitable imaginar-se, al-

MOLTS TURISTES MUSULMANS

“Ens sentim tristos per partida doble; aquesta gent no té res a veure amb l'islam”

MISSATGES DIRECTES

“Honor, poder, força”, es llegeix a la basílica; “Valentia i unió”, diu la pancarta d'un balcó

menys per un instant, *què hauria passat si*. Perquè les voreres que envolten la basílica són molt amples, com les calçades i els espais verds, i l'accés hi és, almenys aparentment, franc. Durant la passejada, un camió de tonatge respectable accedeix a la zona amb maquinària per a l'obra. Sense novetat, però...

Els pensaments funestos desapareixen gairebé de seguida davant l'entusiasme de la gent pel fet d'estar veient el temple en tota la seva inacabada esplendor. El tràfec. Les anades i vingudes. Els mapes mal doblegats. Els ventalls. Les gorretes de Mickey Mouse. Els gotets de síndria tallada. Els busos turístics. Ruta blava. Ruta verda. Ruta blava. Ruta verda. L'alegria. El pòsit de tristesa. L'alegria. El formiguer i la vida. “Als terroristes –diu un home entre la multitud– no podem demostrar-los una altra cosa”.●

Driss Oukabir

Germà de Moussa, que va morir en l'atemptat de Cambrils, ingressa a presó sense fiança

DANI DUCH

Mohamed Aalla

Germà d'un altre dels morts a Cambrils i titular de l'Audi A3 de Cambrils, queda en llibertat

Política

Barcelona atacada

Buscaven una matança més gran

- El jutge Andreu diu que els gihadistes preparaven un atemptat “de gran envergadura” a Barcelona
- La interlocutòria destaca que els terroristes van adquirir claus com a metralla de l'explosió

JOSÉ MARÍA
BRUNET
Madrid

El jutge Fernando Andreu va enviar a presó ahir a la nit dos dels detinguts pels atemptats de Barcelona i Cambrils –Mohamed Houli Chemlal i Driss Oukabir– dictant una interlocutòria esgarrifosa. El magistrat descriu de manera succinta però rotunda l'acumulació de material per part del comando gihadista per arribar a la conclusió que “s'estaven confeccionant artefactes explosius amb la finalitat de cometre una acció terrorista de gran envergadura”. Andreu destaca que, entre altres elements, el grup va acumular una “gran quantitat de claus per utilitzar-los com a metralla”.

En relació amb l'explosió del xalet d'Alcanar, la interlocutòria –que prolonga 71 hores la detenció de Salh El Karib i deixa en llibertat provisional Mohamed Aalla– destaca que els gihadistes van comprar 500 litres d'acetona, a més de “gran quantitat de bombones de butà”, amb aigua oxigenada, bicarbonat i botons per iniciar l'explosió. Conclou que perseguien cometre un gran atemptat i destaca que “és significatiu que el núvol en forma de bolet que hi va haver després de l'explosió fos visible a quilòmetres de distància”.

El jutge també destaca que les furgonetes llogades van ser tres, la que van fer servir a la Rambla, la que va aparèixer a Vic i una altra que va patir un accident a l'AP-7, a l'altura de Cambrils, el 17 d'agost al migdia, conduïda per Mohamed Hichami, abatut hores després pels Mossos a la mateixa localitat, amb quatre integrants més del grup. Hichami ha estat reconegut pel conductor del vehicle amb què va xocar. El terrorista “va saltar la tanca de l'autopista i se'n va anar per un camí” –explica el jutge– quan l'esmentat conductor va dir després de l'accident que anava a trucar a la policia.

Andreu conclou també que els terroristes abatuts a Cambrils van comprar una destrall i quatre ganivets de grans dimensions a la mateixa localitat atacada a les 21.26 de la nit dels fets. Estableix l'hora exacta pel comprovant de compra. També esmenta que havien adquirit “15 fundes de coixí i brides, molt probablement per posar-hi els artefactes explosius”. La compra va ser feta a Sant Carles de la Ràpita el 16 d'agost a les 20.25, poc abans de la gran explosió d'Alcanar. El jutge també assenyala que el grup va utilitzar una masia abandonada a Riudecanyes (Baix

Camp), on es van trobar mig cremats els passaports de Hichami i de Younes Abouyaaqoub, conductor de la furgoneta utilitzada a la Rambla, abatut abans d'ahir pels Mossos a Subirats.

El jutge envia a presó Mohamed Houli i Driss Oukabir perquè considera molt sòlids els indicis de la seva participació en els fets. El primer va reconèixer en la seva declaració d'ahir que l'objectiu inicial del grup era Barcelona. Especialment les esglésies. Finalment, els terroristes van actuar amb una furgoneta a la Rambla i amb un altre vehicle a Cambrils, però, si no hagués volat el xalet d'Alcanar, el pla era atemptar amb explosius contra “alguns monuments” de la capital catalana. Aquests van ser els termes de Mohamed Houli Chemlal per descriure els propòsits criminals del grup gihadista que va sembrar el terror a les dues ciutats el dia 17.

Mohamed Houli va fer aquestes manifestacions davant el jutge sense esmentar cap monument o lloc concret dels que podia haver previst el grup per als seus plans. No obstant això, en la segona de les sis declaracions que Houli va prestar davant els Mossos d'Esquadra sí que va esmentar la Sagrada Família, davant les insistent preguntes dels investigadors. Al detingut li van demanar pels propòsits de la cèl·lula, i va respondre que els seus amics li havien dit que segons l'islam estava bé destruir monuments i que van parlar, entre altres esglésies, de la Sagrada Família. Va afegir que creu que es va esmentar aquesta basílica perquè és molt coneguda. Ahir, en canvi, va ser més concís i només va parlar de “monuments”, sense precisar més detalls.

Houli va declarar assegut en una cadira de rodes, vestit amb el pijama que portava a l'hospital i sense aixecar el cap ni apartar la mirada de terra, parlant molt baix. Tant, que segons fonts presents en la declaració en alguns moments amb prou feines se'l sentia. Se'l va sentir dir ben clarament, però, que l'imam de Ripoll Abdelbaki Es Satty havia anunciat al grup que en un d'aquells atemptats s'havia d'“immolar amb explosius”.

Després, a petició dels lletrats d'ofici que van assistir els detin-

guts, el jutge va disposar que es proporcionés roba de carrer al declarant, que procedia de l'hospital Verge de la Cinta de Tortosa. Houli va resultar ferit la nit del dimecres 16 d'agost en l'explosió del xalet d'Alcanar. Es va salvar perquè era al porxo retirant els plats del sopar. Ho va explicar durant la seva declaració a l'Audiència, on va subratllar, per intentar rebaixar la seva responsabilitat, que ell va proposar de provocar de nit les explosions als monuments que es decidís, per tal de reduir el risc de

causar víctimes. Alhora va dir saber que al xalet d'Alcanar s'hi havien emmagatzemat més de cent bombones de butà, i que la seva finalitat era utilitzar-les en els atemptats, fent servir també per això “dissolvents”. I va afegir que tenia coneixement dels projectes del grup des de feia dos mesos, tot i que –va dir també– no va saber mai que el pla alternatiu als explosius serien els atacs amb vehicles a la Rambla i al passeig marítim de Cambrils.

Mohamed Houli va ser l'únic

dels quatre detinguts posats ahir a disposició de l'Audiència que va acceptar la seva implicació en la preparació d'atemptats. Els altres es van presentar davant el magistrat com a involucrats en els fets per motius circumstancials, sense veritable implicació en activitats terroristes.

Driss Oukabir –el germà del qual, Moussa, de 17 anys, va morir en l'enfrontament amb els Mossos a Cambrils– va ser enviat també a presó pel jutge després d'haver canviat ahir les seves primeres

Mohammed Houli Chemlal
Ferit en l'explosió d'Alcanar, ingressa a presó sense fiança

Salh el Karib
El propietari del locutori que va proporcionar bitllets d'avió a la cèl·lula continua detingut

manifestacions. Ja no va dir que li haguessin sostret la documentació per llogar la furgoneta utilitzada en l'atemptat de la Rambla. La seva versió davant el jutge va ser que es va oferir a llogar el vehicle perquè pensava que el farien servir per fer una mudança.

Va afegir que les seves primeres manifestacions sobre la sostracció dels seus documents van ser a causa de la por que li feia veure's involucrat en els fets. Però al mateix temps, fonts presents en la declaració van considerar que Driss Oukabir desconeix en bona part el que va passar a la Rambla i Cambrils, en part perquè durant les seves manifestacions sempre es va referir al seu germà Moussa en temps present. Després també va expressar a la seva advocada la por de ser internat a la presó de Soto del Real, sense explicar-ne els motius.

Mohamed Aalla –germà de Said, un altre dels abatuts pels Mossos a Cambrils–, va dir al seu

LES ARMES BLANQUES

El jutge diu que el grup de Cambrils va comprar allí mateix la destrat i quatre ganivets aquella nit

ELS EMPRESONATS

Presó per a Driss Oukabir, que va llogar la furgoneta de la Rambla, i Mohamed Houli, ferit a Alcanar

torn que l'Audi A3 que van fer servir en aquest atemptat estava a nom seu perquè es va fer càrrec de l'assegurança, però que en realitat no l'utilitzava. El cotxe va ser utilitzat també en el viatge que diversos membres del grup van fer a París el cap de setmana anterior als atemptats. Mohamed Aalla va assegurar que el seu vehicle és un altre, un Ibiza. El jutge, al seu torn, precisa que l'Audi va ser utilitzat per “diferents persones del grup investigat”, però sense constància que Mohamed Aalla participés en els fets. Per això el deixa en llibertat. Afegeix que el veritable propietari era el seu germà Youssef.

Salh El Karib, l'últim declarant, va admetre que havia adquirit bitllets d'avió perquè l'imam de Ripoll i Driss Oukabir viatgessin al Marroc. Però va afegir que ho va fer a canvi d'una comissió, com en altres casos. El jutge espera noves dades policials de manera imminent per decidir si l'incrimina o no.●

El voltant del temple continua sent un viu i caòtic formiguer, però amb un pòsit de tristesa

Bombolla a la Sagrada Família

FELIP VIVANCO

Barcelona

Sagrada Família. Cinc en punt de la tarda. Tot en ordre... o en desordre. Les grues, la jungla de bastides, el bosc de pals de *selfie* i dels banderins que branden els guies que passegen els creueristes. Aquests, malgrat ser en terra ferma, estan marejats de tantes dades i tanta gent i tantes bicicletes i tants cotxets... Normalitat. Si és que és *normal* comprar torró de Nadal a l'agost, tirar-se a terra per fer una foto d'angle impossible o fins i tot continuar pagant 20 euros per una samarreta del Barça (versió mercat ambulant) amb el nom de Neymar jr. a l'esquena en una botiga de records del carrer Mallorca. Just la que hi ha davant la porta on està esculpit el parenostre.

Si no fos per uns quants detalls, més armlles antibales que de costum o alguna pancarta de #NoTincPor als balcons, seria difícil deduir que dijous passat la Rambla va ser objecte d'un atac mortífer. Alguns dels detinguts van declarar ahir que el seu pla inicial era atemptar en esglésies i monuments, i la Sagrada Família és totes dues coses alhora. La zona que l'envolta és ara mateix una bombolla que es vol alçar per

perdre de vista la delicada realitat. La fragilitat. Una bombolla com les que fa un noi anomenat Fuca tot esperant unes monedes dels turistes. “Avui és un dia normal, com gairebé tots, excepte l'endemà de l'atac”, descriu. “Aquell dia hi havia un silenci...”, recorda un dels agents cívics apostats en una cantonada de la basílica alhora que intenta que els vianants passin pel pas de zebra i no per la calçada o el carril bici. Ho intenta.

La normalitat, amb totes les cometes i l'escalf del món que vulgueu, que es respira al voltant de la Sagrada Família es mesura per l'angle de les mirades dels visitants. Ningú no mira de front, a l'aguait d'un hipotètic perill o amb la mosca al nas, o comptant si hi ha prou agents uniformats. Els ulls continuen mirant avall

buscant l'últim watsap al mòbil o bé cap al cel, meravellant-se per l'arquitectura del temple expiatori, les seves columnes, estàtues i missatges.

“Honor, poder i força”, diu un dels missatges esculpits a la façana de la basílica. “Barcelona is brave and united”, fa una pancarta al carrer Provença. Valenta i unida. “Barcelona és segura”, diuen sense parpellejar el pare, la mare i els dos fills grans, una noia i un noi, d'una família berlinesa d'origen kurd-iraquíà, els Al-Massifi, que van arribar a la ciutat dilluns. “Podríem haver anul·lat el viatge, però no vam voler, volíem veure com n'és de bonic tot això”, assenyala el pare apuntant al temple. I com se senten com a musulmans? “Doblement tristos, esclar”, diu la nena, amb un anglès molt millor que el dels seus pares, que parlen en alemany. “Aquesta gent no té res a veure amb l'islam”, rebla la dona.

És inevitable imaginar-se, al-

MOLTS TURISTES MUSULMANS

“Ens sentim tristos per partida doble; aquesta gent no té res a veure amb l'islam”

MISSATGES DIRECTES

“Honor, poder, força”, es llegeix a la basílica; “Valentia i unió”, diu la pancarta d'un balcó

menys per un instant, *què hauria passat si*. Perquè les voreres que envolten la basílica són molt amples, com les calçades i els espais verds, i l'accés hi és, almenys aparentment, franc. Durant la passejada, un camió de tonatge respectable accedeix a la zona amb maquinària per a l'obra. Sense novetat, però...

Els pensaments funestos desapareixen gairebé de seguida davant l'entusiasme de la gent pel fet d'estar veient el temple en tota la seva inacabada esplendor. El tràfec. Les anades i vingudes. Els mapes mal doblegats. Els ventalls. Les gorretes de Mickey Mouse. Els gotets de síndria tallada. Els busos turístics. Ruta blava. Ruta verda. Ruta blava. Ruta verda. L'alegria. El pòsit de tristesa. L'alegria. El formiguer i la vida. “Als terroristes –diu un home entre la multitud– no podem demostrar-los una altra cosa”.●

Driss Oukabir

Germà de Moussa, que va morir en l'atemptat de Cambrils, ingressa a presó sense fiança

DANI DUCH

Mohamed Aalla

Germà d'un altre dels morts a Cambrils i titular de l'Audi A3 de Cambrils, queda en llibertat

Carles Casajuana

Reflexions sobre la Rambla

Diu que un cop van preguntar al primer ministre britànic Harold MacMillan quin era el factor més important en la política i la resposta va ser: "Events, my dear boy, events". És a dir: les coses que passen, els fets que, de sobte, ho canvien tot. Com l'atemptat de dijous a la Rambla.

Sembla una obvietat però no ho és. Crèiem que la data clau seria el primer d'octubre i ara ja no n'estem tan segurs. Potser sí, però potser el 17 d'agost acabarà sent més determinant per al nostre futur. No ho sabem. Ho veurem quan tinguem una mica de perspectiva. En tot cas, res no tornarà a ser igual. Sospitàvem que un dia ens tocaria ser víctimes d'una atrocitat com aquesta i ja ens ha tocat, i ara hi haurà un abans i un després. I els polítics –tots– s'hi hauran d'adaptar, tant sí com no. Els que no ho facin es quedaran fora de joc.

Nova York, Madrid, Londres, Brussel·les, París, Niça, Berlín, Estocolm, Manchester, Barcelona: el mapa del terror és el mapa d'una forma de viure, d'un món amb uns valors comparats i amb una prosperitat inigualada. No ens en podíem escapar. Cada cop és més evident que ens haurem d'acostumar a conviure amb el terrorisme. Els serveis d'intel·ligència i els cossos de seguretat frustraven atemptats cada dos per tres. Però el nostre benestar és fràgil. Per a qui està disposat a tot per matar, basta una camioneta de lloguer, ja ho hem vist. I, si no, hi ha mil maneres d'assassinar indiscriminadament nens, ancians, turistes, famílies senceres que només volen gaudir d'unes hores d'esbarjo. Ens vam acostumar als atemptats d'ETA i ara ens haurem d'acostumar als del gihadisme. Ho va advertir no fa gaire el cap dels serveis d'informació britànics: tenim terrorisme per a vint anys. Anirà mutant, es transformarà, canviarà d'instruments i de vestidures ideològiques, però serà el fruit del mateix fanatisme, de la mateixa barreja de frustracions, ingenuïtats, ressentiments i bogeries.

És il·lusori pensar que Europa pot viure en pau, fruint

tranquil·lament d'un nivell de vida inèdit a la història, envoltada de guerres civils i d'estats fracassats. És ingenu creure que les nostres societats plurals, les nostres democràcies obertes, amb immigrants de mig món, amb igualtat de sexes, encara que sigui precària, amb igualtat de totes les races i religions, pot sobreviure entre països devastats per la violència o sotmesos a dictadures. Mentre Síria i Líbia estiguin en flames, nosaltres ens socarrimarem. Mentre els països del nord d'Àfrica tinguin una renda per càpita deu vegades inferior a la nostra, mentre tants joves d'Egipte, d'Algèria o del Marroc estiguin privats d'un horitzó d'estabilitat laboral

És l'hora de la unitat, de la solidaritat, de la fraternitat: just el que els terroristes volien destruir

ANDREU DALAMAU / EFE

que els permeti sostenir una família, mentre la fam i la inseguretat campin pel Sahel, no ens podem sentir segurs. Cada euro invertit a gestionar les crisis que ens envolten o a millorar el nivell de vida dels nostres veïns és un euro invertit en la nostra seguretat. La Unió Europea s'ha de mobilitzar per crear un coixí de pau, concòrdia i prosperitat que la protegeixi.

Som un dels pocs països d'Europa en què a penes hi ha xenofòbia: és crucial que ho continuem sent. Per egoisme. La reacció contra els terroristes és lògica, però estendre-la contra els immigrants que professen la mateixa religió que els fanàtics que, sota la direcció d'un imam emboïtat, van perpetrar els atemptats de la Rambla i de Cambrils, és tirar oli a les flames. No ens podem deixar atrapar en una espiral d'accions i reaccions. No podem deixar que els terroristes controlin els nostres sentiments. Seria la pitjor derrota.

Al capdavant, hem de preguntar-nos què volen, què persegueixen: ¿posar fi al nostre estil de vida? Sí, sens dubte, i per això mateix l'hem de mantenir tant sí com no, per això hem de preservar la nostra democràcia, el respecte dels drets humans, el foment de la igualtat de sexes i la llibertat de costums. Per això mateix hem de dir ben alt que no tenim por i no n'hem de tenir.

També volen dividir-nos. Deixar que ho aconseguixin seria la millor victòria que els podríem regalar. Segurament hauria estat una bona idea posar pilons a la capçalera de la Rambla. Però ara no és hora de discutir per què no els hi vam posar. No és hora de repartir culpes: la culpa és tota dels terroristes. No és hora d'atacar ningú perquè, en el moment d'enumerar la nacionalitat de les víctimes, ha separat els catalans de la resta dels espanyols, ni de treure la lupa per veure si la reacció d'unes autoritats ha estat més freda que la de les altres, ni de negar-se a participar en una manifestació perquè hi assisteix aquest o aquell. És l'hora de la unitat, de la solidaritat, de la fraternitat: just el que els terroristes volien destruir.●

Sergi Pàmies

Nomenclàtor experimental

Un cop confirmat que Antonio Machado no serà expatriat del nomenclàtor de Sabadell, queda per aclarir qui té dret a donar nom a carrers, passatges, places i avingudes i qui no. A Barcelona, el debat sempre acaba de la mateixa manera: en funció del grau de cunyadisme dels interlocutors, se subratlla la impossibilitat que Samaranch tingui un carrer al seu nom pel seu passat inequívocament franquista i s'afirma que Rubianes no el mereix perquè blasfemava massa. La solució de la numeració tampoc es planteja i, per tant, haurem de continuar patint un debat que, depenent de la correlació de forces municipals, inclina la balança del sentit comú cap a una banda o l'altra.

De l'informe sabadellenc el més psicodèlic és que permet ser retroactivament franquista i viatjar en el temps anticipant aberracions que la realitat encara no ha produït. Però, alhora, sabem que Espanya necessita una rigorosa revisió dels seus símbols i que, pel caràcter evolutiu d'una reconciliació asimètricament aplicada d'ençà de la transició, urgeix avançar en l'eliminació de monuments i vestigis més criminals que historicistes. La barreja de bones intencions i d'estultícia, però, ins-

Cal avançar en l'eliminació de monuments i presències més criminals que historicistes

pira còctels ideològics inflamables i diagnòstics de convers en un àmbit on sempre hi regnarà una part d'incògnita. Perquè si acceptem que podem donar el nom d'un carrer a un antifranquista o a un catalanista només pel fet de ser-ho, ¿qui ens assegura que, en una dimensió privada, no van ser racistes, homòfobs, masclistes o corruptes?

Portat a l'extrem, el mèrit polític no serà mai una garantia absoluta en una societat tan hipòcrita que, al mateix temps que exigeix cada vegada més virtuositat moralitzadora al seu passat, alimenta la ignorància i l'oblit a través de sistemes educatius que fan apologia de la ignorància. Per la mateixa regla de tres, es podrien qüestionar el nomenclàtor relacionat amb la religió catòlica en nom d'una necessària neutralitat laicista. Potser, com a fase transitòria fins a trobar una solució que no propiciï informes delirants i eviti particularitzar l'estupidesa, seria bo crear barris amb nomenclàtor experimental. Es podria recuperar el model medieval d'oficis i condicions col·lectives (carrer dels Boters, o dels Enamorats) o batejar espais que reflectissin els problemes que planteja la instrumentalització política de l'urbanisme i preveïessin l'eterna polèmica de què fem amb els indignes i els marginats.

Propostes: avinguda dels Desafectes, carrer dels Equidistants, passeig dels Traïdors, plaça dels Empestats. Així quedaria constància de la dialèctica de la tensió que defineix la història, es preservaria la dimensió pedagògica de la simbologia pública i s'obriria una via de documentació que, en funció dels capricis pendulars ideològics, retrataria la intel·ligència dels nostres governants (alguns dels quals, per cert, no mereixeran mai donar nom ni a un trist carreró sense sortida).●

Fèlix Riera

Paraules fallides

Al tercer congrés de periodisme cultural que s'imparteix a Santander, el periodista Guillermo Balbona va revelar que darrere del terme *mantra*, que s'utilitza per designar una acció política que pretén ser un èxit que tots repetiran, el que realment s'amaga és el terme *manta*, que busca amagar el propòsit principal del que realment s'està tramant, sent una acció que només pretén despistar. Els termes *full de ruta* o *cimera política* de tan utilitzats s'han convertit en expressions fallides, en expressions placebo que només evoquen una acció política estèril. *Sostenibilitat* o *disruptiu* són altres paraules que estan arribant al col·lapse, perdent la seva energia inicial, com si fossin bombetes que, de

tant usar-se, han acabat foses deixant-nos a les fosques.

El més preocupant d'aquesta tendència imparable de buidar les paraules del seu significat primari no és que el subjecte que ho repeteix no sigui conscient, en moltes ocasions, que el fet de repetir-les com falques només evidencia que són utilitzades per recolzar-se quan no arriba a dir res, sinó que domina l'opinió pública i contagia als ciutadans. Hem passat per la *transversalitat* política com ara passem pel procés de l'independentisme deixant que tots dos termes es desgastin i perforin els arguments de la realitat política i social, fins a deixar-los exhausts, sense aire. Són com aquests cargols que trobem en plena anícula que han quedat buidats pel sol.

Poques vegades, com ara, hem tingut

tants mitjans per comunicar i, al mateix temps, mai hem estat tan disposats a no dir res. No sabem si hi ha una crisi dels termes que utilitzem però sí que salta a la vista que hi ha una crisi de criteri en la manera en què són utilitzats. Un exemple el tenim en la imbatible paraula *canvi*. És utilitzada sense criteri, ja que encara no ha perdut l'aura de prestigi que l'envolta. El terme *democràcia*, que fins ara designava estabilitat i compromís, avui representa per a alguns el lloc ideal on poder resoldre i modificar tot, fins i tot la democràcia.

Les paraules fallides són, paradoxalment, les que dominen el món de les idees. Quan es tornen estèrils permeten crear musicalitat en els arguments febles, sense posar en risc les creences i les conviccions d'aquells que les utilitzen.●

Barcelona atacada

L'anàlisi

Espais, nivells i temporalitats del terrorisme

Michel Wieviorka

D'on ve aquell sentiment, tan àmpliament compartit i sovint expressat, d'una distància infranquejable entre el que es diu en un context d'atemptats, com els que acaben de castigar Barcelona i Cambrils, i el que caldria dir? Entre l'emoció, el que s'ha viscut, que envaeixen amb tota raó les consciències, i la comprensió justa i plena de l'esdeveniment?

D'una banda, rebem les informacions subministrades per les autoritats policials o judicials, escoltem amb més o menys atenció les declaracions de circumstància dels actors polítics, no triguem a exasperar-nos davant la desfilar dels innombrables especialistes i altres experts que van als mitjans de comunicació a aportar les seves competències, en general vàcues i amb escàs valor afegit. I, de l'altra, la incomprensió no s'aclareix, la commoció moral i intel·lectual es troba a l'altura del drama: aquesta vegada, una quinzena de morts, desenes de ferits, centenars de persones i famílies afectades més o menys directament.

I és que el terrorisme condensa en uns quants segons, en un lloc precís, preguntes que concerneixen tant a individus, a persones en la seva existència singular, víctimes i culpables, com a comunitats que poden ser locals (aquí: unaavinguda, la Rambla; una ciutat, Barcelona, Cambrils), regionals (Catalunya), estatals (Espanya), supranacionals (Europa), planetàries. El terrorisme és un fenomen total, espacialment complex i de certa densitat històrica, però que es manifesta sota la forma d'una síntesi instantània i localitzada, mentre que l'anàlisi de seguida fa aparèixer dimensions múltiples, relacionades amb espais, temporalitats i nivells diferenciats.

En primer lloc, els espais. El terrorisme ataca en un lloc determinat, però busca suscitar un terror nacional i internacional, un efecte

M. WIEVIORKA, sociòleg, Escola d'Estudis Superiors en Ciències Socials de París

que s'obté a través dels mitjans de comunicació. Mata i fereix les seves víctimes en un lloc. Tot i això, aquest lloc és escollit pels terroristes perquè acull persones que hi van des de més o menys lluny, fins i tot de diversos països, o que encarnen almenys simbòlicament una espacialitat més o menys gran: el terrorisme l'emprèn amb una modernitat susceptible al mateix temps de ser cosmopolita (les Rambles acullen un turisme veritablement internacional) i d'estar feta de tradicions populars (els focs artificials del 14 de juliol en el cas de Niça el 2016) o de religió (l'assassinat del sacerdot de Hamel en una petita església a prop de Rouen el juliol del 2016). Els mateixos autors d'un atemptat venen de més o menys lluny, funcionen en xarxa; el tema del *llop solitari* és més o menys un invent que no pas una realitat comprovada. Els ter-

Només podrem enfrontar-nos al gihadisme d'una manera eficaç si el considerem en la seva complexitat

roristes poden haver tingut una experiència, europea, africana o mesoriental, però sense deixar d'allotjar entre ells lligams forjats també localment, com per exemple en un barri -cal llegir en el context actual l'obra de Jérôme Ferret *Crisi social, moviments i societat a Espanya avui* (Sibirana, 2016)-, en una mesquita o una presó, o fins i tot al si d'una germandat.

A continuació, les temporalitats. El terrorisme, quan ataca, demana primer mesures immediates basades en coneixements molt concrets: policia, justícia, serveis d'informació, exèrcit, diplomàcia... es mobilitzen per tal de frustrar els atemptats en fase de preparació, garantir la seguretat, neutralitzar els culpables. A cop calent i, per tant, a molt curt termini, l'anàlisi es basa en uns indispensables sabers policials i de seguretat. No obstant això, com més ens allunyem de l'actualitat, més

s'imposen altres coneixements si del que es tracta és de comprendre i preparar polítiques públiques, o de pensar la diplomàcia: com es van formar els terroristes i les seves xarxes? Quins lligams existeixen entre unes lògiques locals o nacionals (l'experiència vis-

Reconquesta, o amb la colonització i descolonització per part de França de bona part del nord de l'Àfrica? No necessitem aquest tipus de coneixements i reflexions per construir mesures de seguretat i vigilància, i, de manera simètrica, aquest tipus de sabers no té

Flors a la Rambla de Barcelona

cuda a Catalunya pels immigrants procedents el Marroc, per exemple) i la geopolítica de l'Orient Mitjà, la guerra, els objectius d'un Daeix que s'està veient privat de les seves bases territorials? I, si volem anar més lluny fins i tot en el temps, quins lligams hi ha amb la història, per exemple, amb el pasat àrab-musulmà d'Espanya i la

gran cosa per aprendre del que passa en l'actualitat d'un moment o un període terrorista.

Finalment, els nivells. Una cosa és examinar una a una a les víctimes (també per ajudar als qui ho necessitin a l'hora d'enfrontar-se a un traumatisme que pot resultar devastador) o demanar-se sobre la personalitat, la psicologia i fins i

tot la patologia dels actors terroristes. I una altra és interessar-se per la resiliència d'una ciutat, una regió, un país, o fins i tot per la capacitat d'acció supranacional que cal tenir davant del terrorisme (per exemple, en el pla europeu). El terrorisme s'ha de pensar fent la gran separació, anant del més singular i subjectiu a cada lloc fins al més global i supranacional.

Certes dimensions del fenomen recorren aquests espais, aquestes temporalitats i aquests nivells. És el que passa avui amb la religió, la qual cosa condueix a importants interrogants. Cal incriminar únicament l'islamisme i la seva radicalitat? L'islam en general? Tots els monoteïsmes? Cal esperar de l'islam o de totes les religions que exerceixin un paper actiu en els esforços per assegurar el declivi del terrorisme islàmic? Les respostes poden variar segons els espais, els nivells i les temporalitats que es prevegin. I també segons les sensibilitats polítiques i les orientacions filosòfiques de cadascú.

A cop calent, quan hi ha les explosions, quan els camions o els cotxes bomba provoquen carnisseries, quan els tirotejos causen els seus estralls, l'opinió pública i els mitjans de comunicació s'interessen molt poc per les anàlisis que adopten certa distància, sigui en l'espai o el temps: es vol saber si es produiran nous atemptats, on s'amaguen els terroristes, si la policia és eficaç o no. Fredament, aquestes qüestions interessaven menys, i les anàlisis distanciadades només tenen un públic molt limitat.

Tot i això, tots sentim que, més enllà de l'emoció, del moment dramàtic (i potser fins i tot ja en aquest context), només podrem enfrontar-nos d'una manera duradora i eficaç a un mal com el terrorisme si el considerem en la seva complexitat, sense reduir-lo a un nivell, una temporalitat o un espai únics. No obrar d'aquesta manera suposa cedir a la idea que n'hi pot haver prou amb les solucions immediates purament repressives, susceptibles de donar pas a l'autoritarisme i de debilitar la democràcia. Això és entrar en el joc dels terroristes. No es tracta de negar la importància del drama viscut, la commoció col·lectiva, la urgència per part de les autoritats de garantir la seguretat de població, ni tampoc d'excusar els terroristes, sinó, ben al contrari, advocar per certa capacitat de prendre distància, o altura, i reconèixer la complexitat del que s'ha vehiculat per aquells actes i aquells designis criminals. ●

Traducció: Juan Gabriel López Guix

Un capellà de Madrid culpa Ada Colau

■ El rector de Cuatro Caminos (Madrid), Santiago Martín, va acusar l'alcaldesa de Barcelona, Ada Colau, de tenir "una part de la culpa" de l'atemptat. Va sostenir que tenir "desprotegits els llocs on hi ha milers de persones passejant és col·laborar en el crim". Les seves paraules, durant la seva homilia de diumenge a la parròquia de Nuestra Señora de los Angeles, van ser durament censurades.

DANI DUCH

Madrid expressa la seva solidaritat a Blanquerna

■ La llibreria Blanquerna, a la seu de la delegació de la Generalitat a Madrid, és el lloc on els ciutadans de Madrid expressen la seva solidaritat amb Catalunya pels atemptats de Barcelona i Cambrils. La façana de la llibreria, a la cantonada dels carrers Alcalá i Marqués de Cubas, està coberta per desenes de missatges de suport i condol de madrilenys i visitants de la ciutat.

Un jugador del Barça va donar auxili a ferits

■ El lateral francès del FC Barcelona, Lucas Digne, va auxiliar ferits en l'atemptat a la Rambla de dijous passat. Segons RAC1, en sentir la cridòria al carrer, el jugador va baixar des del seu pis al centre de Barcelona per atendre ferits, als quals va assistir amb tovalloles i ampolles d'aigua. Així, Lucas Digne es va afegir a les moltes persones anònimes que arran de l'atemptat van prestar la seva ajuda.

Rússia demana un "front universal"

■ El ministre d'Afers Exteriors de Rússia, Serguei Lavrov, va anar ahir a l'ambaixada d'Espanya a Moscou per escriure al llibre de condolences la solidaritat del poble rus amb Barcelona i Cambrils. "Rússia, que coneix, i no de nom, la veritable cara del terrorisme, es pronuncia de manera conseqüent per la creació d'un front universal per a la lluita contra aquest flagell", va escriure.

Barcelona atacada

La convivència

ANNA BUJ

Barcelona

“Ja era hora”, assenteix Hansel Cerezo mentre milers de musulmans es congreguen a la plaça Catalunya.

“Ja era hora que hi hagi una manifestació així –continua– perquè és molt important que es digui prou a aquest gran problema des de l’interior. Així patirem menys els que no hi tenim res a veure”.

En Hansel, veí de Barcelona, va ser un dels participants a la concentració organitzada ahir per 153 entitats contra el terrorisme. La Guàrdia Urbana va xifrar la participació en unes 2.500 persones, 5.000 segons l’organització.

Mentre ell s’ho mira des de l’extrem, dues noies ploren desconsolades i les càmeres les busquen. “No som assassines”, criden. “Ens sentim assenyalades”. El clamor és

Unes 2.500 persones es manifesten contra el terrorisme en una concentració organitzada per la comunitat islàmica de Barcelona

Musulmans contra la barbàrie

unànime: l’atac a la Rambla no va amb la immensa majoria de la comunitat musulmana de Catalunya.

A la tarima, els portaveus lleixen un missatge de condemna en català, castellà i àrab, però són interromputs una vegada i una altra. –La akhaf, la akhaf [no tenim por]– clamen després de dir el mateix en català.

“Això és brutal –explica Míriam

Hatibi, portaveu d’Ibn Battuta– ha quedat claríssim que la gent volia que féssim alguna cosa. Ens dona força per tancar una porta i continuar endavant”. L’autocrítica és clara: criden les autoritats a tenir un diàleg fluid i canviar coses “que no s’adaptin a aquests temps”. Que no torni a succeir.

L’escolten moltíssimes dones, amb vel i sense vel, homes i nens,

amb i sense gel·laba... “Som de l’Afghanistan. No podia viure al meu país per aquesta merda i ha arribat fins aquí”, es lamenta Allah Nazar, que porta una senyera. Fins i tot hi ha imams d’altres llocs d’Espanya com Qamer Fazal, arribat de la mesquita de Còrdova.

“És que era necessari. Molta gent pensa que no hem de demanar perdó... però no: hem de sortir tots i fer

arribar als no musulmans que la nostra religió no té res a veure amb tot això”, diu la Mariam, una marroquina de Sant Cugat, amb vel, de 26 anys.

La manifestació baixa per la Rambla, l’artèria atacada, fins al mosaic de Joan Miró que s’ha convertit en altar de record a les víctimes del 17 d’agost. Hi han anat polítics –la presidenta del Parlament, Carme Forcadell; els tinentes d’alcalde Gerardo Pisarello i Jaume Collboni; els consellers Ràül Romeva i Meritxell Serret...– però ells avui no són protagonistes. També ha vingut el president de la comunitat islàmica de Ripoll, responsable de la mesquita.

Fa hores que se sap que Younes Abouyaaqoub, el conductor de la furgoneta, ha estat abatut a Sant Sadurní d’Anoia. Aquí tots responen igual: “S’ho té ben merescut per molt musulmà que sigui”, escup la Uasima, al capdavant de la marxa, sense pensar ni un segon.●

DAVID AIROB

Un grup de dones musulmanes dipositen un ram de flors al mosaic de Miró després de la manifestació convocada per la comunitat islàmica de Barcelona

Identificats tots els cadàvers dels atemptats de la Rambla i Cambrils

BARCELONA Redacció

Un canadenc de 78 anys i un italià de 35 són les dues últimes víctimes mortals identificades en relació amb els atemptats terroristes de dijous passat a Barcelona i Cambrils. 48 ciutadans més encara estan hospitalitzats, nou d’ells en estat crític.

Amb la confirmació que el conductor apunyalat del cotxe abandonat a Sant Just Desvern,

Pau Pérez, de 34 anys, també va ser víctima de l’autor de l’atropellament de la Rambla, el nombre total de morts en els dos atemptats s’ha elevat a quinze.

Els 15 morts són: un nen de 7 anys amb doble nacionalitat australiana i britànica; un home canadenc de 78 anys; una dona belga de 44 anys; dos homes italians de 25 i 35 anys; una dona italiana de 70 anys; un nord-

americà de 42 anys; dues dones portugueses de 73 i de 20 anys; un home espanyol de 57 anys; un nen espanyol de 3 anys; una dona espanyola de 75 anys; i una dona hispanoargentina de 40 anys, a qui cal sumar la víctima de Sant Just i la dona espanyola de 67 anys apunyalada en l’atemptat de Cambrils. Dels més de 120 ferits continuaven hospitalitzades fins ahir a la tarda 48 persones.

Vuit encara estan en estat crític; dotze, dos d’ells de l’atemptat de Cambrils, en estat greu, i 28, tres de Cambrils, en estat menys greu. En total s’han donat d’alta 84 afectats.

Dels 8 menors ferits que continuen hospitalitzats, dos estan en estat crític, dos estan greus i els altres quatre estan menys greus. Dos nens ferits, atesos a Sant Joan de Déu i que són germans, han passat a planta. Aquests nens tenen la seva mare a Sant Pau, per la qual cosa així que sigui aconsellable traslladar-los se’ls ingressarà al mateix hospital.

D’altra banda, l’Ajuntament de Barcelona ha posat un servei

d’atenció psicològica per telèfon al 900-703-030 en què participen unes 25 persones, entre elles voluntaris del Col·legi de Psicòlegs, per atendre els que van viure en directe l’atemptat, sobretot als comerços de la Rambla. També obriran aquesta atenció a tots els veïns que es van veure reclosos dijous a la tarda i en general a tots els testimonis directes.

Oferiran atenció primària d’estress posttraumàtic a qui ho necessiti, una hora per persona, i per a ells es disposarà a partir d’aquesta setmana de dos punts d’assistència a València, 344 i als Serveis Socials de Raval Nord, al carrer del Carme, 101.●

Barcelona atacada

La connexió internacional

Detingut al Marroc un possible contacte de Moussa Oukabir amb l'EI

La Gendarmeria indaga els seus vincles amb la cèl·lula que va atacar a Barcelona

ADOLFO S. RUIZ

Sevilla

La Gendarmeria va detenir diumenge passat a la nit un individu d'uns 35 anys a la localitat marroquina d'Oujda. Es tractaria d'una persona "propera" a Moussa Oukabir, de 17 anys, un dels terroristes abatut dijous a Cambrils i de qui es va considerar, en un primer moment, que era el conductor de la camioneta de lloguer que va sembrar el terror a la Rambla, cosa que posteriorment es va descartar.

De moment es desconeix el grau de connexió del detingut amb el petit dels germans Oukabir. Les forces de seguretat marroquines treballen amb la hipòtesi que pugui ser l'enllaç o correu entre la cèl·lula que va perpetrar l'atemptat a Barcelona i l'Estat Islàmic (EI). En tot cas, fonts de la televisió opositora marroquina 2M han confirmat que es tracta "d'una detenció important".

A més, a la localitat de Nador, al nord del país, va ser capturat un altre individu, d'uns 28 anys, a qui en principi no es considera lligat a l'atemptat de dijous passat. Es tracta d'un radical que ha viscut deu anys a l'àrea metropolitana de Barcelona i de qui se sospita que estaria preparant alguna mena d'atemptat al Marroc contra interessos espanyols. L'emissora 2M esmenta la possibilitat que el detingut planegés un atac contra l'ambaixada espanyola a Rabat. El fet que hagi residit a Barcelona durant una dècada va posar sobre alerta les forces de seguretat marroquines.

Oujda, la ciutat on va ser detingut el presumpte enllaç de Moussa Oukabir, està situada a 150 quilòmetres al sud-est de Melilla, molt a prop de la frontera amb Algèria. La ubicació d'aquesta localitat contribueix a augmentar les sospites sobre el detingut, ja que es tracta d'una zona de pas utilitzada habitualment per persones que es desplacen o tornen del

Vista general d'Oujda, on ahir van detenir un presumpte enllaç amb la cèl·lula catalana

nord de l'Àfrica, especialment de Tunísia i Líbia, països on se sap que l'Estat Islàmic té infraestructures actives.

La Gendarmeria manté una estreta vigilància sobre els marroquins que han tornat al país després d'haver combatut a les files de l'Estat Islàmic a Síria o l'Iraq,

preocupació que comparteix amb les policies de diversos països europeus. La Xarxa Europea de Sensibilització davant la Radicalització (RAN, per les seves sigles en anglès) xifra en 42.000 els combatents estrangers que s'han unit a l'Estat Islàmic entre el 2011 i el 2016, un flux d'una amplitud in-

èdita en la història de la gihad al món. I una bona part són ciutadans marroquins, dels quals uns quants milers ja haurien tornat al país. S'investiga si el detingut a Oudja és un d'ells.

Després dels atemptats de la setmana passada, la policia marroquina es troba en nivell d'alerta

vermell, la màxima que preveuen les autoritats. La vigilància s'ha reforçat especialment a tota la zona nord del país i particularment a les localitats més properes a Ceuta i Melilla. S'ha incrementat la seguretat als consolats espanyols, les missions culturals i l'ambaixada.

La Direcció de Vigilància del Territori (DVT) marroquí investiga també a la regió de l'Atlas Mitjà, una zona d'arrels berbers d'on procedien la major part dels implicats en l'atemptat i on encara viuen familiars i coneguts. Alguns dels terroristes van tornar el mes de juliol passat a passar uns dies de vacances a la zona. Els agents marroquins ara intenten establir un cronograma de què van fer aquells dies, on es van desplaçar i amb quines persones es van veure.

Al contrari que les forces de seguretat, els mitjans informatius

L'ARREST

El contacte del petit dels Oukabir té 35 anys i va ser detingut diumenge, a Oujda

ZONA QUE VAN VISITAR AL JULIOL

La policia investiga l'Atlas Mitjà, una regió d'on procedien la majoria dels implicats

marroquins més importants s'estimen més passar de puntetes sobre el fet que els assassins de Barcelona, així com el terrorista que va fer dos morts a Finlàndia, procedeixen del país. Una capa de vergonya sembla que s'ha instal·lat en ells. Únicament un diari digital marroquí, *Actu-Maroc*, publicava aquests dies un editorial en què cridaven l'atenció sobre aquest fet.

L'editorial de *Actu-Maroc* exigeix a les autoritats del país que deixin de fer-se lloances sobre la seva eficàcia en la lluita contra el terrorisme "quan està demostrat que una generació de residents a Europa s'està posant al servei d'organitzacions terroristes". Pel diari, "tots aquests joves no han arribat a Europa per treballar i ajudar les seves famílies, com van fer els seus antecessors, sinó per fer córrer la sang, sembrar el terror i matar de manera indiscriminada. Cal admetre que el nostre país s'ha convertit en un viver de terroristes".●

La parte de la Iglesia que menos ves es la que más te necesita

Ayuda a la Iglesia Necesitada
Fundación de la Santa Sede

Ayuda a la Iglesia Necesitada se creó en 1947 para ayudar pastoralmente a los católicos necesitados o que sufren persecución. Con tu colaboración apoyamos a misioneros, religiosos y sacerdotes en más de 150 países del mundo.

Necesitan de tu caridad para seguir viviendo y de tu oración, para no perder la esperanza.

LA CAIXA 2100 2415 42 0200140293

SANTANDER 0049 2674 59 2814342966

☎ 93 237 37 63 / 91 725 92 12

www.ayudaalaiglesianecesitada.org

Barcelona atacada

La història d'un malson de 114 hores en 6 capítols

Els Mossos confirmen que Pau Pérez també va ser víctima dels terroristes

SANTIAGO TARÍN
Barcelona

Catalunya ha viscut un malson que ha durat 114 hores, des que va explotar una casa a Alcanar fins a va ser abatut l'autor material dels atropellaments a la Rambla, Younes Abouyaaqoub. Aquests són els capítols d'aquest relat d'acord amb la informació facilitada ahir per la policia.

Una cèl·lula nombrosa. Composta almenys per dotze persones, preparava un gran atemptat amb explosius per dijous o divendres. D'ells, sis han mort en enfrontaments amb els Mossos i dos en l'explosió a Alcanar. Quatre han estat detinguts. Avui passaran a disposició de l'Audiència Nacional. El grup es va forjar a Ripoll, al voltant de l'imam Abdelbaki es Satty.

La casa d'Alcanar. Al xalet d'Alcanar els gihadistes preparaven el seu atemptat des de fa almenys sis mesos. Dimecres, cap a les 23.15 h, quan manipulaven els artefactes, hi va haver una enorme explosió en què van morir dues persones i una tercera va resultar ferida de consideració. El major dels Mossos d'Esquadra, Josep Lluís Traperó, va explicar ahir en roda de premsa que hi havia proves científiques que un dels morts era l'imam de Ripoll, Abdelbaki es Satty. Falta identificar el segon mort. En la mateixa compareixença es va preguntar perquè es va trigar a relacionar aquest fet amb el terrorisme, ja que durant hores es va mantenir la versió que es tractava d'un laboratori clandestí de drogues. Només es va vincular amb l'atemptat quan ja s'havia produït. Traperó va respondre que això era "joc brut" i "enganyar els ciutadans", i també que els Mossos van prioritzar l'atenció a les víctimes i van assegurar la zona per evitar més problemes.

L'atemptat a la Rambla. L'explosió d'Alcanar va motivar que els terroristes canviessin de plans. Dijous una furgoneta va atropellar els vianants de la Rambla. Els Mossos d'Esquadra van informar que les proves científiques assenyalaven que el conductor era Younes Abouyaaqoub. Ahir va transcendir que, a causa dels cops, es va disparar el coixí de seguretat del vehicle, que es va bloquejar i es va aturar.

L'imam. Abdelbaki es Satty és el líder de la cèl·lula, segons els Mossos. Però no tota la seva activitat se circumscriu a Ripoll, on era imam. Va anar a Bèlgica i tenia contactes amb el terrorisme a l'exterior. Ell va radicalitzar els joves que formaven part de la cèl·lula. El conseller de Justícia, Carles Mundó, va informar que va complir condemna del 2010 al 2014 a Castelló per narcotràfic, i que no havia mantingut contacte amb presos a Catalunya.

El finançament. Part dels integrants de la cèl·lula van aconseguir diners amb petits robatoris i la venda de joies i metalls, amb la qual cosa segurament van finançar les seves activitats.

La víctima número 15. Tretze persones van morir a la Rambla i una a Cambrils. La víctima número 15 és

EL FINAL DEL GRUP

Vuit membres de la cèl·lula terrorista han mort i quatre han estat detinguts

DETINGUT PER LA MECÀNICA

El coixí de seguretat de la furgoneta de la Rambla es va disparar i va parer el vehicle

SERRELLS PENDENTS

Falta per indagar si hi va haver més suports al grup i els seus vincles internacionals

Pau Pérez. Els Mossos van confirmar que Younes va deixar la Rambla a peu, creuant la Boqueria. Des d'allà va arribar a la zona universitària, on va sorprendre Pérez, el va apunyalat mortalment i el va deixar al seu cotxe, amb el qual va intentar fugir. En un control de la Diagonal va atropellar a una mosso. Després va abandonar el vehicle a Sant Just amb el cadàver dins. Després va fugir.

Final incomplet. Passades les quatre de la tarda, Abouyaaqoub va ser abatut a Sant Sadurní d'Anoia. La cèl·lula està desarticulada. Falten per investigar les connexions internacionals i si van tenir suports d'altres persones, com sembla que es demostra després de les detencions fetes al Marroc. ●

DIMECRES 16

VÍCTIMES MORTES
TERRORISTES
TERRORISTES DETINGUTS
TERRORISTES MORTS

23.17 h
Explosió a Alcanar

DIJOURS 17

16.50 h
Atropellament massiu a la Rambla i la fuga del terrorista

19.00 h
Tres detinguts a Ripoll

DIVENDRES 18
1.10 h
Tireteig a Cambrils

DISSABTE 19

DIUMENGE 20

DILLUNS 21

5
15.30 h
Els Mossos posen fi a la fuga del terrorista a Subirats

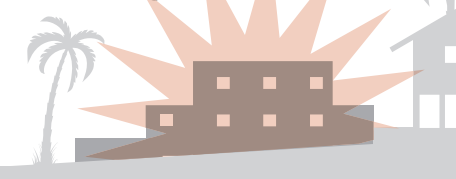
1 ALCANAR

Dimecres 16. 23.17 h

1. A la urbanització Montecarlo de la localitat d'Alcanar...

...es produeix una explosió, a causa d'una gran acumulació de gas

2 BARCELONA

Dijous 17. 16.50 h

1. Una furgoneta que circula pel carrer Pelai...

...al arribar a l'altura de la Rambla, accedeix al passeig central, que és zona de vianants

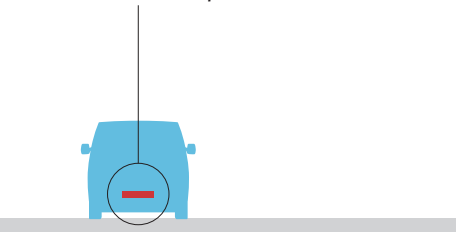

3 VIC I RIPOLL

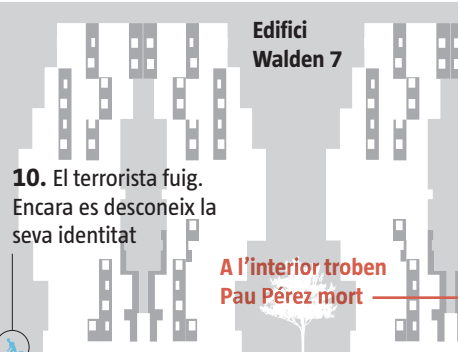

Dijous 17. 19.00 h

1. Els Mossos d'Esquadra difonen la matrícula d'una altra furgoneta bessona a la de l'atropellament

Dijous 17. 19.24 h

10. El terrorista fugí. Encara es desconeix la seva identitat

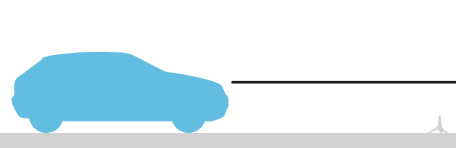
4 CAMBRILS

Divendres 18. 1.10 h

1. Al port de Cambrils, un cotxe, Audi A3 gris fosc, baixa per Jaume I...

...i agafa una rotonda contra direcció

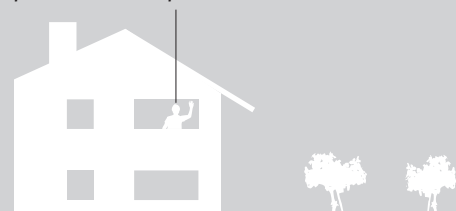

5 SUBIRATS

Dilluns 21. 15.30 h

1. Una veïna increpa un home que rondava per les cases del poble...

Política

Barcelona atacada

Abouyaaqoub ha caigut

● *El sospitós va cridar “Al·là és gran” i va ser abatut per una parella de mossos de Vilafranca*

● *El fugitiu va recórrer a peu 34 quilòmetres; es va canviar de roba, anava brut i sense diners*

MAYKA
NAVARRO
Subirats

Younes Abouyaaqoub, de 22 anys, el terrorista més buscat des que dijous passat va assassinar al volant d'una furgoneta 13 persones a la Rambla i va apunyalat-ne una altra a la Diagonal, va ser identificat i abatut ahir a la tarda en un camí rural al costat d'unes vinyes, al municipi de Subirats, a l'Alt Penedès. El marroquí, veí de Ripoll, com la resta de la cèl·lula, feia 95 hores que estava en crida i cerca, des que va ser vist per última vegada a Sant Just Desvern, on va abandonar el cotxe amb el cadàver de la seva última víctima. Amb Younes Abouyaaqoub mort, els Mossos d'Esquadra donen per desarticulada la cèl·lula. No es descarta que hi pugui haver més detencions, però serà més endavant. La investigació sobre els atemptats continua oberta i hi haurà temps per concretar les connexions internacionals i si el grup va tenir més col·laboradors, però ahir els Mossos van respirar tranquils i, amb ells, la resta de la població.

El sospitós va ser abatut per una patrulla de seguretat ciutadana de Vilafranca que havia anat als termes de Subirats i Sant Sadurní d'Anoia després que una veïna i el mateix cap de la comissaria de Vilafranca creguessin que havien vist el terrorista rondant per la zona. Es va activar el dispositiu de recerca i aquests dos policies van veure com un jove accedia a un camí rural, de pedra, a pocs metres de la porta principal de la depuradora de Subirats. Armats, es van acostar i li van demanar que s'identifiqués.

No va donar temps per a més. El jove es va obrir la camisa de màniga llarga i va mostrar el que semblava una armilla explosiva. Després va cridar en àrab: “Al·là és gran”. Immediatament els dos mossos van obrir foc contra l'individu. Younes Abouyaaqoub va morir a l'acte. Amb els ulls oberts. I el rostre desfigurat per l'impacte de les bales. Els agents van mantenir una distància de seguretat.

Amb el soroll dels trets de seguida van arribar més mossos i els Tèdax, que ja havien estat activats i que amb l'ajuda d'un robot es van acostar al cadàver per confirmar que el cinturó d'explosius, com el dels seus companys de Cambrils, era fals. Ja amb total seguretat, dos metges d'Emergències es van acostar fins al cos per confirmar la mort i la policia científica va fer la primera inspecció ocular per repassar el que portava a sobre.

Semblava un ermità. Anava brut, però en aquests quatre dies fugint

s'havia canviat de roba. Portava una altra samarreta, una camisa a sobre i uns pantalons. Peces diferents de com vestia el dia dels atemptats. Devia saber que les càmeres de seguretat o els testimonis el descriurien amb el seu polo de ratlles i se'n va desfer. No portava motxilla, ni bossa, ni telèfon, ni diners. Només tres armes blanques: un parell de ganivets i una navalla. Dues de les armes embolicades en un paper de plàstic.

L'únic que conservava del dia dels atemptats eren les ulleres de sol enormes, una falsificació d'un model de Ray-Ban que en el seu moment van ajudar a identificar-lo i que li cobrien mitja cara.

Ara toca refer els seus passos. Intentar dibuixar sobre el mapa de Catalunya si els si fa no fa 34 quilòmetres que separen les poblacions de Sant Just i Subirats els va poder fer a peu. Aquesta és la tesi per la qual ahir a la nit s'inclinaven els Mossos, sense descartar-ne cap altra, evidentment.

Amb la mort de Younes Abouyaaqoub es va acabar un malson que va començar dimecres a la nit amb l'explosió d'un xalet en una urbanització d'Alcanar. Només han passat quatre dies des dels atemptats

FINAL DE TRAJECTE

Trapero dona per desarticulada la cèl·lula terrorista dels atacs a Barcelona i Cambrils

CAP CAP PER LLIGAR

Els dotze activistes han acabat detinguts o morts, però la investigació continua

tats de la Rambla i Cambrils, cinc des de la detonació, i la sensació general és que tot ha durat una eternitat, que les jornades han estat interminables.

Ahir al migdia els responsables de la investigació van confirmar que les empremtes dactilars trobades al volant de la furgoneta de la Rambla corresponien a Younes Abouyaaqoub. Va costar molt de confirmar-ho perquè el jove no tenia antecedents policials i perquè en aquell vehicle, com que era llogat, hi havia infinitat de marques. També van confirmar que aquest mateix terrorista va assassinar hora i mitja després Pau Pérez, el veí de Vilafranca que aquell dijous matí es va creuar amb el gihadista quan estacionava el seu cotxe a la Zona Universitària per visitar després la seva àvia Paula a la ciutat.

La vinculació de Younes Abouyaaqoub amb el crim de Pau Pérez es va aconseguir gràcies també a la feina al laboratori científic, on es va trobar una empremta dactilar del gihadista al volant del cotxe del jove apunyalat. Aquesta part va ser especialment complexa, encara que els Mossos també disposen del testimoni d'una dona que a les 17.45 hores va ubicar el terrorista a les confluències dels carrers de Jo-

sep Tarradellas amb Nicaragua, quan fugia a peu en direcció a Pedralbes.

En tot cas, mentre tota aquesta informació es confirmava en roda de premsa, els Mossos aprofitaven per demanar col·laboració ciutadana, perquè els ajudessin a identificar el terrorista pròfug. Van difondre alguns imatges del gihadista del dia dels atemptats i de les hores prèvies, entre les quals la que *La*

Vanguardia va avançar fa dos dies presa per la càmera de seguretat d'un caixer a Ripoll 18 hores abans de l'atemptat.

Els investigadors que es van centrar a identificar Younes Abouyaaqoub com l'autor del crim de la Diagonal tenien la certesa que l'home més buscat no podia ser lluny, que difícilment hauria aconseguit sortir de Catalunya. Tenia la seva lògica.

Agents dels Mossos a la zona on es va abatre el terrorista de la Rambla

MMEE / ACN

Al final del camí. Els Mossos van distribuir ahir noves imatges d'Abouyaaqoub abans de la seva captura

Des del primer moment els Mossos van treballar amb una llista tancada de dotze integrants de la cèl·lula. És cert que podrien haver aparegut col·laboradors espontanis d'última hora que li donessin un cop de mà per sortir de Sant Just, però a tot aquell entorn de familiars i d'amics se'ls tenia vigilats des del minut zero.

Younes Abouyaaqoub va fugir tot sol, i a peu, caminant de nit i amagant-se de dia per descansar. És cert que a Sant Just, aquell dijous, el veí que el va veure abandonar el Ford Focus de Pau Pérez el va sentir parlar per telèfon en àrab.

Però qui l'havia d'ajudar? Ja no li quedaven companys de cèl·lula. Tots estaven detinguts o morts. Fins i tot el seu germà, menor d'edat, havia estat abatut al cotxe de Cambrils. Diumenge la seva mare li va demanar a través dels mitjans de comunicació i entre llàgri-

mes que es lliurés, que s'estimava més veure'l a la presó que mort. Potser no la va sentir, ni va saber que també la seva germana i una cosina, juntament amb altres musulmans de Ripoll, es van manifestar per mostrar el seu rebuig de la violència i lamentar la deriva assassina i suïcida d'aquell grup de nois.

El major dels Mossos d'Esquadra, Josep Lluís Traperó, va tornar a comparèixer a la nit, quan la policia científica va confirmar la identitat del terrorista mort. I va arxivar la cèl·lula. Van ser dotze integrants des del primer moment i tots dotze estan o detinguts o morts. No es busca, de moment, ningú més. Ho va dir clar i unes quantes vegades, amb la intenció de calmar la tensió que les últimes hores s'havia viscut amb persones de tot Espanya truncant per assegurar que havien vist el sospitós a prop.

Encara queda encara molta feina

LES CONCLUSIONS

La policia demostra el vincle entre la mort de Pau Pérez i Abouyaaqoub

AUTOR MATERIAL

De la mateixa manera, confirma que l'home abatut ahir va atemptar a la Rambla

per fer en aquesta investigació, la primera dels Mossos d'Esquadra per un atemptat terrorista. Entre els detalls que ahir també es van confirmar hi ha que la cèl·lula va llogar les tres furgonetes, la de Barcelona, la de Cambrils i la de Vic, el dia de l'explosió d'Alcanar, dime-

res. I que entre la runa del xalet ja s'ha trobat material electrònic, és a dir, els artefactes amb què pretenien detonar les bombes. Aquell material explosiu, volàtil i molt inestable amb els canvis de temperatures, no es pot emmagatzemar ni guardar. Se sintetitza i s'utilitza. Per això els investigadors afirmen que els atemptats amb furgonetes bombes s'havien de produir aquell mateix dijous, o potser divendres, però no més enllà.

Ara falta saber què van fer els nou integrants de la cèl·lula que no eren a Alcanar. Qui va decidir com havia d'actuar cadascun, amb l'imam i cap de la cèl·lula mort. Hi haurà temps.

Ironies del destí, el dia que es va confirmar que el veí de Vilafranca havia estat apunyalat per un terrorista, una parella de mossos d'aquella mateixa població van abatre el seu assassí. ●

XAVIER CERVERA

Els detinguts passen avui a disposició judicial

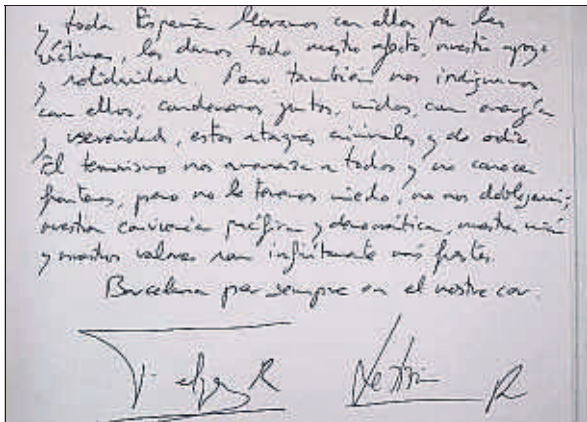

DANI DUCH

Mohamed Houli Chemlal en arribar a Tres Cantos, ahir a la nit

■ Els quatre detinguts sospitosos de participar en l'organització dels atacs terroristes de dijous passat a Catalunya passaran aquest matí a disposició del jutge Fernando Andreu a l'Audiència Nacional de Madrid, que dirigeix judicialment les investigacions. Els quatre detinguts compareixeran per separat a partir de les vuit del matí i a tots se'ls ha aplicat des del primer moment la legislació antiterrorista. Previsiblement, una vegada acabi la declaració, es dictarà ordre de presó sense fiança, segons fonts de la Fiscalia. És possible que demà el jutge faci pública la primera interlocutòria d'aquest sumari. Un dels detinguts és Driss Oukabir, germà de Moussa, mort a mans de la policia en el segon atac a Cambrils i que va declarar que el seu germà li havia robat el

passaport que es va trobar a la furgoneta de l'atropellament múltiple que dijous va fer 13 morts a Barcelona. Mohamed Aalla, que al igual que els germans Oukabir era veí de Ripoll, és el propietari de l'Audi 3 que van utilitzar els atacants de Cambrils, que van matar una dona espanyola i van ferir diverses persones més abans de ser abatuts mortalment per la policia. Un tercer detingut, Salh el Karib, és l'amo d'un locutori també a la localitat de Ripoll, i suposadament va vendre un bitllet d'avió amb el qual l'imam i presumpte líder del grup va viatjar al Marroc. Mohamed Houli Chemlal és el quart detingut i un dels ferits en l'explosió d'un habitatge el 16 d'agost a Alcanar en el qual la cèl·lula preparava el material explosiu. / José María Brunet

ANA JIMÉNEZ

Els Reis

“Condemnem junts, units, amb energia i serenitat, aquests atacs criminals i d’odi. El terrorisme ens amenaça a tots, però no li tenim por, no ens doblegaran. Barcelona per sempre en el nostre cor”

L’atemptat reconcilia Gràcia amb el turisme

© MÓNICA LAVIN

Els globus en homenatge a les 15 víctimes mortals de la Rambla s’elevan al cel a Gràcia

Colau aprofita el lliurament de premis per demanar que la marxa de dissabte contra els atemptats sigui massiva

D. MARCHENA Barcelona

Gràcia va iniciar el dia 14 la seva festa major, la del bicentenari, la que havia de passar a la història amb lletres d’or, amb un pregó molt crític amb el turisme “massiu i descontrolat”. La setmana de festejos va acabar ahir amb una reconciliació explícita. “No són forasters, són dels nostres”, va dir Carla Carbonell, la presidenta de la Fundació Festa Major en un discurs emotiu i molt aplaudit, sobretot quan va dir que “el coneixement venç la ignorància, i la bondat, l’odi”.

A continuació, 15 nens del barri –molts d’ells de les colles castelleres– van pujar a l’escenari i van deixar anar 15 globus blancs, un per cada víctima de la barbàrie. “Això no és un xoc de cultures. La cultura àrab és una altra cosa”, va dir una visitant de la meravellosa decoració de la travessia de Sant Antoni, que va obtenir un merescudíssim primer premi. El triomf semblava cantat. “La festa arrasa gràcies a carrers com Sant Antoni, transformat en un poble de muntanya”, titulava aquest diari el 17 d’agost. Aquest carrer, afegia, “no s’ha decorat: s’ha transmutat”.

Però aquest va ser el fatidic dia, el 17 d’agost, en què la tragèdia va endolar el món, amb els atemptats de la Rambla i de Cambrils. Gràcia va suspendre els actes festius nocturns i va

ajornar el lliurament de premis a l’últim dia dels festejos per primer cop en els seus 200 anys d’història. L’alcaldessa de Barcelona, Ada Colau, va elogiar ahir el coratge dels veïns i la seva lucidesa a l’hora de trobar “el punt just” per provar de mantenir la normalitat i mostrar respecte i dolor per la barbàrie. Reaccions així, va dir l’alcaldessa, justifiquen el lema espontani de la ciutat, el tan corejat “No tinc por” que obrirà la “massiva manifestació” convocada per dissabte vinent.

Els veïns de Sant Antoni van aconseguir transformar aquest racó de Gràcia en un poble d’al-

ta muntanya, amb un telecadira, carrers nevats i caramells de gel. I, fins i tot, una d’espectacular ermita romànica amb unes pintures de sants molt peculiars: algunes de les veïnes i veïns que més van col·laborar en la decoració. La medalla de plata va ser Joan Blanques de Baix de Tot, convertida per a l’ocasió en un bosc romàntic. La de bronze va ser per al carrer Jesús, que debutava en la competició i ho va fer amb premi. Alguns premis menors no van tenir un únic guanyador, sinó 22, és a dir, tots els carrers que concursaven. Com va dir el jurat: “Tots hem guanyat”. Nin-

Sants s’alça en festes contra l’odi i el terror

■ El carrer Finlàndia, que ha recreat l’escola Hogwarts de Harry Potter, ha guanyat el primer premi a les festes de Sants; el segon lloc va ser per al carrer Sagunt, que s’ha convertit en una antiga fàbrica de filatures, i el tercer per al carrer Galileu, que ha homenatjat Mazinger-Z i altres sèries de dibuixos animats. “Gràcies als seus barris i a la seva gent, Barcelona –va dir l’alcaldessa Ada Colau– desborda avui més humanitat, tendresa i valentia davant del terror que mai. I Sants és un d’aquests barris, d’aquests cors que fan bategar la ciutat”.

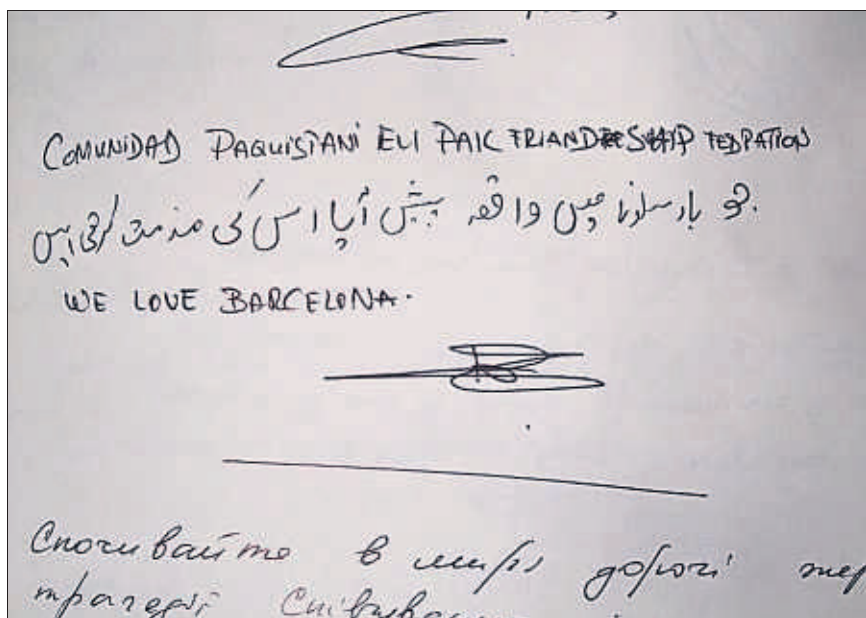
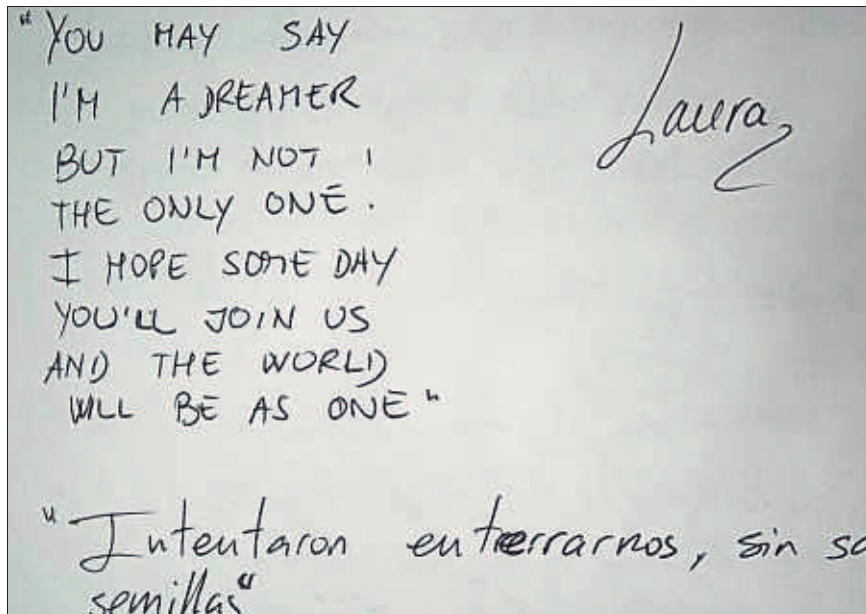
Sant Antoni obté el primer premi amb la decoració d’un poble de muntanya amb ermita romànica

gú no ho representava millor que la banda Patilla, que era indissimuladament partidària del carrer Progrés i de la seva commemoració del centenari de la revolució d’octubre del 1917 (que va quedar al sisè lloc), però que van aclamar tots els premiats. La seva pancarta deia: “Música contra la por”.

La necessitat de respectar les decoracions es repeteix any rere any. Però, malgrat això, els vándals van tornar a actuar. El carrer Maspons va descobrir ahir que la seva princesa havia estat decapitada i que havien cremat la cua del dragó de la seva peculiar versió de la llegenda de Sant Jordi. Decoració i foc són termes antitètics: la seguretat dels veïns podria haver corregut perill, va dir el jurat.●

Música per la pau. L’himne barceloní de Peret comparteix espai amb cançons de Silvio Rodríguez, Txarango i l’Imagine de John Lennon

ANA JIMÉNEZ

ANA JIMÉNEZ

En tots els idiomes. Representants de comunitats de la ciutat i turistes que estaven de vacances han deixat les seves condolences en diverses llengües

car todo lo que llevo dentro”. Dolor i gratitud. Això és el que senten la majoria dels nostres lectors. La Lourdes, que es declara admiradora de l’enyorat Carles Capdevila, honora en la seva carta les persones “que dediquen la seva vida a complir el seu deure, a treballar incansablement pels altres”. La família d’en Jaume va ser una de les moltes que va trobar refugi a la botiga Desigual d’El Triangle, on es van estar més de tres hores i “van rebre un tracte excel·lent per part de tots els treballadors”. Gràcies a Desigual, diu l’escriu, “per saber seleccionar treballadors amb tanta qualitat humana”. La Ximena escriu un poema amb un últim vers que

resumeix els sentiments de molts altres corresponents: “De dolor soy doliente, Barcelona”.

Aquesta és només una selecció precipitada de textos. Qualsevol de les cartes comentades, dels poemes triats, es podria haver publicat íntegrament. Cada matí Correus porta noves cartes a la redacció. Cada hora se’n reben de noves al web del diari i a laadreça cartas@lavanguardia.es. Les idees centrals són la repulsa de la barbàrie i la confiança que la ciutat es recuperarà perquè la bondat pot més que l’odi, missatge que podria resumir una de les últimes cartes rebudes. Els seus autors són els germans Pau i Oriol, de 9 i 12 anys.●

Barcelona atacada

Perspectives

Les múltiples arrels del fanatisme

ANÀLISI

Eusebio Val

No se sabrà mai quant van pesar en el deliri assassí dels gihadistes de la Rambla els factors psicològics individuals i l'adoctrinament rebut, través de l'imam o via internet. És molt improbable que aquests joves tinguessin coneixements sòlids sobre el context històric en què es va consolidar la ideologia islàmica radical contemporània. Ells han actuat, tot i això, com a baula final d'una complexa cadena de fenòmens, amb profundes arrels i variades mutacions que responen a plantejaments religiosos i també –encara que faci mal recordar-ho– a la ressaca d'una llarga llista de greuges i errors d'Occident, alguns dels quals són molt evidents en l'última meitat de segle.

L'Estat Islàmic (EI), la marca que aglutina avui el fanatisme islamista global, és fill de la guerra de l'Iraq i de la calamitosa ocupació posterior. L'autoproclamat califa, Abu Bakr Al-Bagdadi, va militar abans a Al-Qaida i va estar pres, durant deu mesos, a Camp Bucca, a prop de Bàssora. Els nord-americans van decidir alliberar-lo perquè el consideraven “un detingut de baix nivell”. L'EI va créixer a cavall del descontentament de la població sunnita iraquiana –que havia perdut l'hegemonia al país, en benefici dels xiïtes– i de la incorporació d'exmembres del desmantellat exèrcit de Saddam Hussein. Va ser un factor instrumental en el conflicte intern iraquí, però, a poc a poc, amb l'extensió de la guerra a Síria i la conquesta de territori, es va convertir en el principal referent del gihadisme internacional.

Totes les manifestacions de l'islam radical i violent estan d'alguna manera interconnectades, encara que sorgeixin, de vegades, de visions enfrontades a mort. El relat comença ja al segle VII, amb Mahoma, i a la fractura posterior entre la

branca sunnita i la xiïta, una divisió plenament vigent i que serveix de substrat al pols geopolític que mantenen l'Iran i l'Aràbia Saudita.

No és necessari, amb tot, retrocedir tan lluny en el temps per traçar un fil conductor d'esdeveniments que poden ajudar a desentranyar el que passa i, sense ser una causa directa, sí que dibuixen el context més ampli, el caldo de cultiu polític i el marc emocional per intentar racionalitzar en la mesura del possible matances indiscriminades com les de Barcelona i Cambrils.

Si la fallida ocupació de l'Iraq va parir l'Estat Islàmic, el seu precedent una mica més llunyà, Al-Qaida, va ser la conseqüència d'una altra guerra, la que es va lluitar a l'Afganistan contra l'ocupació soviètica, a partir del 1979. L'ajuda dels EUA –a través de la CIA, en

l'anomenada operació Ciclò– i d'aliats com l'Aràbia Saudita als mujahidins afganesos va engendrar el monstre de Bin Laden, que va passar de ser un aliat oportunista de Washington a convertir-se en el seu mortal enemic. El xeic saudita no va perdonar mai que, després de la invasió iraquiana de Kuwait, el 1990, les tropes dels Estats Units –per a ell, la quinta essència dels exèrcits infidels– s'instal·lessin al país que custodia les ciutats santes de la Meca i Medina. La resposta més demolidora va arribar l'11 de setembre del 2001, amb els atacs a les Torres Bessones i el Pentàgon, i els posteriors atemptats a Madrid i Londres.

L'islam radical com a poderosa força política moderna –no sempre violenta– havia vist ja fets molt significatius decennis enrere. En el camp sunnita va destacar el nai-

xement, a Egipte, el 1928, de la mà de Hassan Al-Banna, de la confraria dels Germans Musulmans (els qui sempre s'han distanciat del terrorisme, malgrat la duríssima repressió soferta). L'altre esdeveniment clau va ser la revolució is-

L'islam radical es nodreix d'errors d'Occident i de fites com la revolució iraniana del 1979

làmica iraniana, el 1979. La caiguda del Xa –peó dels EUA– i l'arribada al poder dels clergues xiïtes va canviar la visió de l'islam al món occidental. Va tenir un impacte enorme. La instauració d'un règim

teocràtic, com a alternativa als valors occidentals, en un país amb la dimensió, el pes econòmic i demogràfic i la tradició cultural de l'Iran es va arribar a comparar amb la revolució francesa i va fer tèmer canvis dramàtics en els equilibris de poder a la regió. En part va ser el que va passar. Les conseqüències es viuen encara avui. L'Estat Islàmic probablement no existiria sense la lluita infinita entre l'Iran i les potències sunnites.

El radicalisme musulmà s'ha alimentat també de nombroses humiliacions i greuges de l'era colonial i la posterior. Es parla ben poc, per exemple, de la guerra d'Algèria (1954-1962), un conflicte despietat en el qual França encara no ha fet mea culpa per la seva duríssima repressió. Algèria va ser escenari, més tard, d'una victòria electoral islamista, el 1991, anul·lada per un cop d'Estat beneït per Occident. Aquelles ferides encara supuren i expliquen, en la psique profunda, algunes de les coses que estan passant. També a Egipte els Germans Musulmans, guanyadors de les eleccions el 2012, van ser desallotjats del poder pel cop d'Estat del general Al-Sissi l'any següent.

El sentiment d'humiliació i de frustració a les masses del món musulmà va beure durant molt de temps del conflicte israeliano-palestí, de les derrotes àrabs el 1967 i el 1973, i del doble joc i la hipocresia de les dictadures als països àrabs.

Aquesta evolució històrica, que no és lineal i que presenta molts matisos i contradiccions, no justifica, per descomptat, la barbàrie gihadista, però sí que contribueix a fer comprendre millor la dinàmica de la desraó, el perquè de l'èxit d'una propaganda i d'un adoctrinament, impulsats i finançats en part per règims que persegueixen els seus propis interessos, sense escrúpols, en una regió convulsa. I Occident descobreix, amb una periodicitat macabra, amb por i impotència, que allotja en el seu si una quinta columna molt perillosa, eficient i letal. ●

ED GILES / GETTY

Egipte. El fracàs de la primavera àrab va sumar frustracions a la comunitat musulmana

Quedar-se sense ànima

Armand Puig i Tàrrach

A la nostra ciutat, la vida de moltes persones ha quedat trencada quan ha entrat en joc una força obscura de violència, d'odi i de mort. El dia 17 d'agost, la Rambla era un passeig de pau per a molts visitants de la ciutat de Barcelona, quan de sobte va caure damunt seu el sense sentit, la barbàrie, allò que hi ha de més tenebrós en l'esperit humà. El mal pot prendre diverses formes, però sempre és una agressió al bé, una ferida que colpeja la persona, de manera individual

A. PUIG I TÀRRACH, rector de l'Ateneu Universitari Sant Pacià

o col·lectiva. El mal és l'antítesi de la misericòrdia. Qui el practica en la forma en què s'ha practicat a Barcelona i a Cambrils, abans ha hagut de quedar-se sense ànima, és evident que algú l'hi ha arrabassat. Tan sols quan un ésser humà es converteix en un ésser sense ànima, pot matar sense cap sentiment de culpa ni remordiment, fins i tot desafiant i amb complaença.

Quan l'ànima es converteix en l'estatge de l'odi, quan tots són tinguts per enemics –llevat dels que interpreto que pertanyen al “meu grup”–, llavors s'arriba a la conclusió que cal arribar a una mena de solució final. Llavors el terror sense rostre i sense entranyes queda justificat. No hi fa res que els que cauen siguin éssers

humans, ni que siguin persones innocents, ni que siguin éssers indefensos –molts dels quals infants!–. Ara, la mesura de l'acte és el mal mateix, convertit en el bé suprem. Quan l'ésser humà queda devorat per una idea, quan l'ànima queda substituïda per un volcà d'odi, aleshores el bé i el mal deixen d'existir, tot passa a ser legítim. La sacralitat de la vida i de la dignitat de la persona humana deixen d'existir.

La baixada de la furgoneta Rambla avall buscant la mort era l'odi desbocat portant la desolació a la terra. Com en una pintura negra de Goya, la terrible tenebra s'imposava a la bonica llum barcelonina de la tarda d'agost. Davant la tragèdia dels

cossos estesos per terra, es barrejaven els sentiments i les actituds: incredulitat, compassió, socors, derrota, ràbia... i odi. En efecte, la victòria del mal passa per escampar la mort però tam-

Qui practica el mal de la manera com s'ha fet a Barcelona i a Cambrils abans s'ha hagut de quedar sense ànima

bé per encomanar l'odi. La mala herba es propaga ràpidament. Els que no tenen ànima volen convertir el món en un cementiri del bé, en un regne de violència,

on tot sigui legítim. Per tant, la primera resposta als que han omplert Barcelona de sang és la que va donar Antoine Leiris després que la seva dona fos víctima de l'atemptat terrorista a la discoteca Bataclan de París: “vous n'aurez pas ma haine” (no tindreu el meu odi).

La segona resposta ve de la primera: la millor arma contra l'odi és la solidaritat concreta, la que comença amb la persona que tens al costat i continua amb la que no coneixes però que es creua en el teu camí (sigui d'aquí o de fora). La reacció de tants homes i dones a l'atemptat del dia 17 mostra el camí que cal recórrer: construir una Barcelona cohesionada per la convivència, en pau i sense por, acollidora i amiga. L'odi no ha de triomfar. Perquè si triomfés, la nostra ciutat quedaria derrotada. Al “no tinc por”, cal afegir-hi un rotund “no tinc odi”. ●

Barcelona atacada

JAVIER SORIANO / AFP

Caps d'Estat. El president de Portugal, Marcelo Rebelo de Sousa, amb els Reis, Felip i Leticia, ahir a la Sagrada Família

El cardenal Omella demana “unitat i concòrdia”

Els Reis, Rajoy, Puigdemont i Colau assisteixen a la missa a la Sagrada Família per les víctimes dels atemptats de dijous

**MARIÀNGEL
ALCÁZAR**
Barcelona

**IÑAKI
ELLAKURÍA**
Barcelona

A primera hora del matí, centenars de persones, barcelonins i turistes del conjunt d'Espanya i de l'estranger, esperaven fent cua, en respectuós silenci, l'obertura de la basílica de la Sagrada Família per participar en la missa per la “la pau i concòrdia” que va oficiar l'arquebisbe de Barcelona, el cardenal Joan Josep Omella, en record per les víctimes dels atemptats terroristes a Barcelona i Cambrils. Els Reis, el president del Govern, Mariano Rajoy, la del Congrés, Ana Pastor, i el de la Generalitat, Carles Puigdemont, encapçalaven

l'àmplia representació institucional en una cerimònia religiosa a la qual van assistir 1.800 persones.

En la seva homilia, en la qual va alternar el català i el castellà, el cardenal Omella, com havia fet prèviament Sebastià Taltavull, arquebisbe auxiliar de Barcelona, va aprofitar la nombrosa presència d'autoritats per enviar-los un missatge nítid: “Això és un bonic mosaic. Tots units amb l'objectiu comú de la pau, el respecte, la fraternitat i l'amor solidari: La unió ens fa forts, la divisió ens corroeix i ens destrueix”.

Una crida a la unitat i al diàleg que, en l'actual situació de “treva” entre el Govern i la Generalitat pels atemptats, amb el procés independentista en un momentani segon pla, conté una càrrega política indubtable.

Omella va llegir els dos missatges que el papa Francesc li va fer arribar després de conèixer la sag-

nant matança de la Rambla, un d'oficial a través de la Secretaria d'Estat, i un altre en persona que va deixar gravat la seva Santetat al mòbil del cardenal. En els seus missatges, el Papa va recordar que Antoni Gaudí va pensar la Sagrada Família com un “temple reparador”, i va demanar de pregar perquè “Déu canviï els nostres cors de pedra i ens doni un cor de carn ple de fraternitat, misericòrdia i pau”.

L'arquebisbe de Barcelona va lloar la generositat i l'entrega de les forces de seguretat, dels professionals de la sanitat i els ciutadans corrents: “Hi ha molta reserva d'humanitat a la nostra terra”.

El missatge d'unitat que va articular l'homilia del màxim representant de l'Església catòlica a Catalunya, també el van voler traslladar a les autoritats les gairebé dues mil persones que es van acostar a la Sagrada Família en aplaudir-los a la seva arribada i sortida sense

fer distinció de càrrecs, ideologies i procedències.

La iniciativa del cardenal d'aprofitar la missa dominical de la Sagrada Família per oferir una eucaristia per la pau i la concòrdia va facilitar l'encaix de les autoritats de l'Estat i autonòmiques. La celebració mateixa de l'acte, que en ser convocat i organitzat per l'Arquebisbat, va evitar les suspicacions entre els representants polítics i institucionals, que van quedar al mateix nivell de representació. Encara que no va passar desapercebuda l'absència d'alguns líders destacats, com Pedro Sánchez, Albert Rivera i Pablo Iglesias, que sí que van participar en el minut de silenci de la plaça de Catalunya.

Els Reis, seguint el protocol eclesiàstic, van ocupar un lloc a l'altar a la dreta de l'Evangeli, al costat del president de Portugal, Marcelo Rebelo de Sousa. A la primera fila, al peu de l'altar major, es van col·locar d'esquerra a dreta, el president Rajoy, el president Puigdemont; el primer ministre de Portugal, Miguel Costa, la presidenta del Congrés, Ana Pastor, la vicepresidenta del Govern, Soraya Sáenz de Santamaría, l'alcalde de Barcelona, Ada Colau, la ministra de Sanitat, Dolors Montserrat; el delegat del Govern, Enric Milla; el tinent general Fernando Aznar Ladrón de Guevara; el vicepresident del Govern, Oriol Junqueras; l'alcalde de Cambrils, Camí Mendoza i l'alcalde de Madrid, Manuela Carmena.

En files posteriors, l'expres-

L'AGENDA

ERC també anirà al pacte antiterrorista

■ El pacte antigihadista es reunirà avui al Ministeri de l'Interior, amb assistència també d'ERC, que hi anirà per primera vegada i ho farà en qualitat d'observador, sense firmar l'acord subscrit el 2015 per PSOE i PP, al qual després es van incorporar altres partits. La comissió de Seguiment del Pacte contra el Terrorisme Gihadista comptarà, en aquesta ocasió, amb tots els partits amb representació al Congrés excepte Bildu, ja que PNB i el PDE-Cat també hi seran per primera vegada. / C. del R.

dent de la Generalitat, Artur Mas, el secretari general del PSC, Miquel Iceta; el president del PP català, Xavier García-Albiol, el portaveu de Ciutadans al Parlament, Carles Carrizosa; consellers, alcaldes d'altres poblacions catalanes, membres del Cos Consular, representants dels diversos cos-

MISSATGES VATICANS

Omella va llegir els dos missatges de solidaritat que el Papa li va enviar després de l'atemptat

CLIMA D'UNITAT

Els Reis i la resta de les autoritats van ser ovacionats pels assistents

AVÍS ANTISISTEMA

La CUP no participarà en la manifestació de dissabte a Barcelona si hi assisteix el Rei

sos i forces de seguretat i policies locals completaven el ventall oficial.

Al costat del cardenal Omella i el bisbe Taltavull, que van oficiar la cerimònia, va haver-hi el cardenal emèrit de Barcelona, Lluís Martínez Sistach i diversos sacerdots que van assistir els celebrants i, en el moment de l'Eucaristia, es van repartir pel temple per oferir la Comunió.

Tots lluien casulles verdes corresponents a la litúrgia ordinària. L'extraordinari de la celebració d'ahir va ser la intervenció del cor de cambra Francesc Valls, dirigit per Pere Lluís Biosca i la participació de l'organista Josep Benet. El Rei, la vicepresidenta del Govern, la presidenta del Congrés i el president de la Generalitat van ser els més actius a l'hora d'entonar els cants religiosos, tots ells en català, des del d'entrada: "Vos sou, Senyor, la llum de meu cor". Fins i tot el *Virolai* amb el qual es va tancar la cerimònia religiosa.

En acabar la cerimònia, Saenz de Santamaría i Junqueras van analitzar breument el curs de les investigacions.

Abans de tornar a Madrid, els Reis van fer pública una nota en la qual expressaven el seu agraïment a Barcelona i a Cambrils per haver pogut compartir "el dolor, la solidaritat, la força i l'exemple". També els reis Joan Carles i Sofia van expressar els seus sentiments de "tristesa i dolor".

La pròxima convocatòria en la qual es tornaran a reunir les principals autoritats de l'Estat serà la manifestació convocada per la Generalitat i l'Ajuntament de Barcelona per a dissabte vinent, i a la qual Rajoy ha anunciat la seva presència. La CUP va amenaçar ahir de no participar-hi si acaba assistint-hi el Rei, a qui va acusar de finançar "el terrorisme pèrsic (sic)".

D'altra banda, l'Ajuntament de Barcelona celebrarà dijous al Saló de Cent un acte d'homenatge a les víctimes, amb la participació de representants de les religions budista, jueva, catòlica i musulmana, entre d'altres.●

ARQUESBISBAT DE BARCELONA / ACN

Unitat. El president del Govern espanyol, Mariano Rajoy, amb el president Puigdemont i la resta d'autoritats ahir

Units en el dolor, junts en la resposta

Mariano Rajoy Brey

La lluminosa Barcelona, l'acollidora, la vibrant; la protagonista de tantes històries de la nostra literatura, de tantes obres del nostre art i de tantes pàgines de la nostra història; la ciutat de Gaudí i dels millors Jocs Olímpics de la història; la "flor de les boniques ciutats del món" avui es lleva adolorida, però sencera, després del brutal atac del terrorisme gihadista que va patir dijous passat.

És molt difícil trobar paraules de consol per al dolor que sentim, per explicar la falta d'humanitat que retraten els atemptats de Barcelona i Cambrils. Hem perdut moltes vides innocents amb la crueltat que només pot covar el fanatisme assassí i no és fàcil trobar algun alleujament davant una tragèdia d'aquesta magnitud.

Alhora, en moments tan durs, hem tornat a descobrir els gestos, les actituds i la templança que retraten una societat solidària i madura. Aquests comportament han tingut un coratge i una humanitat que ens reconforten a tots. Penso en el civisme exemplar i en la viva solidaritat que, des del primer instant, hem vist sorgir, tant a Barcelona com a Cambrils o entre els veïns d'Alcanar.

Aquest comportaments, en moltes ocasions heroics, han fet la volta al món, igual que ha fet la volta al món el crit unànim que, amb Felip, el president

Puigdemont i l'alcalde de Barcelona, vam poder sentir tots junts a la plaça de Catalunya: "No tinc por, no tinc por".

Amb això, resulta no menys emocionant constatar l'onada d'afecte que arriba a Catalunya i a Espanya des de l'últim racó del globus.

Tots els espanyols compartim avui el mateix dolor dels catalans, i tots agraïm sincerament la mateixa solidaritat que ens arriba de tants països amics, especialment dels nostres socis europeus. Perquè qualsevol de nosaltres sap que Barcelona, autèntica capital de la Mediterrània, és una de les ciutats més vitals i obertes d'Espanya i d'Europa. I si el fanatisme i el terror la van escollir com a objectiu de la seva bogeria irracional és perquè la bullicia dels seus carrers i la seva alegria encarnen tots els valors, drets i llibertats que el gihadisme detesta.

Llocs tan simbòlics com les Rambles o el passeig Marítim de Cambrils, transitats per persones de les nacionalitats més diverses, parlen clar i net del país tolerant, obert i acollidor que som i que, malgrat la barbàrie dels terroristes, continuarem sent.

Queden encara incògnites per aclarir i queden encara, abans que res, criminals per detenir i posar a disposició de la Justícia, perquè hi recaigui tot el pes de la llei. Sens dubte pagaran pels seus crims més aviat que tard. Vull reiterar el meu suport més ferm als Mossos d'Esquadra, la Guàrdia Urbana, a totes les policies locals,

així com a la Guàrdia Civil i la Policia Nacional. Els espanyols els estem agraïts i som conscients que tenim uns serveis de seguretat que es troben entre els millors del món. De la mateixa manera és necessari reconèixer el paper de tots els membres del sistema de salut i de Protecció Civil per la seva fonamental tasca d'assistència als ferits. A tots ells els vull reiterar el suport i l'agraïment del Govern espanyol.

Hem de ser conscients de la magnitud de la tasca que afrontem. Abans de Barcelona i Cambrils hem rebut atemptats a Madrid, a París, a Londres, a

Junts contra l'amenaça terrorista recuperarem la nostra llibertat

Brussel·les, a Niça i en molts altres llocs.

El terrorisme gihadista és la principal preocupació dels ciutadans europeus i, per tant, prevenir-lo, combatre'l i erradicar-lo ha de ser la prioritat absoluta dels qui tenim l'encàrrec dels ciutadans de gestionar els assumptes que ens són comuns. Tinguem les idees que tinguem, votem a qui votem, i discrepem en el que discrepem, els qui creiem en la democràcia i en les societats lliures i obertes estem cridats a estar units en la defensa del llegat de la civilització contra la barbàrie del fanatisme, l'odi i el ter-

ror. Aquest és el tema del nostre temps. I estem obligats a guanyar aquesta batalla.

El terrorisme al qual avui fem front és de caràcter global. És una amenaça conjunta que, en conseqüència, ens exigeix una resposta conjunta. No existeixen ni la seguretat absoluta ni el risc zero, com tràgicament hem pogut comprovar.

Però si volem ser veritablement eficaços contra el terrorisme, hem d'estar units no només en el dolor, sinó, com hem fet aquests dies, també en la resposta. Per això estic plenament convençut que les diferents institucions i forces polítiques continuarem estant a l'altura de la responsabilitat a què estem obligats. Estic convençut que veurem reforçats aquests valors i aquesta unitat en el fonamental durant la reunió del pacte antiterrorista que aquest matí se celebra a Madrid.

No oblidarem mai les víctimes d'aquests atemptats ni el dolor que ara sentim, però tampoc no oblidarem les escenes de solidaritat, d'emoció i de grandesa que hem viscut aquests dies. Barcelona, Cambrils i tot Espanya tornaran a somriure, perquè l'alegria i les ganes de celebrar la vida en plena llibertat formen part de la identitat de Barcelona, de Catalunya i d'Espanya.

Recuperarem la nostra vida, en llibertat i concòrdia, perquè aquest és el millor homenatge que podem fer als qui avui ja no són amb nosaltres.●

versos trets, però el cotxe va avançar fins a Sant Just Desvern, on el va abandonar davant l'edifici Walden. La resta ja s'ha explicat. Aquelles dues hores interminables en què el Ford Focus va estar vigilat de prop per mossos que no s'hi van poder acostar fins que els especialistes en desactivació d'explosius, els Tedax, van verificar que no hi havia risc.

Pau Pérez va ser assassinat cap a dos quarts de set de la tarda. Va morir en l'acte, dessagnat per la ferida de gairebé 20 centímetres que el va trençar per dins.

Des d'allà, Younes Abouyaaqoub va fer una trucada en àrab, que un veí del Walden va sentir, i es va esfumir, corrent. Fins avui, quan continua en parador desconegut, però amb les policies de tot Espanya i Europa rerelant la seva pista.

El que s'ha descrit als paràgrafs anteriors és la hipòtesi en què continuen treballant i avançant amb molta prudència els investigadors i que ahir, en roda de premsa, el major dels Mossos, Josep Lluís Traperó, no va descartar. Però va advertir, un cop més, que falta-

LA VÍCTIMA NÚMERO 15

El jove de Vilafranca sempre deixava el cotxe a la universitat i es movia amb metro

ven les proves definitives que demostrassin la relació entre els dos fets.

Al volant del cotxe de Pau Pérez hi havia les seves empremtes, les d'en Pau, i hi havia les del seu assassí. El problema és que Younes Abouyaaqoub no va estar mai fitxat per la policia i el sistema d'identificació d'empremtes dactilars, el SAID, no dona el seu nom. Tampoc no és senzill acurar les empremtes amb les de la furgoneta de l'atemptat. Al vehicle utilitzat a la Rambla la policia científica va trobar empremtes... de moltíssima gent.

Però, al marge d'aquelles empremtes, del resultat encara pendent d'aquella confrontació, hi ha una ingent investigació policial en què han participat desenes de mossos de nombroses unitats, dirigida per una jutgessa d'Esplugues, que aquests últims quatre dies s'ha bolcat a demostrar aquesta hipòtesi. Al principi van sospitar que Younes Abouyaaqoub podia haver fet el recorregut amb metro. Era el més lògic. Però era impossible que ni una sola càmera de seguretat no l'hagués captat a les andanes.

Els investigadors estan centrats en la recerca d'una imatge del terrorista en aquell trajecte a peu d'una hora i mitja, creuant la ciutat, des de la Boqueria fins a Pedralbes. Els Mossos han dibuixat sobre el mapa de la ciutat diversos trajectes i des d'ahir visiten, un a un, qualsevol establiment obert a la recerca de càmeres.

Encara queden dies, moltíssima feina per fer, però els Mossos esperen poder anunciar oficialment les properes hores que va ser Abouyaaqoub el terrorista autor material de l'atemptat a la Rambla. Esperen aconseguir aquella pista concloent que permeti a la jutgessa d'Esplugues inhibir-se a favor de l'Audiència Nacional perquè el jutge Fernando Andreu assumeixi aquest assassinat. Pau Pérez, el jove de Vilafranca, cinc dies després podrà ser reconegut, per fi, com la víctima número 15 dels atemptats. ●

La cèl·lula gihadista de Ripoll tenia contactes internacionals

Un missatge a la internet profunda del dia 17 anunciava atemptats a Espanya

SANTIAGO TARÍN
Barcelona

Un missatge en un fòrum gihadista el mateix dia 17 anunciava atemptats a Espanya, segons ahir van explicar experts en antiterrorisme a *La Vanguardia*. Sis mesos abans s'havia penjat un altre avís en un altre xat: "Tornarem a Al-Andalus". Totes dues notes han estat captades a la internet profunda (*deep web*) després dels atacs a Catalunya, i fan que els experts creguin que la cèl·lula de Ripoll tenia contactes internacionals.

Quin és l'abast de l'anunci? Els experts consultats per *La Vanguardia* expliquen que no es tractava d'una ordre explícita a la cèl·lula, i més tenint en compte que els seus integrants van haver d'improvisar després de l'explosió de la casa d'Alcanar, però sí que dona idea que els autors dels atemptats a Barcelona i Cambrils tenien contactes internacionals. De fet, els Mossos d'Esquadra indaguen viatges de l'imam de Ripoll, Abdelbaki Es Satty, a Bèlgica.

Els missatges han estat trobats en canals gihadistes a la internet profunda. El que anuncia que hi haurà atemptats està fir-

mat per un imam en àrab. L'altre, de sis mesos d'antiguitat, simplement avisa de la intenció dels terroristes: "Tornarem a Al-Andalus"; és a dir, a atacar a Espanya.

Experts en terrorisme islamista van assenyalar a aquest diari que el que va passar a Barcelona té diferències notables respecte dels atemptats que han sacsejat altres localitats europees, principalment el temps de preparació i el nombre d'implicats.

Primer: el temps. Ja es dona

DIFERÈNCIES AMB ALTRES CASOS

L'atac va ser preparat durant molt de temps i per un grup ampli

per fet que la cèl·lula havia ocupat almenys des de feia sis mesos la torre d'Alcanar. O sigui que feia com a mínim mig any que tenien decidit cometre els atemptats, de manera que van buscar una casa deshabitada, propietat d'un banc, en una zona poc poblada, on l'anar i venir de gent era constant i on van arribar a acumular fins a 120 bombones de butà sense que ningú se n'adonés o desconfiés d'ells.

Segon: el nombre d'integrants del grup és elevat amb relació als atemptats comesos en altres llocs d'Europa, protagonitzats de vegades per llops solitaris. Aquí no. Es tracta d'una cèl·lula àmplia i organitzada, que va aconseguir passar desapercebuda fins al dia 17.

Aquestes dues característiques fan que els experts en la lluita antiterrorista pensin que estem davant un grup molt organitzat que tenia un objectiu clar: fabricar tres furgonetes bomba per perpetrar una matança molt

ANUNCIS A LA XARXA

Els fòrums gihadistes a internet feien referència a possibles atacs a Espanya

superior a la de dijous. L'explosió d'Alcanar els va obligar a canviar de plans.

Les investigacions apunten que l'imam de Ripoll, Abdelbaki Es Satty, liderava la cèl·lula, però algunes fonts consultades dubten que, de fet, tingués capacitat per organitzar aquest dispositiu terrorista. Per això s'investiguen les seves relacions internacionals, i també les d'altres membres del grup, per saber qui els ha donat instrucció i si van

rebre ajuda per al seu pla; per exemple, per triar el tipus de bomba. Experts consultats no tenen dubtes que ha estat així: "Malgrat que a la internet profunda hi ha pàgines que ensenyen com s'han de manipular explosius, no tot s'aprèn a internet". Creuen que hi pot haver més persones vinculades amb el grup per donar-los cobertura, per facilitar-los infraestructura o per donar-los instruccions sobre el que havien de fer, però no serà fàcil provar-ho. També investiguen si per sobre de l'imam de Ripoll hi ha més líders. Per això s'està indagant en diversos països d'Europa, a Melilla i al Marroc, ara per ara sense resultats visibles.

Del Marroc diversos integrants de la cèl·lula, concretament de les localitats d'Aghbala i Melouiya, distanciades únicament per vuit quilòmetres, a la regió marroquina de l'Atlas Mitjà, al centre del país. Els germans Oukabir són originaris d'allà, i actualment el seu pare, Said Oukabir, viu a la zona, després d'haver-se divorciat de la seva dona, que continua vivint a Ripoll. Dissabte Said Oukabir va ser informat per les autoritats de Khenifra dels fets, assegura Adolfo S. Ruiz. Espera que Driss sigui innocent, perquè, va dir, "seria espantós perdre dos fills de cop". ●

ESTEVE GIRALT
Tarragona

La seva història, la d'un agent de policia anònim que un atac terrorista ha convertit en heroi, podria donar peu a un guió cinematogràfic. Com està? Com va viure el que va passar dijous a la matinal, quan va ser capaç de reaccionar i abatre a trets quatre dels cinc assaltants en ple passeig marítim de Cambrils? Revelar qualsevol informació sobre la seva identitat posaria en greu perill no només l'agent, també la seva família i l'entorn, atès que els convertiria en objectiu terrorista. Per això els Mossos han activat el protocol dissenyat per protegir i cuidar agents que han viscut situacions traumàtiques, amb suport psicològic, apartant-lo temporalment del dia a dia.

Davant la insistència de molts mitjans de comunicació, fonts oficials dels Mossos d'Esquadra van explicar ahir que té més d'onze anys d'experiència al cos. Van afegir que "per motius de seguretat no donarem més dades", i van desmentir a més la infor-

Els Mossos intenten blindar l'agent que va abatre quatre terroristes

Màxima protecció per a l'heroi més buscat

mació publicada per un rotatiu de Madrid que assegurava que és un exlegionari. "Publicar qualsevol dada sobre l'agent és ara una temeritat", destaca un alt càrrec d'Interior. El protocol previst en aquests casos també inclou la possibilitat de canviar l'agent de comissaria i de destinació, amb

Revelar qualsevol detall sobre la seva identitat posa en perill la seva seguretat i la de la seva família

altres mesures pensades per mantenir oculta la seva identitat.

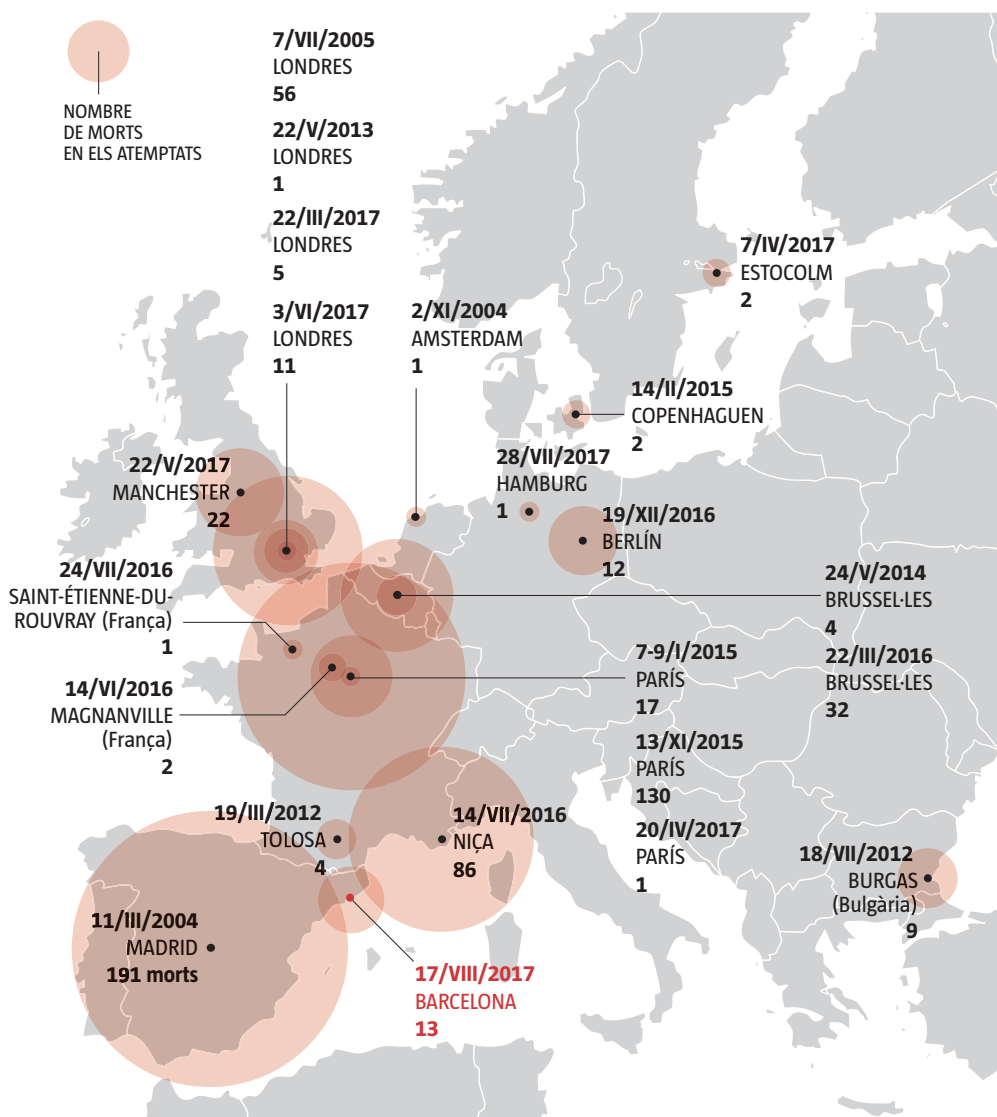
Companys de l'agent destaquen a *La Vanguardia* la necessitat de preservar qualsevol informació personal, per mínima i intrascendent que pugui semblar, i es mostren indignats. "El conec, però no diré absolutament res d'ell, per la seva seguretat i la de la seva família. És un tema molt delicat", explica un agent.

La filtració en un atac informàtic, l'any passat, de dades personals de més de 5.000 agents ja va fer que els Mossos d'Esquadra introduïssin canvis per blindar la privacitat dels agents, després de rebre dures crítiques dels mateixos policies.

El protagonista en qüestió, va aconseguir evitar amb la seva punteria una nova matança a Cambrils, poques hores després de l'atemptat de la Rambla de Barcelona.

Ell tot sol va abatre amb els seus trets quatre dels cinc terroristes que pretenien atropellar amb un Audi A3 la gent que es trobava a la zona de terrasses de la localitat costanera tarragonina. ●

...i és el segon més mortal a Europa des de començament d'any

LA VANGUARDIA

dar els afectats pel terratrèmol del 2010

Viatger. Va viure a França i a l'Argentina

Precisament, dijous a la tarda tornava a casa, a Vilafranca, després d'haver visitat la seva àvia Paula a Barcelona. Havia trucat als seus pares per tranquil·litzar-los i dir-los que, malgrat l'atemptat, estava sa i estalvi. La mala sort va fer que es creués amb el terrorista, que s'havia aconseguit escapar després de l'atropellament massiu comès a la Rambla. Segons

Esportista i solidari, havia treballat durant mesos com a cooperant a Haití

apunten les indagacions policials, l'assassí va arribar amb metro fins a l'estació de Zona Universitària. Allà va assaltar la víctima i la va apunyalat per robar-li el cotxe, un Ford Focus. I amb ell malferit al seient posterior va tornar a emprendre la fuga, durant la qual va envestir una agent dels Mossos quan es va saltar un control policial situat a la Diagonal. Els Mossos van trobar el vehicle passades les 19 hores, i al principi van pensar que el cadàver de l'interior era el responsable de l'atropellament i la fuga. Aquesta hipòtesi va quedar descartada poc després.

El cas de Pau Pérez encara està sota secret de sumari, i els Mossos continuen intentant identificar el seu assassí. L'Ajuntament de Vilafranca espera confirmació oficial per emetre un comunicat i decretar el dol per la quinzena víctima dels atemptats de dijous passat.●

A més d'espanyols, hi ha morts d'altres sis països

Que Barcelona és una ciutat cosmopolita i oberta al món també s'ha demostrat entre l'horror que l'ha assolat aquesta setmana. L'atemptat de la Rambla i de Cambrils ha transcendit pels telenotícies internacionals perquè ha afectat 35 nacionalitats, entre ferits i morts. I si oficialment els Mossos tenien ahir identificades 9 de les 14 persones que van perdre la vida, aviat els governs d'altres països o els seus propis familiars van informar de la seva situació. El secretari d'Estat nord-

americà, Rex Tillerson, va confirmar la mort d'un nord-americà. El mateix va fer Justin Trudeau (Canadà), Paolo Gentiloni (Itàlia), o les autoritats belgues i argentines. Ahir a la nit només quedava un nom per saber. Protecció Civil també va difondre l'últim balanç d'hospitalitzats: ahir a la nit 79 persones havien estat donades d'alta i 53 encara estaven ingressades, 49 a Barcelona i 4 a Tarragona. D'aquests, 13 continuaven crítics i 22 en estat greu.

53

persones continuaven ahir a la nit ingressades en hospitals

FRANCISCO LÓPEZ (57)

El carnisser de Lanteira establert a Rubí

El drama de Rubí té el nom de Francisco López Rodríguez, l'oncle Paco, que regentava una carnisseria amb la seva dona. Tenien el dia lliure i havien decidit passar-lo a Barcelona amb la seva filla i el petit Xavi, per a qui era com un avi. Nascut a Lanteira (Granada), va emigrar a Barcelona als anys seixanta.

XAVI (3)

El nebot de Francisco, la víctima més jove

El besoncle Paco empenyia el seu cotxe dijous a la tarda. La seva mare i la seva bestia Roser també van resultar ferides.

LUCA RUSSO (25)

L'enginyer italià acabat de graduar

Amb prou feines havia acabat fa un any el grau d'Enginyeria Energètica a la Universitat de Pàdua i estava ansiós per començar la seva vida laboral. Viatjava amb la seva nòvia, Marta Scmazzon, que és entre els ferits.

SILVINA A. PEREYRA (40)

Una argentina que treballava a la Boqueria

De pares bolivians i família nombrosa, aquesta oriünda del centre de Buenos Aires va decidir canviar de continent i mudar-se a casa dels seus cosins a Barcelona quan va fer els 30 anys. Tenia la doble nacionalitat i treballava a la Boqueria, a pocs metres d'on va acabar la seva vida.

ANA M. SUÁREZ (67)

Una saragossana que estiujava a Cambrils

Estava celebrant l'aniversari del seu marit Roque i la seva germana Alicia quan es van trobar amb els terroristes a Cambrils. Vivia a Saragossa i tenien un apartament a la localitat tarragonina, on passaven els estius.

JARED TUCKER (42)

L'aniversari de casament truncat

Era en unes romàntiques vacances amb la seva dona, la Heidi, per celebrar el seu

AP

Elke Vanbockrijck, la víctima belga de Barcelona

primer any de casats fora del nord de Califòrnia, on vivien. Havien anat a París i Venècia abans d'arribar a Barcelona, on estaven fent la copa a les Rambles. Treballava en un negoci familiar arreglant piscines.

BRUNO GULOTTA (35)

El pare jove apassionat per la informàtica

Estava de vacances amb la seva dona i els seus dos nens petits, l'Ària, de set mesos, i l'Alessandro, de cinc anys. Treballava com a director de màrqueting en un portal tecnològic de Begnano, a la Llombardia.

PEPITA CODINA (75)

Veïna estimada de Sant Hipòlit de Voltregà

Passejava amb la seva filla Elisabet, que està fora de perill. L'alcalde de Sant Hipòlit, Xavier Vilamala, s'ha mostrat "molt afectat" per la seva mort.

IAN MOORE WILSON

Un canadenc aventurer que estimava viatjar

Natural de Vancouver, Wilson estava coneixent Barcelona amb la seva dona, la Valerie, amb qui feia 53 anys que estava casat. "Era compassiu, generós, aventurer, i sempre a punt per a un debat, un bon llibre, explorar nous llocs i una cervesa decent", va escriure la seva filla Fiona, una sergent a la Policia de la

seva ciutat.

ÀVIA I NETA (74 i 20)

Dues dones portugueses

El Govern de Portugal ha confirmat la mort de dues de les seves ciutadanes, àvia i neta, de les quals no han transcendit els noms. Els pares de la noia es van traslladar a Barcelona per identificar-les.

CARMEN LOPARDO (80)

Una italiana enamorada de l'Argentina

Tot i que va néixer a Potenza, feia 60 anys que Lopardo vivia a l'Argentina. S'havia apuntat a un tranquil viatge per conèixer Barcelona fins que el seu fill va haver de rebre, desolat, la trucada del Ministeri d'Exteriors.

ELKE VANBOCKRIJCK (44)

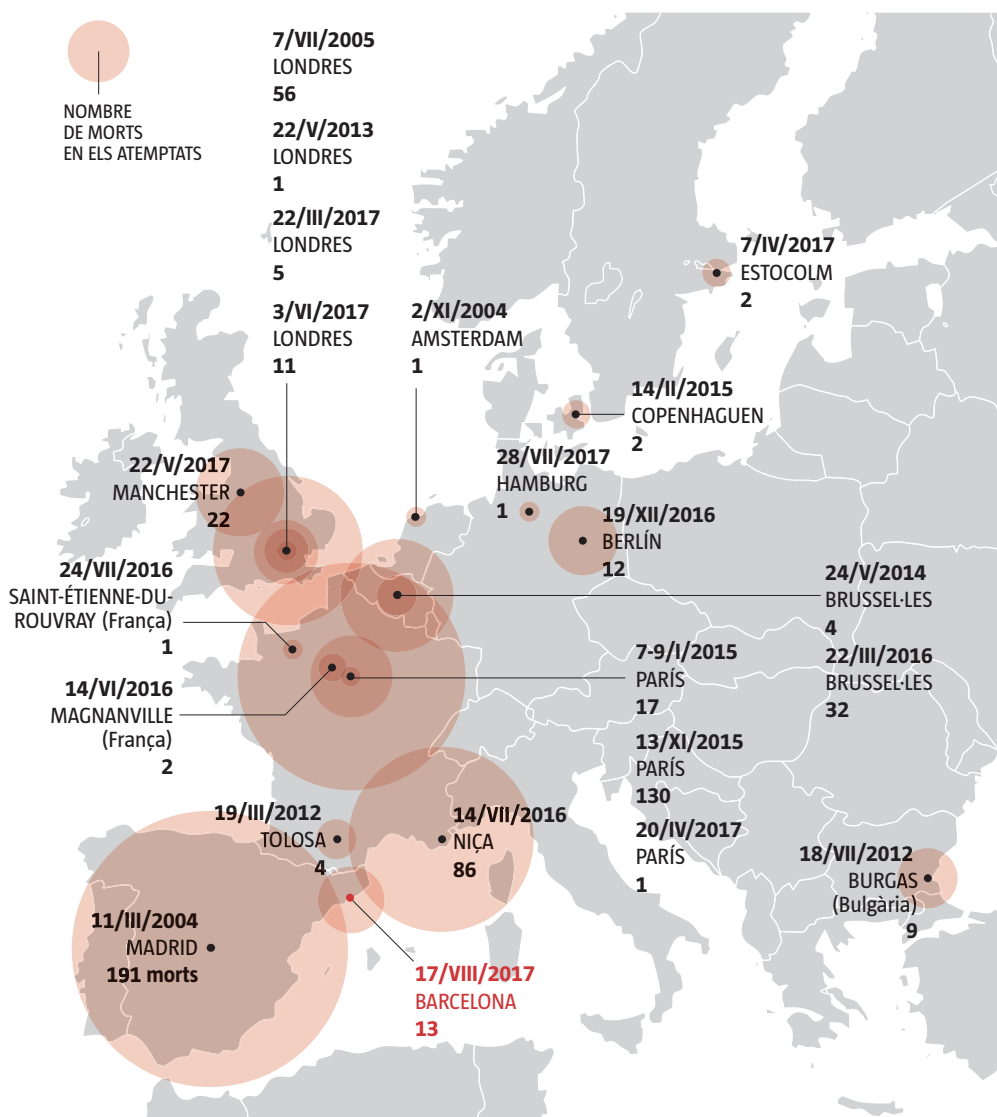
Una mare belga que es desviava pels seus

Passava gairebé cada dia al club de futbol de Tongeren, una localitat flamenca de Bèlgica, per acompanyar els seus fills d'11 i 14 anys. Amb ells i amb el seu marit, un policia, estava visitant Barcelona amb el somni de poder entrar al Camp Nou. Els seus la recorden com una dona feliç i afectuosa que es desviava pels seus.

NO IDENTIFICADA

La catorzena víctima encara no ha estat identificada per cap autoritat.

...i és el segon més mortal a Europa des de començament d'any

LA VANGUARDIA

dar els afectats pel terratrèmol del 2010

Viatger. Va viure a França i a l'Argentina

Precisament, dijous a la tarda tornava a casa, a Vilafranca, després d'haver visitat la seva àvia Paula a Barcelona. Havia trucat als seus pares per tranquil·litzar-los i dir-los que, malgrat l'atemptat, estava sa i estalvi. La mala sort va fer que es creués amb el terrorista, que s'havia aconseguit escapar després de l'atropellament massiu comès a la Rambla. Segons

Esportista i solidari, havia treballat durant mesos com a cooperant a Haití

apunten les indagacions policials, l'assassí va arribar amb metro fins a l'estació de Zona Universitària. Allà va assaltar la víctima i la va apunyalat per robar-li el cotxe, un Ford Focus. I amb ell malferit al seient posterior va tornar a emprendre la fuga, durant la qual va envestir una agent dels Mossos quan es va saltar un control policial situat a la Diagonal. Els Mossos van trobar el vehicle passades les 19 hores, i al principi van pensar que el cadàver de l'interior era el responsable de l'atropellament i la fuga. Aquesta hipòtesi va quedar descartada poc després.

El cas de Pau Pérez encara està sota secret de sumari, i els Mossos continuen intentant identificar el seu assassí. L'Ajuntament de Vilafranca espera confirmació oficial per emetre un comunicat i decretar el dol per la quinzena víctima dels atemptats de dijous passat.●

A més d'espanyols, hi ha morts d'altres sis països

Que Barcelona és una ciutat cosmopolita i oberta al món també s'ha demostrat entre l'horror que l'ha assolat aquesta setmana. L'atemptat de la Rambla i de Cambrils ha transcendit pels telenotícies internacionals perquè ha afectat 35 nacionalitats, entre ferits i morts. I si oficialment els Mossos tenien ahir identificades 9 de les 14 persones que van perdre la vida, aviat els governs d'altres països o els seus propis familiars van informar de la seva situació. El secretari d'Estat nord-

americà, Rex Tillerson, va confirmar la mort d'un nord-americà. El mateix va fer Justin Trudeau (Canadà), Paolo Gentiloni (Itàlia), o les autoritats belgues i argentines. Ahir a la nit només quedava un nom per saber. Protecció Civil també va difondre l'últim balanç d'hospitalitzats: ahir a la nit 79 persones havien estat donades d'alta i 53 encara estaven ingressades, 49 a Barcelona i 4 a Tarragona. D'aquests, 13 continuaven crítics i 22 en estat greu.

53

persones continuaven ahir a la nit ingressades en hospitals

FRANCISCO LÓPEZ (57)

El carnisser de Lanteira establert a Rubí

El drama de Rubí té el nom de Francisco López Rodríguez, l'oncle Paco, que regentava una carnisseria amb la seva dona. Tenien el dia lliure i havien decidit passar-lo a Barcelona amb la seva filla i el petit Xavi, per a qui era com un avi. Nascut a Lanteira (Granada), va emigrar a Barcelona als anys seixanta.

XAVI (3)

El nebot de Francisco, la víctima més jove

El besoncle Paco empenyia el seu cotxe dijous a la tarda. La seva mare i la seva bestia Roser també van resultar ferides.

LUCA RUSSO (25)

L'enginyer italià acabat de graduar

Amb prou feines havia acabat fa un any el grau d'Enginyeria Energètica a la Universitat de Pàdua i estava ansiós per començar la seva vida laboral. Viatjava amb la seva nòvia, Marta Scmazzon, que és entre els ferits.

SILVINA A. PEREYRA (40)

Una argentina que treballava a la Boqueria

De pares bolivians i família nombrosa, aquesta oriünda del centre de Buenos Aires va decidir canviar de continent i mudar-se a casa dels seus cosins a Barcelona quan va fer els 30 anys. Tenia la doble nacionalitat i treballava a la Boqueria, a pocs metres d'on va acabar la seva vida.

ANA M. SUÁREZ (67)

Una saragossana que estiujava a Cambrils

Estava celebrant l'aniversari del seu marit Roque i la seva germana Alicia quan es van trobar amb els terroristes a Cambrils. Vivia a Saragossa i tenien un apartament a la localitat tarragonina, on passaven els estius.

JARED TUCKER (42)

L'aniversari de casament truncat

Era en unes romàntiques vacances amb la seva dona, la Heidi, per celebrar el seu

Elke Vanbockrijck, la víctima belga de Barcelona

primer any de casats fora del nord de Califòrnia, on vivien. Havien anat a París i Venècia abans d'arribar a Barcelona, on estaven fent la copa a les Rambles. Treballava en un negoci familiar arreglant piscines.

BRUNO GULOTTA (35)

El pare jove apassionat per la informàtica

Estava de vacances amb la seva dona i els seus dos nens petits, l'Ària, de set mesos, i l'Alessandro, de cinc anys. Treballava com a director de màrqueting en un portal tecnològic de Begnano, a la Llombardia.

PEPITA CODINA (75)

Veïna estimada de Sant Hipòlit de Voltregà

Passejava amb la seva filla Elisabet, que està fora de perill. L'alcalde de Sant Hipòlit, Xavier Vilamala, s'ha mostrat "molt afectat" per la seva mort.

IAN MOORE WILSON

Un canadenc aventurer que estimava viatjar

Natural de Vancouver, Wilson estava coneixent Barcelona amb la seva dona, la Valerie, amb qui feia 53 anys que estava casat. "Era compassiu, generós, aventurer, i sempre a punt per a un debat, un bon llibre, explorar nous llocs i una cervesa decent", va escriure la seva filla Fiona, una sergent a la Policia de la

seva ciutat.

ÀVIA I NETA (74 i 20)

Dues dones portugueses

El Govern de Portugal ha confirmat la mort de dues de les seves ciutadanes, àvia i neta, de les quals no han transcendit els noms. Els pares de la noia es van traslladar a Barcelona per identificar-les.

CARMEN LOPARDO (80)

Una italiana enamorada de l'Argentina

Tot i que va néixer a Potenza, feia 60 anys que Lopardo vivia a l'Argentina. S'havia apuntat a un tranquil viatge per conèixer Barcelona fins que el seu fill va haver de rebre, desolat, la trucada del Ministeri d'Exteriors.

ELKE VANBOCKRIJCK (44)

Una mare belga que es desviava pels seus

Passava gairebé cada dia al club de futbol de Tongeren, una localitat flamenca de Bèlgica, per acompanyar els seus fills d'11 i 14 anys. Amb ells i amb el seu marit, un policia, estava visitant Barcelona amb el somni de poder entrar al Camp Nou. Els seus la recorden com una dona feliç i afectuosa que es desviava pels seus.

NO IDENTIFICADA

La catorzena víctima encara no ha estat identificada per cap autoritat.

Barcelona atacada

La seguretat

El Govern central manté l'alerta 4 per terrorisme i evita l'exèrcit

Es reforcen les actuals mesures de seguretat en zones freqüentades i turístiques

CARMEN DEL RIEGO
Madrid

El Govern espanyol ha decidit que l'alerta antiterrorista de nivell 4 sobre 5, continuï malgrat els atemptats de Barcelona i Cambrils, tot i que amb reforç de les mesures de seguretat, que ja es van implantar a la primavera del 2015, després dels atemptats de Charlie Hebdo a París. Més presència policial no només als carrers, sinó als llocs més freqüentats, infraestructures estratègiques, centres comercials, esdeveniments de gran afluència i zones turístiques.

Més seguretat, però a càrrec de les Forces i Cossos de Seguretat de l'Estat: Policia Nacional, Guàrdia Civil, Mossos d'Esquadra i Ertzaintza. Augmentar el nivell a 5, el màxim, que suposa que existeix un imminent risc d'atemptat, hauria suposat no només crear més alarma de la que hi ha per l'atropellament massiu a la Rambla i el posterior xoc a Cambrils, sinó que l'encarregat d'aquesta seguretat més gran seria l'exèrcit.

Aquesta és una mesura que es va descartar el 2015 davant dels in-

que hagi suposat una seguretat més gran. No només no s'han frenat els atemptats, sinó que els mateixos militars s'han convertit en objectiu dels terroristes.

Tot i això, l'Executiu assegura que la decisió ha estat purament tècnica. I per unanimitat de la taula de valoració de l'amenaça terrorista, presidida pel ministre de l'Interior, Juan Ignacio Zoido, i amb assistència del secretari d'Estat de Seguretat, els màxims responsables de la lluita antiterrorista a Espanya de la Policia nacional, de la Guàrdia Civil, del Centre d'Intel·ligència contra el terrorisme i el Crim Organitzat (CITCO),

el director del CNI, responsables dels Mossos d'Esquadra, de l'Ertzaintza i del Centre d'Intel·ligència de les Forces Armades.

Després de la reunió de la taula, el ministre va traslladar al president Rajoy, en una reunió feta a la Moncloa, les conclusions a què s'havia arribat. El president del Govern ho va comunicar tot immediatament als partits amb representació parlamentària, abans de fer pública la decisió.

“En aquests moments, és crucial per a la seguretat dels nostres ciutadans que els experts duguin a terme una avaluació precisa de les conseqüències a curt i mitjà ter-

mini dels atemptats i que es posin sobre la taula les diferents perspectives i anàlisis sobre l'entitat de l'amenaça a la qual ens enfrontem”, va dir el ministre en una posterior roda de premsa.

El ministre va assegurar que “no es donen les condicions” per elevar l'alerta a un nivell 5, ja que segons la informació de què disposen els experts “no hi ha una situació d'atemptat imminent”. El ministre considera la cèl·lula “pràcticament desarticulada”, atesos els terroristes morts, els detinguts i les identificacions fetes.

De tota manera, el ministre va voler deixar clar que “el risc zero

no existeix”, que “la seguretat absoluta és difícilment assequible”, però que les Forces i els Cossos de Seguretat, tots, “continuarem treballant per curtcircuitar els seus plans”, i ho faran des de “la col·laboració, la cooperació i la lleialtat. Una lleialtat i una col·laboració que el ministre va voler destacar durant la seva compareixença davant la premsa.

Amb tot, l'exercici d'avaluació de l'alerta terrorista, es fa setmanalment des que es va elevar al nivell 4, i es continuarà fent tots els dijous. D'aquesta manera, els experts seran els que decideixin en vista dels fets, la situació i les informacions, si es manté aquest nivell o s'eleva, perquè així ho recomani, en qualsevol moment, la seguretat dels ciutadans.

Aquesta i altres decisions seran avaluades demà pel Pacte Antiterrorista, que es reunirà al Ministeri de l'Interior amb assistència per primera vegada del PDECat i el PNB, i en espera que ERC decideixi si hi va o no, a instàncies de la invitació que se li ha cursat des del Partit Popular. ●

JEFF J MITCHELL / GETTY

A tot arreu. Milers de soldats patrullen pels carrers de les ciutats franceses en previsió d'atemptats

Sentinelles en qüestió

ANÀLISI

Lluís Uría

L'endemà de l'atemptat del Manchester Arena, el 22 de maig, quan un terrorista suïcida va matar 22 persones al final del concert d'Ariana Grande, la primera ministra britànica, Theresa May, va reunir el comitè de crisi a Downing Street i va prendre una doble decisió: elevar al màxim el nivell d'alerta antiterrorista i mobilitzar l'exèrcit: va fer sortir als carrers 3.800 militars a realitzar tasques de patrulla i vigilància. Va ser una decisió inèdita al

Regne Unit, on –tret dels anys de plom a l'Ulster– no era habitual veure soldats pels carrers. A França, la imatge és habitual des de fa temps. Moderada al principi, quan es va posar en marxa l'anomenada operació Vigipirate, la presència militar es va fer aclaparadorament visible després dels atemptats de París de gener del 2015 contra el setmanari satíric *Charlie Hebdo* i un supermercat kaixer, amb un balanç de 15 víctimes mortals. El llavors president François Hollande va llançar a partir d'aquell moment l'operació Sentinella i va fer sortir al carrer 10.000 soldats, posteriorment reduïts a 7.000 (més 3.000 de reserva). És difícil

avui viatjar a París i no quedar impactat per la quantitat de militars fortament armats que patrullen –en grups de tres– pels principals punts neuràlgics i llocs turístics de la capital. Segurament hauran tingut molt a veure factors de política interior en la decisió del Govern espanyol de mantenir el nivell d'alerta i no mobilitzar l'exèrcit, però potser hagi influït també l'experiència exterior. A França s'està qüestionant la utilitat de mantenir l'exèrcit als carrers, fins al punt que el Govern ha anunciat que al setembre readaptarà l'actual dispositiu, criticat en primer lloc pels mateixos militars, que dubten seriosament de la seva eficàcia. La

presència de soldats als carrers pot haver contribuït a tranquil·litzar la població, amb un efecte més psicològic que una altra cosa. Però, a canvi, ha ofert als gihadistes un nou objectiu potencial. Des de l'entrada en vigor de l'operació Sentinella –que va néixer com una mesura temporal– els militars han estat objecte de mitja dotzena d'atemptats, l'últim el passat dia 9, quan sis d'ells van ser envestits deliberadament per un vehicle a Levallois-Perret, a la perifèria oest de París. A França hi comença a haver veus a favor de retornar els soldats a les casernes. Però... qui s'arrisca a treure'ls dels carrers i a rebre un altre atemptat?

La taula de valoració, amb presència dels Mossos, va acordar per unanimitat continuar en el nivell de “risc alt”

formes dels experts, com ara, –la decisió es va adoptar per unanimitat de la taula de valoració d'alerta antiterrorista–, pel significat dels militars patrullant als carrers.

La utilització de tropes potser podria ser ben acceptada ara, després de l'experiència que molts espanyols han viscut als carrers de França o Bèlgica, però a ningú no se li escapa que la presència de l'exèrcit als carrers de Barcelona, acabada de sacsejar pel terrorisme, però en ple procés independentista que els responsables de les institucions catalanes pretenen que desemboqui en un referèndum unilateral, podria afegir tensió i agreujar la situació, ja per si mateix complicada.

Una qüestió que pesa en els responsables polítics del Govern central, tot i que les fonts consultades asseguren que si els experts, que són en els que han confiat els polítics haguessin fet la més mínima indicació que existís un perill que recomanés recórrer a l'exèrcit, el Govern no hauria dubtat a elevar el nivell d'alerta, “que ja suposa l'activació d'importants capacitats dels cossos de seguretat”.

A més, l'experiència francesa, amb l'exèrcit patrullant pels carrers des de fa dos anys, no sembla

Barcelona atacada

Els escenaris

L'imam de la mesquita va reclutar i va radicalitzar els joves de Ripoll

Els familiars dels terroristes, consternats, es van concentrar en senyal de rebuig

TONI MUÑOZ MUÑOZ
Ripoll

Consternació, incredulitat i buig. Aquest és l'estat d'ànim de Ripoll, una petita població giro-nina on durant mesos es va gestar la cèl·lula gihadista que dijous va atemptar a Barcelona i Cambrils. Allà va néixer el grup format per més d'una desena de joves d'origen marroquí que han viscut sempre a la població i amb un nivell d'integració que ningú no posava en dubte. Fins dijous, quan els seus noms van aparèixer vinculats amb la matança.

La mare del presumpte terrorista escapat, Youness Abouyaaqoub, l'únic membre de la cèl·lula fugit i presumpte responsable de l'atropellament massiu a la Rambla, plorava desconsolada i es preguntava com podia ser que el seu fill hagués estat capaç de cometre aquella atrocitat. A més, va fer una crida perquè es lliurés a la policia: "Vull que s'entregui. Prefereixo que vagi a la presó abans que estigui mort". La mare volia evitar que a Youness li passés el mateix que a El Houssaines, el seu altre fill, que també formava part de la cèl·lula i que va ser abatut dijous quan va participar a l'atemptat del passeig marítim de Cambrils.

Els familiars dels terroristes també són les víctimes col·laterals de l'atemptat. Hi havia tres parells de germans entre els dotze integrants de la cèl·lula. En total, cinc famílies destrossades i atordides per un atemptat que s'havia preparat, segons ells, d'una manera completament insospitada. No en tenien cap indici.

Les mares i els pares dels membres de la cèl·lula de Ripoll van encapçalar una concentració que es va convocar a dos quarts de set de la tarda davant l'Ajuntament per mostrar la seva consternació, la seva incredulitat i el seu rebuig cap a l'atemptat comès pels seus fills. Durant la concentració van exhibir pancartes amb el lema "No en el meu nom" i van cridar a l'uníson "No al terrorisme, l'islam és pau, estem amb les víctimes". Tot això entre llàgrimes i abraçades.

Sense poder contenir el plor, la germana d'Omar i Moham-

med Hichami, de 21 i 24 anys –tots dos abatuts a Cambrils– relatava que quan es va assabentar pels mitjans dels autors de l'atemptat va suplicar que fos un error i que no fossin ells. Ara m'he quedat sola".

Mai no van sospitar res. No van entreveure res que els indiqués que s'haguessin radicalitzat. Eren joves i, com tots els joves, anaven de tant en tant a Barcelona i a Vic. En cap moment no van pressentir que les dues ciutats estaven en el punt de mira dels seus fills per cometre un

tacte amb els joves. Va ser l'imam. "Es passaven hores amb l'imam. Pensàvem que era una bona influència. Mai no hauriem pensat que estava fent això. Els han rentat el cervell", es lamentava la cosina del fugitiu.

Les sospites de la família d'un dels presumptes terroristes també les tenen els Mossos. Els experts en la lluita antiterrorista que assessoren la policia alerten que els processos de radicalització comencen a internet, on es capta l'interès dels joves, però es consoliden amb el contacte per-

laboratori d'explosius i que va saltar pels aires la matinada anterior a l'atemptat. L'imam vivia a Ripoll des de feia anys. Va ser el responsable d'una petita mesquita que hi ha al municipi i que donava servei a una quarantena de fidels, però a l'abril del 2016 va acceptar la proposta d'un altre centre islàmic que es va crear a Ripoll amb capacitat per a més quantitat de fidels i va canviar de centre. Allà va ser on va començar el contacte amb els terroristes. Però com passa en tot aquest assumpte, ningú no va sospitar

ta antiterrorista consideren que és un salafista radical que exercia de líder de la cèl·lula.

Amb un posat seriós i una actitud solitària, el recorregut de l'imam al capdavant de la mesquita va ser breu. El maig d'aquest any els responsables del centre van donar per liquidada la seva feina després que aquest els sol·licitessin anar-se'n de vacances al Marroc durant tres mesos. "No ho vam poder acceptar. Nosaltres necessitem un imam que a tot estirar faci tres setmanes de vacances, però no més". I així va finalitzar la tasca d'Es Satty al capdavant de la mesquita. Els responsables del centre no van tornar a tenir-ne notícies fins ahir, quan el seu nom va aparèixer com un dels líders de la cèl·lula de Ripoll. De fet, al centre pensaven que havia marxat i que ja no vivia al municipi, ja que no l'havien tornat a veure.

El seu company de pis, tot i això, va confirmar que els últims mesos havia estat a Ripoll. Va

PERE DURAN / NORD MEDIA

Ripoll. L'entrada a la mesquita dirigida per l'imam que suposadament va captar els joves

atemptat de més envergadura del que finalment van cometre a Barcelona i Cambrils, com demostren les tres furgonetes que van llogar i que preveïen carregar amb explosius.

El pare del fugitiu, Youness, tot i que no va notar res, pressentí que els va radicalitzar. Havia de ser una persona gran amb superioritat moral i que tingués con-

sonal. I això va ser el que va fer l'imam.

El líder espiritual Abdelbaki Es Satty, d'origen marroquí i de 45 anys, és el sospitós de desenvolupar les tasques de captació, reclutament i radicalització dels joves de Ripoll, i els Mossos tenen bastant clar que el seu cos és un dels sepultats sota la runa de la casa d'Alcanar que servia de

res. La comunitat islàmica An-nour que va aixecar la mesquita més gran de Ripoll amb l'imam al capdavant afirma que en cap de les seves oracions va donar mostres d'estar radicalitzat: "Si hagués tingut un discurs radical, la comunitat no l'hi hauria permès, ningú no ho acceptaria", subratllen els responsables del centre. Tot i així, fonts de la llui-

abandonar el domicili dimarts d'aquesta setmana. Li va dir que se n'anava al Marroc a veure la seva dona i els seus fills. Els Mossos sospiten que no va arribar mai al Marroc. La seva destinació va ser Alcanar, on tot apunta que va perdre la vida mentre manipulaven els explosius amb què pretenien crear una gran matança a Barcelona, Vic i Cambrils. Els Mossos van irrompre ahir de matinada al domicili de l'imam per fer-hi un escorcoll i buscar "armes, municions, explosius, instruments, efectes, documents o papers" relacionats amb el delictes de terrorisme que investiga l'Audiència Nacional. Els Mossos van buscar empremtes dactilars que permetin identificar les restes biològiques trobades sota la runa de la casa d'Alcanar i saber si es corresponen a l'imam.●

LA MARE DEL FUGITIU

"Vull que s'entregui; m'estimo més que vagi a la presó que no pas que estigui mort"

EL PARE DEL FUGITIU

"Es passaven hores amb l'imam; pensàvem que era una bona influència"

A LA MESQUITA

"Si l'imam hagués tingut un discurs radical, la comunitat no ho hauria permès"

TERRORISTA EN CERCA
I CAPTURA

Younes Abouyaaqoub
Amb la seva targeta de crèdit es van llogar les tres furgonetes implicades en els atemptats, la utilitzada a la Rambla i les que van aparèixer a Cambrils i Vic. En cerca i captura des de dijous, se sospita que conduïa la furgoneta que va irrompre a Barcelona

BARCELONA

La cèl·lula terrorista

GERMANS

TERRORISTES
DETINGUTS

RIPOLL

Driss Oukabir
Marroc. 28 anys. Arrestat quan anava cap a la comissaria per denunciar que el seu germà Moussa li havia robat la documentació. Amb aquell document es va llogar la furgoneta de la Rambla

Salh El Karib
Marroc. 34 anys. Amo del locutori de Ripoll on Driss Oukabir, també detingut, va comprar un bitllet per a un recent viatge al Marroc

Mohamed Aalla
Marroc. 26 anys. Propietari de l'Audi 3 en què van ser interceptats els cinc terroristes abatuts a Cambrils, entre ells el seu germà Said, que conduïa el cotxe

ALCANAR

Mohamed Houli Chemlal
Espanya. 20 anys. L'únic supervivent de l'explosió d'Alcanar. Ha declarat que estaven fabricant material explosiu

TERRORISTES
MORTS

CAMBRILS

Moussa Oukabir
Catalunya. 17 anys. El seu germà Driss, detingut, l'acusa d'haver-li robat la documentació per llogar una de les furgonetes

Houssaine Abouyaaqoub
Marroc. Germà de Younes, el sospitós de conduir la furgoneta de la Rambla i en cerca i captura. Menor d'edat

Said Aalla
Marroc. 19 anys. La seva targeta de crèdit va aparèixer a la furgoneta Kangoo abandonada a Cambrils

Youssef Aalla
Va viatjar a Zuric el desembre de l'any passat amb un dels terroristes abatuts a Cambrils, Mohamed Hichami. Se sospita que pot ser el segon mort en l'explosió d'Alcanar. Falta la confirmació per ADN

Abdelbaki es Satty
És l'imam de Ripoll, considerat el dinamitzador i líder de la cèl·lula terrorista, els investigadors sospiten que és un dels morts en l'explosió d'Alcanar. Falta la confirmació per ADN

Mohamed Hichami
Marroc. 24 anys. Va llogar un dels vehicles

Omar Hichami
Marroc. Germà de Mohamed. Menor d'edat

CATALUNYA

RIPOLL
Tres detinguts

BARCELONA
Atropellament massiu a la Rambla

CAMBRILS
Tiroteig amb cinc morts

ALCANAR
Explota una casa

FONT: Elaboració pròpia

LA VANGUARDIA

testimonis que els mossos van interrogar a peu de Rambla, van explicar amb els nervis del moment que el jove duia un polo de ratlles. La mateixa peça de roba que el dia anterior.

Ahir a la tarda la mare de Youness a la concentració espontània d'amics i familiars dels terroristes que es va celebrar a la plaça principal de Ripoll només va poder demanar al seu fill en veu alta, si l'escortava, que s'entregués a la policia, que deixés de fugir, que preferia veure'l abans a la presó que mort.

EL CANVI

La radicalització dels joves es va dur a terme en pocs mesos sense aixecar sospites

Totes aquestes persones, les mares i les germanes que van prendre la iniciativa en els plors i les paraules, i els homes que amb més pudor van secundar la concentració des d'un segon pla molt més discret, van assenyalar l'imam amb el dit. Però totes van assegurar que en cap moment no van detectar elements de radicalització. Res, absolutament res no

LA VANGUARDIA

Imatge de Younes Abouyaaqoub captada el dia abans de l'atemptat

els va fer sospitar que els seus fills, en el comando hi ha dues parelles de germans i una saga de tres, estaven disposats a morir per una causa de la qual no parlaven mai, almenys amb ells.

Aquest dissabte, de matinada, els mossos van irrompre a l'habitatge de l'imam a Ripoll, una petita estança compartida del carrer Sant Pere de Ripoll. Els agents buscaven material comprometedor, i la veritat és que no van trobar res. I es van emportar estris personals i roba utilitzada per mirar d'extreure'n ADN i poder confrontar-lo amb les restes humanes trobades al xalet d'Alcanar.

Ahir al llarg de tot el dia es van difondre diverses informacions que situaven l'imam Abdelbaki Es Satty a l'epicentre d'algunes operacions antiterroristes dutes a terme per la Guàrdia Civil a Catalunya fa més d'una dècada. En qualsevol cas, havia aconseguit passar tots els controls de radicalitat a què els mossos de la comissaria general d'Informació els tenen sotmesos i era un home, fins ahir, estimat i apreciat entre el mig centenar de musulmans de Ripoll.

Al juliol va deixar la mesquita, va dir que volia viatjar un temps al Marroc a cuidar d'un familiar.

En realitat no es va moure de Ripoll, però anava i venia amb freqüència. Dimarts va ser l'últim dia que el van veure amb vida. Nodir, el seu company d'apartament, explicava ahir que es va acomiadar però com tantes altres vegades, per tornar al cap de pocs dies. Feia quatre mesos que li havia llogat una de les habitacions del petit pis. Auster, l'imam es conformava amb una finestra amb vista a la muntanya, un lli i una curiosa fotografia d'una mesquita d'Algèria que desentonava amb les practiques habituals d'un imam marroquí. Nodir no el va

EL TESTIMONI

L'imam va ser vist per última vegada dimarts i va dir que anava a visitar la família al Marroc

veure mai al pis amb els nois. Sí al carrer, com la resta del poble. Encara que el més probable és que el lent procés de captació i radicalització es realitzés fora de la mesquita i es culminés al xalet d'Alcanar, en aquella casa retirada que a molts els ha recordat la de Morata de Tajuña, igual d'inhòspita, i en què els terroristes de l'11-M van preparar els seus explosius. ●

Política

Barcelona atacada

ROBIN TOWNSEND / EFE

La desolació. Familiars dels terroristes abatuts, detinguts o fugitius de la cèl·lula de Ripoll plorant desconsolats en un acte de repulsa del terrorisme, ahir

Rere la pista d'Abouyaaqoub

- *La policia busca el conductor de la furgoneta de la Rambla que continua en parador desconegut*
- *Els joves terroristes van ser alliçonats per l'imam Abdelbaki es Satty a Ripoll*

MAYKA
NAVARRO
Barcelona

Ningú no entén com va passar, ni aconsegueixen assenyalar el moment en què va començar tot. Però de manera subtil, sense que les seves famílies s'adonessin de la deriva, els joves integrants de la cèl·lula terrorista que va atemptar a Barcelona i Cambrils es van implicar en un procés de radicalització liderat per l'imam de Ripoll Abdelbaki Essati. Els investigadors i les famílies dels terroristes assenyalen aquest religiós com el "dinamitzador" de la cèl·lula que aspirava a sembrar de cadàvers Catalunya.

Els investigadors sospiten que l'imam és un dels dos morts en l'explosió del xalet d'Alcanar, que va saltar pels aires quan tres terroristes manipulaven substàncies per fabricar explosius, i les restes del qual estan pendents de ser identificades per ADN. Hi ha un segon cadàver, en realitat són

unes quantes restes humanes, concretament dues orelles, que amb probabilitat podrien correspondre al jove Youssef Aalla, la identitat de les quals no havia estat difosa fins ara, però amb què els serveis d'informació treballaven des de les primeres hores. Aquest jove tenia dos germans més a la cèl·lula. Un era Mohamed, propietari de l'Audi 3 en què cinc gihadistes més es van desplaçar fins a Cambrils i van ser abatuts a trets pels Mossos. Entre aquests morts, hi havia el tercer germà Aalla, Said, de només 19 anys. El desembre de l'any passat, Youssef va viatjar a Zuric amb un altre dels cinc morts a Cambrils, Mohamed Hichamy.

Rastrear qualsevol vinculació internacional dels membres del comando és un dels fronts més importants dels investigadors. Aquell viatge a Zuric, l'estada de Driss Oukabir al Marroc i una llarga estada a la primavera de l'imama Abdelbaki Essati a un país de l'Europa central seran reconstruïts, pas a pas, per mirar de trobar algun tipus d'enllaç o con-

tacte amb radicals de l'exterior. Costa de creure que la cèl·lula no disposés d'algun tipus de suport. Ni que fos per ensenyar-los com havien de preparar la substància explosiva amb què pretenien carregar les tres furgonetes. Per les declaracions de l'únic supervivent en l'explosió, la preparació de les bombes es trobava en una fase molt inicial. Però havien tin-

CONNEXIONS INTERNACIONALS
Els Mossos analitzen diversos viatges a l'exterior d'alguns membres de la cèl·lula

gut temps per reunir un centenar llarg de bombones de butà amb què pretenien incrementar la potència de les detonacions.

Al xalet d'Alcanar la policia científica treballa amb moltíssima cura, sense presses. Retira la runa gairebé a mà, pedra a pedra. Els consta que la cèl·lula va passar en aquella casa diversos mesos treballant i qualsevol documentació

sobre els seus veritables plans o anotacions que els pogués relacionar amb altres persones ha de ser allà, si no va quedar desintegrat després de la violenta detonació de dimecres a la nit.

Però l'escenari en què més esforços s'estan invertint és als carers, a la recerca sense treva de Youness Abouyaaqoub, el marroquí, veí de Ripoll com la resta del comando, que conduïa la furgoneta amb què dijous a la tarda va assassinar 13 persones a la Rambla. Els especialistes de la comissaria general d'Informació dels Mossos no tenen ja cap dubte que aquest jove de 22 anys, amb un germà més petit abatut a Cambrils, va ser l'autor de la matança de Barcelona, d'on va aconseguir fugir.

En paral·lel, els mossos continuen treballant intensament per trobar les proves que relacionin Youness amb l'incident de la Diagonal, on poc després de l'atemptat a la Rambla el jove Pau Pérez va ser assassinat amb l'única finalitat d'arrabassar-li el seu vell Ford Focus. Res no va transcen-

dir ahir de l'avenç de les investigacions d'aquesta hipòtesi. Encara que en la cimera d'experts en antiterrorisme i els serveis d'informació reunits a Madrid ahir al matí, es va donar per bo el relat que havia estat el terrorista que en la seva fugida va assassinar el jove de Vilafranca per sortir de Barcelona amb el seu cotxe. Però tot això "s'ha de demostrar" va insistir un responsable policial al final de la cimera.

Els mossos treballen amb diverses imatges del fugitiu. Però la millor de totes és la que reproduïx en aquestes pàgines *La Vanguardia*. Es tracta d'una instantània de les càmeres de seguretat d'una entitat bancària de Ripoll, hores abans de l'atemptat, concretament el dia abans, dimecres. En la fotografia en blanc i negre Youness porta un polo de ratlles, la mateixa peça de roba que portava el dia de l'atemptat i amb què també el van gravar algunes càmeres de seguretat, tot i que són instantànies de molt mala qualitat, almenys les que s'han aconseguit de moment. Els mateixos

TERRORISTA EN CERCA
I CAPTURA

Younes Abouyaaqoub
Amb la seva targeta de crèdit es van llogar les tres furgonetes implicades en els atemptats, la utilitzada a la Rambla i les que van aparèixer a Cambrils i Vic. En cerca i captura des de dijous, se sospita que conduïa la furgoneta que va irrompre a Barcelona

BARCELONA

La cèl·lula terrorista

GERMANS

TERRORISTES
DETINGUTS

RIPOLL

Driss Oukabir
Marroc. 28 anys. Arrestat quan anava cap a la comissaria per denunciar que el seu germà Moussa li havia robat la documentació. Amb aquell document es va llogar la furgoneta de la Rambla

Salh El Karib
Marroc. 34 anys. Amo del locutori de Ripoll on Driss Oukabir, també detingut, va comprar un bitllet per a un recent viatge al Marroc

Mohamed Aalla
Marroc. 26 anys. Propietari de l'Audi 3 en què van ser interceptats els cinc terroristes abatuts a Cambrils, entre ells el seu germà Said, que conduïa el cotxe

ALCANAR

Mohamed Houli Chemlal
Espanya. 20 anys. L'únic supervivent de l'explosió d'Alcanar. Ha declarat que estaven fabricant material explosiu

TERRORISTES
MORTS

CAMBRILS

Moussa Oukabir
Catalunya. 17 anys. El seu germà Driss, detingut, l'acusa d'haver-li robat la documentació per llogar una de les furgonetes

Houssaine Abouyaaqoub
Marroc. Germà de Younes, el sospitós de conduir la furgoneta de la Rambla i en cerca i captura. Menor d'edat

Said Aalla
Marroc. 19 anys. La seva targeta de crèdit va aparèixer a la furgoneta Kangoo abandonada a Cambrils

Youssef Aalla
Va viatjar a Zuric el desembre de l'any passat amb un dels terroristes abatuts a Cambrils, Mohamed Hichami. Se sospita que pot ser el segon mort en l'explosió d'Alcanar. Falta la confirmació per ADN

Mohamed Hichami
Marroc. 24 anys. Va llogar un dels vehicles

Omar Hichami
Marroc. Germà de Mohamed. Menor d'edat

Abdelbaki es Satty
És l'imam de Ripoll, considerat el dinamitzador i líder de la cèl·lula terrorista, els investigadors sospiten que és un dels morts en l'explosió d'Alcanar. Falta la confirmació per ADN

CATALUNYA

RIPOLL
Tres detinguts

BARCELONA
Atropellament massiu a la Rambla

CAMBRILS
Tiroteig amb cinc morts

ALCANAR
Explota una casa

FONT: Elaboració pròpia

LA VANGUARDIA

testimonis que els mossos van interrogar a peu de Rambla, van explicar amb els nervis del moment que el jove duia un polo de ratlles. La mateixa peça de roba que el dia anterior.

Ahir a la tarda la mare de Youness a la concentració espontània d'amics i familiars dels terroristes que es va celebrar a la plaça principal de Ripoll només va poder demanar al seu fill en veu alta, si l'escortava, que s'entregués a la policia, que deixés de fugir, que preferia veure'l abans a la presó que mort.

EL CANVI

La radicalització dels joves es va dur a terme en pocs mesos sense aixecar sospites

Totes aquestes persones, les mares i les germanes que van prendre la iniciativa en els plors i les paraules, i els homes que amb més pudor van secundar la concentració des d'un segon pla molt més discret, van assenyalar l'imam amb el dit. Però totes van assegurar que en cap moment no van detectar elements de radicalització. Res, absolutament res no

LA VANGUARDIA

Imatge de Younes Abouyaaqoub captada el dia abans de l'atemptat

els va fer sospitar que els seus fills, en el comando hi ha dues parelles de germans i una saga de tres, estaven disposats a morir per una causa de la qual no parlaven mai, almenys amb ells.

Aquest dissabte, de matinada, els mossos van irrompre a l'habitatge de l'imam a Ripoll, una petita estança compartida del carrer Sant Pere de Ripoll. Els agents buscaven material comprometedor, i la veritat és que no van trobar res. I es van emportar estris personals i roba utilitzada per mirar d'extreure'n ADN i poder confrontar-lo amb les restes humanes trobades al xalet d'Alcanar.

Ahir al llarg de tot el dia es van difondre diverses informacions que situaven l'imam Abdelbaki Es Satty a l'epicentre d'algunes operacions antiterroristes dutes a terme per la Guàrdia Civil a Catalunya fa més d'una dècada. En qualsevol cas, havia aconseguit passar tots els controls de radicalitat a què els mossos de la comissaria general d'Informació els tenen sotmesos i era un home, fins ahir, estimat i apreciat entre el mig centenar de musulmans de Ripoll.

Al juliol va deixar la mesquita, va dir que volia viatjar un temps al Marroc a cuidar d'un familiar.

En realitat no es va moure de Ripoll, però anava i venia amb freqüència. Dimarts va ser l'últim dia que el van veure amb vida. Nodir, el seu company d'apartament, explicava ahir que es va acomiadar però com tantes altres vegades, per tornar al cap de pocs dies. Feia quatre mesos que li havia llogat una de les habitacions del petit pis. Auster, l'imam es conformava amb una finestra amb vista a la muntanya, un lli i una curiosa fotografia d'una mesquita d'Algèria que desentonava amb les practiques habituals d'un imam marroquí. Nodir no el va

EL TESTIMONI

L'imam va ser vist per última vegada dimarts i va dir que anava a visitar la família al Marroc

veure mai al pis amb els nois. Sí al carrer, com la resta del poble. Encara que el més probable és que el lent procés de captació i radicalització es realitzés fora de la mesquita i es culminés al xalet d'Alcanar, en aquella casa retirada que a molts els ha recordat la de Morata de Tajuña, igual d'inhòspita, i en què els terroristes de l'11-M van preparar els seus explosius. ●

LA VANGUARDIA

President-Editor:
JAVIER GODÓ,
COMTE DE GODÓ

Director:
Màrius Carol

Directors adjunts:
Lola García
Miquel Molina
Enric Juliana
Álex Rodríguez

Subdirectors:
Manel Pérez
Isabel Garcia Pagan
Llätzer Moix

Adjunts al Director: Enric Sierra i Pedro Madueño

Redactors en cap: Lluís Uriá (Internacional), Jaume V. Aroca (Política), Susana Quadrado (Tendències i Gent), Ramon Suñé (Viure), Ignacio Orovio (Cultura), Sergio Vila-Sanjuán (Cultura)s, Joan Josep Pallàs (Esports), Ramon Aymerich (Economia), Celeste López (Redacció Madrid), Mariàngel Alcázar (Casa Reial), Núria García Arenas (Disseny), Fèlix Badia (Magazine), Magí Camps (Edició) i Eduard González (Administració de Redacció)

Seccions: Elisenda Vallejo (Internacional), Santi González (Política), Pau Baquero (Opinió), Silvia Angulo (Viure), Maricel Chavarría (Cultura), Juan B. Martínez (Esports), Dolors Álvarez (Economia), Cristina Gallego (Fotografia), Josep Ramos (Infografia) i Xavier Mas de Xaxàs (Corresponçal diplomàtic)

Consellers de Direcció: Lluís Foix i Josep Maria Sòria

Antoni Puigverd

D'on surt?

Les tragèdies de Barcelona i Cambrils ens han deixat en estat de xoc. No sabria quin altre tema treure a col·lació en aquesta columna i, ahora, les paraules que vull dir se'm desfan abans d'escriure-les. Quina horrible absurditat, aquesta matança! Quina crueltat tan obsessiva i rabiosa! Baixar per la Rambla amb una furgoneta, zigzaguejant per poder esclafar com més persones millor: nens que van a coll dels seus pares, noies amb shorts, parelles joves, gent gran que passeja amb el gelat a la boca... No m'hi cap al cap! No puc entendre com s'ho va fer el terrorista per resistir la visió de tantes persones de carn i ossos adolorides i esclafades pel seu odi.

Puc arribar a entendre (no pas justificar) un assassinat a cop calent. Segons com, puc arribar a entendre (no pas justificar) l'atemptat terrorista en abstracte: posar una bomba que explotarà més tard i matarà una gent que no veus. Però no puc entendre d'on surt l'odi reconcentrat i maligne que es necessita per conduir una furgoneta durant 600 metres i anar esclafant, a sang freda, tanta gent com pugués. Gent que està veient perfectament. Aquest nen que crida dominat pel pànic, aquesta senyora que intenta córrer i no pot, aquests nois àgils

N'hi ha que, per ben rebuts i acceptats que siguin, cultiven un odi inefable

que, tanmateix, no han pogut esquivar el teu cop de volant, aquell grassonet que relisca i que tu esclafes sàdicament. D'on surt aquest odi tan persistent i reconcentrat? D'on surt aquest menyspreu tan absolut? D'on surt?

Surt de l'institut Abat Oliba de Ripoll on jo vaig fer les meves primeres classes? És un centre complicat, com tots els instituts, però ple de nois i noies alegres i expansius. L'edifici és curiós: una gran plaça interior, amb les aules tot al voltant. Una plaça: una àgora on nois i noies de diverses ètnies i llengües practiquen els valors de la societat oberta: tots som iguals, vinguem d'on vinguem; tots hem de tenir oportunitats d'estudiar i prosperar. D'oportunitats, la família d'aquest noi, n'ha tingudes. Viu en un pis de protecció i ha rebut altres ajuts, potser de Càritas, organització catòlica que no pregunta la creença de qui demana auxili.

D'on surt, per tant, aquest odi reconcentrat que impulsa a anar matant persones durant sis-cents metres? No em digueu que prové només d'internet i dels webs que descriu des de fa anys, alarmat i magistral, Eduardo Martín de Pozuelo al nostre diari. Entenc la capacitat de manipulació ideològica i psicològica d'aquests webs. Però l'odi i el menyspreu que aquest noi ha alimentat en el seu cor negre ha de tenir una explicació més profunda. Com en el cas dels gihadistes d'Arbúcies, la seva família ha estat acollida i ajudada en la nostra societat.

No són pocs els compatriotes musulmans oberts, fraternals i solidaris: els que ahir van córrer a donar sang en són un exemple preciós. Però també hi ha un sector imprecís de musulmans que, per ben rebuts i acceptats que siguin, cultiven un odi inefable. Fer veure que això és casual o que respon a raons socials no ens farà ni més segurs, ni més valents. Per més que cridem "No tenim por", no ens tornarà l'esperança.●

Els atemptats i el seu potencial ús polític

No tinc por". Aquest va ser el lema corejat ahir pels ciutadans que es van congregar a la plaça Catalunya per expressar el rebuig a l'atemptat gihadista que dijous va semblar de mort i dolor l'extraordinari escenari vital que és la Rambla de Barcelona. Vet aquí, certament, una resposta idònia davant el terror, perquè ens diu que les seves accions infames no modificaran el nostre model de vida. Que el seu odi no s'imposarà. Que no permetrem que passi tal cosa. Que no permetrem que ens guanyin... Amb aquest propòsit, és imprescindible que la societat es mostri unida i cohesionada. Ahir vam tenir mostres que això és possible. El Rei, el president del Govern central, el president de la Generalitat, l'alcalde de Barcelona i altres autoritats es van manifestar plegats a favor de la convivència i contra el terror. En tota circumstància política aquesta és una actitud assenyada. I en l'actual, marcada per l'enfrontament entre els governs central i autonòmic, més encara. Ahir, a la plaça Catalunya, hi va haver aplaudiments generosos i indiscriminats per a les autoritats. Hi va haver també una presència molt moderada de banderes i símbols que en els últims anys s'han fet servir per dividir més que per unir. Així hauria de ser sempre. L'única manera de vèncer el terror és aquesta. El desafiament a què ens enfrontem no és petit, requereix la coordinació de totes les nostres forces. Aquest any, Europa ja ha patit set atacs gihadistes greus. La intolerància ens assetja. El desafiament és de primer ordre. Si en alguna mesura valorem la llibertat, la justícia, la igualtat i el pluralisme, no podem sinó sumar forces i enfortir-nos mútuament. Fins a desarticular aquest desafiament.

Ara bé, una cosa és la manifestació d'unitat l'endemà de l'atemptat, en la qual participen d'ofici uns polítics sovint a punt de brega, i una altra cosa és el fruit final. Una cosa és el valor polític i simbòlic de la foto de la reunió de líders de bàndols enfrontats, però alineats contra el terror, i una altra cosa és la realitat. Ens agradi o no –i no ens agrada–, sembla que persisteix la temptació d'instrumentalitzar un fet tan lamentable com l'atemptat de la Rambla en benefici de les tesis pròpies, en un marc com és el de l'actual enfrontament entre Espanya i Catalunya. Ens referim a un procés que, no sense conseqüències, s'ha situat en el centre del debat polític, relegant-ne d'altres a un segon pla que condicionen més el dia a dia dels ciutadans. Això és conseqüència tant del quietisme del Govern central com de l'actitud d'un Govern que, amb suports insuficients i postergant la seva obligació de servir per igual a tots els catalans, ha pres part i depassa els límits de l'ordre legal.

El temps dirà si aquestes conductes condueixen al camí del progrés o si, al contrari, ens acostaran a una regressió. Però si ens fixem en el luctuós atemptat de dijous a Barcelona i, sobretot, en les reaccions que ha suscitat, haurem d'assenyalar que els missatges dels diferents líders polítics s'han prestat a interpretacions. El president del Govern central, Mariano Rajoy, va posar molt d'èmfasi dijous en la unitat espanyola. És una cosa lògica, ja que només units vencerem el terror. Però també és veritat que, amb les sensibilitats a flor de pell després d'anys de desacords, hi va haver qui va valorar les seves paraules com una tancada defensa de la unitat d'Espanya. Per la seva part, el president de la Generalitat, Carles Puig-

demont, va assenyalar en les seves declaracions d'ahir que els atemptats no canviaran el full de ruta del procés cap a la independència de Catalunya. D'alguna manera, aquests missatges es poden interpretar com un intent, conscient o no, de llegir l'atemptat en clau política. En tots dos casos, és ben clar, provant de reforçar les posicions pròpies. I en el segon, a més, expressant implícitament el temor que l'atemptat modifiqui centralitats, urgències o rumbos de la nostra societat.

La història ens indica que el present no és simple ni unidireccional. És, en canvi, complex i obert. Es compon de diferents nivells, alguns dels quals se superposen als altres, ja sigui de manera induïda per interessos de part o pel pes dels esdeveniments. La història ens indica també que alguns d'aquests esdeveniments poden tenir els efectes d'una ràfega d'aire fred i tallant. Determinats agents externs, que actuen en un marc global, acaben per imposar la seva llei en cercles locals que durant anys semblaven tancats. No es tracta d'establir comparacions, ja que les conjuntures són diferents, i perquè fins ara el moviment sobiranista català s'ha comportat de manera inequívocament pacífica. Però ja que ens trobem davant d'un atemptat gihadista –i només per il·lustrar el seu potencial efecte transformador– podríem recordar el de l'11-M, que el 2004 va causar a Madrid 192 morts, el pitjor balanç d'aquesta matriu en la història de la Unió Europea. Aquell atemptat va propiciar ni més ni menys que la inesperada derrota del Partit Popular en les eleccions que se celebraven tres dies després, a causa dels errors de percepció i de comunicació dels conservadors. I, a mitjà i llarg termini, va ser determinant en el declivi d'ETA, la potència de la qual va quedar minimitzada davant la magnitud de la carnisseria –i de la sostinguda amenaça– gihadista. Per moltes que puguin ser les il·lusions dipositades en un procés, un sotrac com el dels atemptats de Barcelona i Cambrils pot tenir efectes decisius en l'esdevenidor de la societat catalana.

La llum intensíssima que donen aquests atemptats ens presenta la realitat amb perfils renovats. L'onada de solidaritat i assistència a les víctimes prodigada pels ciutadans, també. La pulsio criminal d'aquells que no estan disposats a tolerar que continuïn vivint els qui pensen lliurement ens situa davant les prioritats més exigents; i davant els avantatges de la col·laboració, que sempre és millor que el recel i la picabaralla. En vista d'aquests atemptats, empal·lideix també la polèmica sobre el turisme a Barcelona, en general abordada amb no precisament gaire intel·ligència, que ens ha ocupat durant aquest estiu. Els principals enemics dels barcelonins no són els turistes, sinó els qui volen eliminar-nos a tots nosaltres, ja siguem nascuts aquí o a l'estranger. Els enemics de Catalunya no estan a Madrid, ni els de Madrid estan a Catalunya, sinó entre els que pensen que el temps del diàleg i l'acord s'ha acabat i ha sonat l'hora del retret i de l'insult. Els nostres enemics no són els nostres veïns, sinó els intolerants, ja professin una interpretació fonamentalista de l'Alcorà o es dediquin a difondre missatges de contingut miserable a les xarxes socials, com alguns dels enviats arran de l'atemptat, on l'afany d'ofendre no certificava sinó l'ínfim nivell moral del seu autor. A aquests sí que cal tenir-los por. I, també, combatre'ls units.

Barcelona atacada

Govern i Generalitat coordinen les accions de les forces de seguretat

Interior decideix avui amb els experts si eleva al màxim el nivell d'alerta terrorista

XAVIER CERVERA

Vigilància. Una dotació dels Mossos d'Esquadra protegeix la Rambla a prop de Colom

CARMEN DEL RIEGO
Madrid

Després que divendres es reunissin i compareguessin per separat el president del Govern, Mariano Rajoy, i el president de la Generalitat, Carles Puigdemont, els dos dirigents es van assegurar a la taula per coordinar les accions de les forces de seguretat. La reunió es va fer a la conselleria d'Interior, després de l'homenatge a la plaça de Catalunya a les víctimes, quan tots dos es van trobar per primera vegada després de l'atemptat. “És molt important ser capaços d'actuar com un equip i generar confiança treballant junts i intercanviant informació sobre tot el que sigui necessari, perquè el gran problema d'Europa és la lluita antiterrorista”, va declarar el president Rajoy. “Es tracta de transmetre un missatge d'unitat. El que ens fa més eficaços en la lluita contra el terrorisme és la unitat”, va indicar el president espanyol, abans de remarcar que els governs s'han de limitar a donar suport i col·laborar amb l'acció de les forces de seguretat de l'Estat. “Amb aquesta col·laboració entre les administracions i les policies, les coses es poden solucionar i resoldre de la millor manera possible”, va afegir Rajoy, que va mostrar la seva confiança en què la reunió del pacte antiterrorista de dilluns serveixi per evidenciar

que totes les formacions, al marge dels seus posicionaments, estan decidides a tirar del mateix carro per vèncer el terrorisme. Per la seva part, Carles Puigdemont, va destacar l’“admirable” resposta de la societat davant els atemptats terroristes, “reconquerint” la normalitat i l'espai públic “per guanyar la batalla al terrorisme”.

Mentrestant, la vicepresidenta Santamaría es va reunir a la tarda a la delegació del Govern central a Barcelona amb els ministres d'Exteriors d'Alemanya i França, Sigmar Gabriel i Jean-Yves Le Drian, respectivament, per avançar en la coordinació

REUNIÓ DE FEINA

Rajoy i Puigdemont es van reunir després de l'homenatge a les víctimes

COORDINACIÓ INTERNACIONAL

La vicepresidenta va rebre els titulars d'Exteriors d'Alemanya i França

europea en la lluita antiterrorista.

Després de les reunions i la imatge d'unitat que es va donar ahir a Barcelona, Rajoy va tornar a Madrid, des d'on seguirà els avenços de les investigacions i adoptarà les mesures necessàries. La primera d'aquestes es prendrà avui. Aquest mateix matí, el ministre de l'Interior, Juan Ignacio Zoido, ha convocat una reunió urgent de la Mesa d'avaluació de l'amenaça terrorista, que haurà de decidir si Espanya es manté en alerta quatre, o eleva aquest nivell al màxim, al cinc. Fonts governamentals asseguren que la decisió és purament tècnica i el Govern central assumirà la

decisió que adoptin els experts. A la reunió, presidida per Zoido, hi assistiran el secretari d'Estat de Seguretat, José Antonio Nieto; els màxims comandaments de la Policia nacional i de la Guàrdia Civil, responsables del Centre d'Intel·ligència contra el Terrorisme i el Crim Organitzat (CITCO), del CNI, dels Mossos d'Esquadra i de l'Ertzaintza.

Espanya es manté en alerta 4, en una escala de 5; és a dir, alt, des de la primavera del 2015, després dels atemptats a París. I encara que la Mesa s'ha reunit cada vegada que s'han produït atemptats a Europa, fins ara ha decidit mantenir aquest nivell d'alerta alt, en comptes de passar al 5, molt alt, que suposaria que l'Exèrcit “assumiria la seguretat de les infraestructures crítiques, com els

MESURES EXTREMES

Si es passés al nivell 5, l'Exèrcit vigilaria les infraestructures crítiques

SUPORT EXTERIOR

El president va parlar amb Donald Trump i va rebre un missatge de la sobirana britànica

ports, aeroports, mitjans de transport, centres comercials, llocs turístics o de gran concurrència de persones, subministrament d'aigua i energia, entre d'altres”, a més d'una presència visible al carrer, en suport de les Forces de Seguretat de l'Estat.

Aquest nivell 5 d'alerta suposa, segons el barem del Ministeri de l'Interior, que hi ha un “risc imminent d'atemptat”, motiu pel qual els responsables d'Interior analitzaran molt bé la situació, ja que en cas que aquest risc imminent es produeixi més endavant, no es podria incrementar el nivell. Per la seva part, el ple de l'Ajuntament de Barcelona també es va reunir ahir per coordinar les seves mesures.

Rajoy es va posar en contacte també amb els diferents mandataris que en les últimes hores li han transmès missatges de solidaritat i condolences. Així, el cap de l'Executiu va conversar ahir amb el president dels Estats Units, Donald Trump, i li va agrair la seva preocupació pels atemptats de Barcelona (que han segat la vida d'un nord-americà), així com la cooperació entre els dos països en matèria antiterrorista. “Agraeixo el seu missatge d'afecte i cooperació”, va escriure el cap de l'Executiu espanyol.

Així mateix, la reina Isabel II va enviar un missatge de condolences al rei Felip VI pels “terribles” atemptats perpetrats a Catalunya. “És una cosa profundament trista posar en risc d'aquesta manera gent innocent que fa la seva vida quotidiana”, va indicar la sobirana britànica. “El príncep Felip i jo enviem les nostres sinceres condolences a Sa Majestat i a tots els espanyols, després dels terribles atemptats a Barcelona i Cambrils que han matat i ferit moltes persones de gravetat”, va assenyalar el missatge d'Isabel II.●

El PDECat al pacte antiterrorista

■ Un representant del PDECat, segurament el seu portaveu al Congrés, Carles Campuzano, participarà per primera vegada dilluns en la reunió del pacte antiterrorista firmat pel Govern espanyol i el PSOE el febrer del 2015, al qual després es van afegir Fòrum Astúries, Coalició Canària, UPN, Ciutadans, UPyD, Unió Democràtica de Catalunya i el Partit Aragonès, amb Podem amb rang d'observador, perquè no va voler firmar el pacte però es va mostrar interessat a participar en les seves reunions.

El PDECat, segons les fonts consultades, ja va mostrar interès fa un mes per incorporar-se a aquest pacte, tot i que encara no ha formalitzat la seva adhesió, i estaven en converses. Ahir, després dels atemptats a Barcelona i que se sabés que hi hauria una convocatòria de la taula del pacte, el PDECat es va posar en contacte amb els responsables i es va arribar a l'acord que un representant d'aquest partit assisteixi a la reunió, segurament amb el mateix estatus que Podem, el d'observadors, mentre deci-

deix si firma o no l'acord. Ahir mateix el portaveu del grup popular al Congrés, Rafael Hernando, va aprofitar la presència del portaveu d'ERC, Joan Tardà, a la Cambra, per assistir al minut de silenci per mostrar la solidaritat amb el poble de Catalunya i convidar-lo a assistir a la reunió de dilluns, sense necessitat de firmar el pacte. Segons fonts populars, el dirigent republicà es va comprometre a estudiar-ho i a traslladar-li una resposta en el mínim de temps possible.

Barcelona atacada

Minut de silenci unitari. El Rei es va posar al capdavant de la concentració a la plaça Catalunya amb Rajoy, Puigdemont, Santamaría i Colau

Milers de persones participen en un emotiu minut de silenci a la plaça Catalunya encapçalat pel Rei, acompanyat per Rajoy, Puigdemont i Colau

“No tinc por”

IÑAKI
ELLAKURÍA
Barcelona

Ahir Barcelona es va despertar en un silenci inusual, trencat, respectuós, indignat... Era la simfonia muda d'una ciutat que intentava assumir que aquesta vegada —no fa tant van ser París, Brussel·les, Londres,

Madrid, Niça, Berlín...— el terror gihadista l'ha castigat sense pietat en un dels seus cors, aquesta Rambla cosmopolita, esvalotadora, mutant, una mica canalla i seductora.

Va ser un silenci que de mica en mica es va transformar en una veu tan unànime com contundent: “No tinc por!”. Va ser un clamor improvisat de rebel·lia cívica amb què desenes de milers de persones, barcelonins tots, sense distinció per pro-

cedència o religió i s'expressessin en italià, en francès, anglès o alemany, van tancar el minut de silenci que es va fer a les dotze del migdia a la plaça Catalunya.

Va ser un acte que va estar encapçalat pel Rei; els presidents Mariano Rajoy i Carles Puigdemont; l'alcaldessa Ada Colau; la vicepresidenta del Govern espanyol, Soraya Sáenz de Santamaría, i el vicepresident de la Generalitat, Oriol Jun-

queras. Es va tractar d'una imatge d'unitat institucional al cor de la capital catalana en què també van estar presents altres membres del Govern, consellers, diputats, alcaldes, els líders del PSOE, Pedro Sánchez, de Podem, Pablo Iglesias, i de Ciutadans, Albert Rivera, a banda de comandaments militars i policials.

Van ser rebuts tots, per sorpresa de molts, amb aplaudiments per la gentada que, malgrat les altes tem-

peratures (diverses persones van haver de ser ateses per lipotímies) i les dificultats d'accés per les fortes mesures de seguretat, van voler retre homenatge a les víctimes. I a uns Mossos que, com va passar a París amb els gendarmes després de l'atemptat a la sala Bataclan, van ser ovacionats com a herois anònims.

Amb prou feines hi va haver banderes, arengues i símbols polítics o elements que poguessin generar qualsevol tipus de controvèrsia, una cosa poc habitual des que va començar el procés independentista, la tardor del 2012. Fraternitat davant el dolor i la barbàrie.

“No hi ha banderes!”, va ser un altre dels crits unànimes que van brollar de manera espontània. Les ensenyes van ser substituïdes per clavells vermells i cartells amb missatges de pau i esperança: “Will carry on”, “Jo canto per aquelles veus que heu gosat apagar”.

“És impressionant, tota una lliçó

Barcelona atacada

El clamor ciutadà

DAVID AIROB

hem fet al llarg de la nostra història”.

El líder de Podem, Pablo Iglesias, va declarar: “Cap fanatisme no robarà la dignitat al poble de Barcelona. La seva gent va ser, és i serà referència de tolerància, solidaritat i llibertat”. D'altra banda, el líder de Ciutadans, Albert Rivera, va reclamar la reunió urgent del pacte antiterrorista per demostrar “unitat” i prendre noves mesures per evitar atemptats com els de Barcelona i Cambrils.

Al final de l'homenatge, el Rei, Rajoy i Puigdemont van conversar a la plaça uns quants minuts. Va ser

FRATERNITAT

Els barcelonins es van unir per avisar que no cediran davant la barbàrie

HOMENATGE IMPROVISAT

La Rambla es va tornar a omplir de gent amb missatges de pau i solidaritat

una conservació cordial en què van analitzar algunes de les últimes informacions sobre l'atemptat i els treballs en coordinació de les diferents forces de seguretat de l'Estat.

Mentrestant, milers de persones es van dirigir ordenadament cap al començament de la Rambla, on des de primera hora del matí van proliferar els actes d'homenatge als 14 assassinats i al centenar de ferits.

Va tornar a brollar el crit “No tinc por”. Una manera d'exorcitzar temors i explicar al món que aquesta ciutat, tantes vegades rebel, sempre orgullosa, no està disposada a agenollarse davant els bàrbars.

A la part alta del bulevard, a la cèlebre font de Canaletes, es van improvisar petits “altars” amb espelmes, flors, globus en forma de cor, peluixos, i missatges de suport en diferents idiomes (“Barcelona stands united against terrorism”, “Visca Barcelona”).

Al mercat de la Boqueria, tancat i barrat, destacava una bandera d'Europa i el missatge en català, castellà i anglès: “Junts. Diferents. Pau”.

Un dels moments més emotius va tenir lloc a prop del mosaic de Joan Miró, on la furgoneta es va estavellar dividint-se i va aturar la seva trajectòria mortal, quan un home de mitjana edat va començar a tocar amb la seva modesta guitarra la melodia d'Imagine, de John Lennon. Com un cor, desenes de persones van començar a taral·lejar amb delicadesa, gairebé xiuxiuejant, aquesta oració laica: “Imagine all the people, sharing all the world”.

França torna a tremolar: “Temia un altre Bataclan”

Els ministres d'Exteriors francès i alemany, a Barcelona

ANNA BUJ

Barcelona

Sortien, esgotats, entre les portes de vidre del consolat francès al cor de Barcelona. El Theo i el seu amic, tots dos de Reims, no van creure mai que l'horror que tantes vegades ha amenaçat el seu país en els últims dos anys els enganyaria en la seva estada com a monitors en un campus del Masnou.

Van passar el seu dia lliure a la Rambla i avui havien d'anar a Port Aventura, però ja no els ve de gust.

“Vaig sentir una por indescriptible. Ho vaig veure tot, com passava la furgoneta, vaig córrer tan ràpid que vaig perdre les sabates, em vaig esquinçar la roba... només pensava que seria en un altre Bataclan”, explicava el jove, de 19 anys, després de ser assistit per l'equip de metges i psicòlegs de Tolosa de Llenguadoc i Montpeller que van arribar al migdia. Està “traumatitzat”, li van dir.

França, que ha patit 238 morts per terrorisme gihadista des del 2015, ha tornat a ser blanc d'atemptat a la seva veïna Barcelona. Encara que de moment cap francès no es troba entre les víctimes mortals, 28 van resultar ferits, 18 van ser hospitalitzats i 8 es troben en un estat molt greu, dels quals la meitat són nens. Ahir gairebé un terç dels que continuaven ingressats eren francesos. Així ho va informar el ministre d'Exteriors, Jean-Yves Le Drian, que es va traslladar personalment a Barcelona per mostrar la seva solidaritat amb el poble espanyol i acompanyar els seus conciutadans als hospitals. Van habilitar un telèfon d'assistència amb un esgarri-fós resultat: 3.200 trucades en menys de 24 hores.

“La imatge que ha donat Barcelona aquest matí ha estat extremadament forta, de la unitat d'un pa-

ís, però també de la unitat d'Europa en la lluita contra el terrorisme”, va dir Le Drian en una roda de premsa al consolat. “França continuarà el seu combat sense concessió i sense relaxar-nos contra el terror que vol minar les bases de la nostra convivència”, va agregar.

El titular d'Exteriors francès, un dels homes forts en el Govern d'Emmanuel Macron i exministre de Defensa amb François Hollande, va recordar que la lluita contra el terrorisme és una “batalla llarga” per a la qual es necessita “cooperació, prevenció i educació” a Europa i combat contra l'Estat Is-

Tots dos van ser rebuts pel conseller d'Exteriors, Raül Romeva, i acompanyats en les visites als hospitals per la ministra de Sanitat, Dolors Monserrat. Ahir a la tarda, cinc alemanys continuaven ingressats. També es van reunir a porta tancada a la delegació del Govern amb la vicepresidenta Soraya Sáenz de Santamaría. “Volia, després dels atacs horribles, de manera conjunta amb el ministre d'Exteriors francès, presentar les seves condolences i mostrar la seva solidaritat amb els nostres amics espanyols”, va explicar un portaveu del departament alemany.

Homenatge a Barcelona. La torre Eiffel es va apagar en record de les víctimes

Le Drian: “La imatge que ha donat Barcelona sobre la unitat al país i a Europa ha estat molt forta”

làmic a l'exterior. Va justificar el seu trasllat immediat a Barcelona davant la resposta que va tenir Espanya en els grans atemptats que han assolat França en els últims anys. “Va ser el primer país a reaccionar”, va assegurar Le Drian. No va voler respondre si s'han reforçat els controls al Pirineu.

A més del ministre francès, també va venir a Barcelona el seu homòleg alemany, Sigmar Gabriel.

Una víctima: “Pensava que podria passar al Regne Unit, a Alemanya, a França... no a Barcelona”

Entre els formalismes, a les portes del consolat gal de la Ronda de la Universitat, el Theo i el seu amic continuaven preguntant-se per què la Rambla. “Pensàvem que podria passar al Regne Unit, a Alemanya, a França... al nostre país hi estem acostumats. Però no vam pensar mai que arribaria a Barcelona”, van concloure, abatuts. Avui les banderes als edificis oficials francesos tornen a onejar a mig pal.

de civisme”, explicava emocionat per telèfon als seus caps un jove italià, membre d'aquella legió de periodistes estrangers que van desembarcar divendres a la nit a la capital catalana.

Tant Rajoy com Puigdemont (o els seus respectius *community managers*) van destacar in situ als seus comptes de Twitter la presència de tants barcelonins. El president del Govern espanyol es va mostrar “agraït pel comportament exemplar de la societat” i va demanar alçar la veu “en defensa de la societat”. El president de la Generalitat va qualificar d’“immensa, impressionant”, la resposta de la gent: “Aquesta és la derrota del terrorisme, el crit espontani de #notincpor”.

El líder del PSOE, Pedro Sánchez, va afirmar: “Dic als familiars que el seu dolor és el nostre dolor i que honrarem la memòria de les víctimes del terrorisme com

Barcelona atacada

DUES VÍCTIMES ESTRANGERES

Itàlia plora Luca i Bruno, dos joves exemplars

No es coneixien. Luca Russo vivia a Bassano del Grappa, un poblet del nord de Venècia. Bruno Gulotta a Begnano, a la Llombardia. Però tots dos compartien ahir portada als digitals de mig Itàlia. Són les dues víctimes d'aquest país que han mort a la Rambla barcelonina.

"Itàlia recorda Bruno Gulotta i Luca Russo i és a prop de les seves famílies. La llibertat vençerà la barbàrie del terrorisme", va escriure a Twitter el primer ministre italià, Paolo Gentiloni.

Luca tenia 25 anys i tot just s'acabava de graduar fa un any d'Enginyeria Energètica a Pàdua. Estava visitant Barcelona amb la seva nòvia, Marta Scomazzon, que és entre els ferits. "Estàvem caminant junts i lla-

mano que m'ajudeu a portar-lo a casa".

Bruno Gulotta, deu anys més gran que Luca, també era a Barcelona de vacances. Ell estava amb la seva dona, Martina, i els seus dos fills petits, Aria, de set mesos, i Alessandro, de cinc anys. Passejaven per l'arteria barcelonina, ella amb una motxilla portanadons amb la petita; ell de la mà del seu fill gran. Llavors va passar: la família Gulotta va ser de les primeres en trobar-se la furgoneta blanca. La Martina la va veure venir, però tot just un segon, en què va tenir temps d'estirar la mà del seu fill petit per apartar-lo. Amb en Bruno no hi va haver temps, explica la premsa italiana.

El segon italià mort era director de màrqueting del portal tecnològic *Tom's Hardware*, una empresa en la qual estava molt ben valorat no només per la seva capacitat laboral, sinó també per la seva qualitat personal. Encara que no era teòricament la seva especialitat, arreglava ordinadors sempre que l'hi demanaven. A la pàgina web, el seu company Roberto Buonanno explicava que les estampes que anava deixant a Facebook del seu viatge a Barcelona relataven tot el que un espera d'un viatge de vacances. Fins i tot havia penjat una foto de la Rambla tot just 20 minuts abans de l'atac. "Li encantava estudiar qualsevol aspecte de la vida i de la professió, era un lector insaciable i un àvid a la recerca de la perfecció", va explicar el seu col·lega de feina.

Segons l'ambaixada de Madrid, tres italians més van resultar ferits en l'atac. Dos ja havien estat donats d'alta i Marta Scomazzon continuava ingressada amb diverses fractures de poca gravetat. / **Redacció**

Al port. Francisco López, de Rubí, amb la seva família al port de Barcelona

PEPITA CODINA (75 ANYS)

Visita fatal des de Sant Hipòlit

■ Pepita Codina, de 75 anys, passejava per la Rambla amb la seva filla, l'Elisabet, en el moment de l'atemptat gihadista. Totes dues vivien a Sant Hipòlit de Voltregà i els seus familiars van començar a buscar-les dijous quan van conèixer la tragèdia al centre de Barcelona. La Pepita no va sobreviure a les ferides i va morir en un centre hospitalari, però la seva filla està ingressada, fora de perill, a l'hospital del Mar.

ANA M.ª SUÁREZ (61 ANYS)

Unes tràgiques vacances a Cambrils

■ Al marge de la mort dels cinc terroristes de Cambrils, Ana María Suárez va morir ahir després de no superar les ferides rebudes. Suárez es trobava a la Costa Daurada de vacances amb el seu marit i la seva germana. Tots ells van resultar ferits en l'atac gihadista, segons va confirmar el Consistori de Morata de Jalón, d'on eren veïns. Suárez va morir a l'hospital Joan XXIII de Tarragona.

Minuts abans de la tragèdia. La Heidi i el Jared Tucker a la Rambla

AUSTRALIANA, 28 ANYS, INGRESSADA AL CLÍNIC

Un últim dia per esborrar

Quatre amigues de Sydney (Austràlia) estaven passant uns dies a Barcelona. Era el seu últim dia, ja que ahir havien de tornar cap a casa, però continuen aquí i no per l'encís de la ciutat, sinó perquè una d'elles, de 28 anys, va resultar greument ferida en l'atemptat. Està ingressada a l'UCI del Clínic i ni l'hospital, ni el consolat australià –encara que el cònsol en persona va anar a l'hospital– ni les seves amigues, que ahir van anar a visitar-la, volen donar el seu nom o més dades per preservar-li la privacitat. Van trucar als seus familiars després de la visita per explicar-los com estava. Una germana seva ja viatjava ahir cap a Barcelona per acompanyar-la.

La ferida, pel que sembla, estava conscient, però espantada

i no recordava gairebé res del que havia passat. Una de les seves amigues explicava que totes dues eren al passeig central de la Rambla fent fotos, mentre que les altres amigues eren en una botiga del lateral. Van sen-

De quatre amigues de Sydney, la furgoneta en va ferir una, que està ingressada a l'UCI del Clínic

tir: "Aparteu-vos, aparteu-vos", però la furgoneta dels terroristes, "a molta velocitat", va impactar contra la jove, sobretot al maluc i les costelles.

"Va ser un moment caòtic, tothom cridava i empenyia",

explicava l'amiga. Fins al punt que ella ni tan sols va veure la seva companya estirada a terra, allà a prop. Estabornida i espantada va buscar a les amigues a la botiga. Va pensar a tornar a l'hotel, però al veure que anaven tancant les persianes dels establiments del passeig, va tornar cap a la botiga, on es va trobar amb una altra de les noies i allà es van esperar fins que en van poder sortir.

Ahir encara es veia en la seva cara la confusió i la por, tot i que explicava el que havia passat bastant sencera, acompanyada d'uns integrants d'una església que els donaven suport i li deien que estigués tranquil·la, que a la seva amiga l'estaven atenent al millor hospital d'Espanya. La noia va esbossar una temptativa de somriure d'agraïment. / **Marta Ricart**

JARED TUCKER, 42 ANYS, MORT

Una copa fatídica en una terrassa

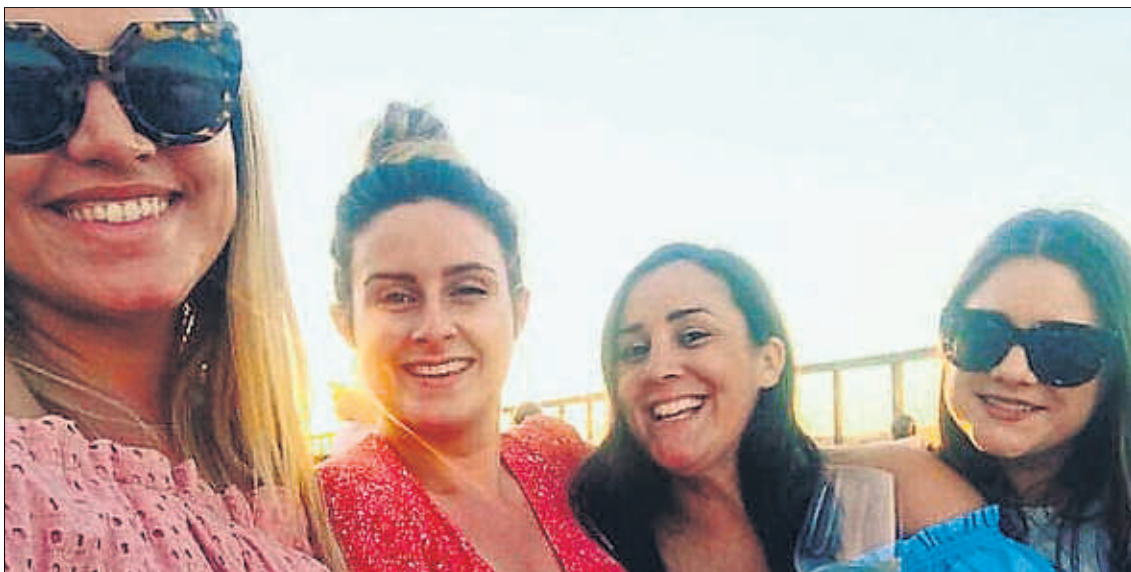
El Departament d'Estat dels EUA va confirmar ahir oficialment que un dels seus compatriotes, Jared Tucker, que estava de vacances per Europa amb la seva dona, està entre les víctimes mortals de l'atemptat de Barcelona.

Tucker, de 42 anys, era en una terrassa de la Rambla amb la seva dona, Heidi, minuts abans del mortal recorregut de la furgoneta. La parella, casats de fa només un any, es van separar només un moment abans que la furgoneta dels terroristes arribés fins a ells.

L'home es dirigia al local de la terrassa on havien estat prenent una beguda per anar al lavabo. Ella, mentrestant, va decidir quedar-se al carrer mirant souvenirs. De sobte, la dona es va

veure impel·lida dins del quiosc que tenia al davant. Quan tot va passar, ja no va ser capaç de trobar Tucker. La policia la va obligar a evacuar l'indret, que va abandonar amb un amic amb qui la parella havia quedat i que acabava d'arribar.

Quan Heidi va poder tornar a la Rambla no va poder trobar el seu marit. La família, des dels Estats Units, va iniciar la recerca a través de les xarxes socials. Un nebot va buscar entre els vídeos que alguns turistes penjaven a les xarxes socials fins que, en un d'ells, va trobar la imatge borrosa d'un home inert a terra amb la cara ensangonada i va penjar a les xarxes una captura de pantalla perquè l'ajudessin a identificar el seu oncle. En efecte, Jared Tucker havia mort.

© FACEBOOK

Supervivent. Julia Monaco, segona per la dreta, ha sobreviscut a tres atemptats

FACILITADA PER LA FAMÍLIA

s van fotografiar en una terrassa de la Rambla poc abans que ell morís en l'atemptat

JULIA MONACO, 26 ANYS, TESTIMONI

D'Austràlia a Europa per sobreviure a tres atemptats

Julia Monaco, una jove de Melbourne de 26 anys, sabia que Europa es troba sota amenaça terrorista, però no va imaginar mai que els seus viatges pel Vell Continent anirien acompanyats d'un atemptat al mes en tot just 90 dies. L'últim l'ha trobada a Barcelona.

“Una experiència genuïna-ment aterridora. Un minut estic comprant samarretes i al següent estic corrent per fugir de les finestres”, va escriure Monaco en el seu compte de Twitter. Va aconseguir tornar sana i estalvia al seu hostel amb Alana Reider i Julia Rocca, les dues amigues amb les quals ha visitat la nostra capital, i ahir a la nit ja marxava cap a la seva pròxima destinació amb un bitllet d'avió comprat anteriorment, segons va confirmar aquest diari.

“Al principi vam pensar que era un accident de cotxe, és el que en el fons esperes... però tan bon punt tothom va arrencar a córrer em vaig adonar que ens trobàvem amb alguna cosa molt més greu del que pensàvem”, va declarar a l'emissora australiana 3AW. Les portes estaven tancades, els vianants, espantats, intentaven obrir les portes de la botiga. “En un segon tot va canviar i tothom va començar a córrer i a tenir pànic, a plorar i a xisclar. Ens van obligar a estar-nos dins de la botiga, a apartar-nos dels aparadors i a estirar-nos a terra”, va explicar.

La por que va patir estava plenament justificada. Abans de ser a la Rambla, havia viscut l'atac al Pont de Londres. Aquell dia, el 3 de juny passat tres gihadistes van pujar a la vorera de l'històric viaducte per atropellar tants vianants com van poder. Després van baixar del vehicle i van començar a apunyalat els que estaven des- previnguts. Al final, van matar 8

persones i en van ferir 48 més.

I la Julia hi tornava a ser: “Són les tres del matí a Londres i finalment soc al llit. La majoria de la ciutat continua tancada i les sirenes són constants. Oració per un dia millor”. Aquest cop el terror la va agafar una mica més lluny. Es trobava en un metro proper a la zona, el servei va ser interromput i s'hi va quedar tancada durant diverses hores.

Però és que abans de Londres, la Julia ja havia tremolat en una altra capital europea: París. Uns quants dies abans, estava visitant la catedral de Notre Dame quan un home armat amb un martell va trencar la serenitat i va intentar atacar tres policies. No va arribar a més –el van reduir abans que pogués fer més mal–, però els 900 turistes que eren dins de Notre Dame es van

“No me'n vull anar a casa –diu–, em vull quedar aquí i no deixar-los guanyar, siguin qui siguin”

quedar tancats durant hores.

No és l'única amb mala sort: segons el *Daily Mail*, un altre australià, Michel Christou, va ser aquest dijous a 300 metres de la furgoneta blanca després d'haver viscut també l'atac al pont de Londres.

Malgrat aquesta colpadora experiència, la Julia no ha agafat por a viatjar i no volia marxar de cop i volta de Barcelona com li demanava la seva mare, sinó acabar “de veure el que volia veure”. “No me'n vull anar a casa”, va dir al periodista australià Neil Mitchell. “Em vull quedar aquí i no deixar-los guanyar, siguin qui siguin”.●

ELKE VANBOCKRIJCKE, 44 ANYS, MORTA

Mare bolcada en el futbol dels seus fills

Al club de futbol de Tongres, una localitat belga flamenca de 30.000 habitants a prop de Lieja, recordaven ahir amb sentiment la mort d'Elke Vanbockrijck, de 44 anys, que era a Barcelona de vacances amb el seu marit, un policia, i els seus dos fills d'11 i 14 anys. L'home i els nens van resultar il·lesos. Elke no va sobreviure.

Arnold Partoens, president del club de futbol de la ciutat, el KFC Heur Tongeren, recordava ahir que Elke Vanbockrijck estava a les seves instal·lacions pràcticament cada dia, seguint els entrenaments dels seus fills. El dirigent de l'entitat la va descriure com una persona molt compromesa i sovint bolcada en els seus fills i l'actuació dels seus equips.

“No era negativa. Sempre era positiva”, va explicar. Els equips del club guardaran un minut de silenci abans de cada partit i sessió d'entrenament aquest cap de setmana en senyal de respecte. Partoens va lamentar que Elke “era en el moment equivocat al lloc equivocat” dijous a Barcelona.

El club va publicar ahir un missatge de condolença: “Lamentem la mort d'Elke, mare de dos dels jugadors del KFC Heur Tongeren. Ella era sovint al nostre club, amb el qual estava compromesa. Sempre la recordarem com una dona feliç, una mare afectuosa i una esposa amorosa. A l'Elke la trobarem a faltar. La nostra més profunda simpatia per als seus dos fills, el seu marit, família i gent propera”.

CINC ADOLESCENTS ALEMANYS, HOSPITALITZATS AL MAR

Passeig des de Roses fins a l'hospital

Cinc adolescents alemanys: tres noies que estan greus i dos nois que van ingressar a l'hospital del Mar amb diversos traumatismes. Alguns han estat operats de fractures. El grup, d'una vintena d'adolescents, venia a passejar per Barcelona des de Roses, on passaven uns dies de vacances sense pares, i es van trobar amb l'horror a la Rambla.

“Quan entres a l'habitació dels que estan en situació de poder parlar, tots intenten explicar què els ha passat”, explicava el conseller de Salut, Antoni Comín, que ahir va visitar diversos ferits amb altres autoritats. “Ho intenten; hi ha una gran necessitat d'explicar-ho, de treure de dins el que ha passat, però es trenquen i no ho aconsegueixen. És terrible”.

Ahir dos dels nois alemanys estaven en observació. Si tot anava bé, es preveia donar-los l'alta entre ahir i avui. Tres encara eren a l'UCI del Mar, l'hospital on Julio Pascual, director mèdic assistencial, explicava que abans d'ahir a la nit es va prestar molta atenció als familiars amb un nombrós grup de professionals.

Perquè la majoria de les víctimes són turistes com els joves alemanys. Els ferits en l'atemptat pertanyen a 33 nacionalitats

diferents, a més de l'espanyola (amb tot, es van hospitalitzar 24 ferits espanyols). Sobretot hi ha francesos (ahir hi havia 18 ingressats) i alemanys. Però hi ha persones ateses (o ja d'alta) de nacionalitat irlandesa (com una família de quatre persones), belga, grega, italiana, hongaresa, algeriana, marroquina, australiana, britànica, nord-americana, cubana, dominicana, peruana, veneçolana, taiwanesa...

El telèfon del cap de secció d'urgències del Clínic, Ernest Bragulat, ja estava de bon matí ple de trucades dels diferents consolats, que d'un en un anaven contactant amb els hospitals per constatar si hi havia residents del seu país entre els ferits. Alguns consols també van anar en persona als hospitals.●

“Hi ha una necessitat de treure de dins el que ha passat, però es trenquen”, deia Comín sobre els ferits

centres amb prou feines van facilitar informació per protegir la privacitat de les víctimes.

A l'hospital del Mar, el que va atendre més ferits (és el centre de referència per a Ciutat Vella), van ingressar 20 ferits i ahir al matí en continuaven a l'hospital 18. Vuit estaven a l'UCI, dos d'ells en estat crític.

Al Clínic van ingressar 17 ferits i ahir al matí en quedaven cinc, totes dones, que estaven a cures intensives. Entre les ferides es trobava una jove francesa de 29 anys, una australiana de 28, una belga de 54, una marroquina de 44 i la mossa d'esquadra que va quedar amb el fèmur trencat després de ser atropellada en un control en la Diagonal. Tres de les pacients estaven ahir en estat crític.

A Vall d'Hebron tenien ahir quatre adults i quatre nens, dos d'ells greus. Tres dels adults eren progenitors de tres dels nens. A Sant Joan de Déu hi ha dos nens i una adolescent que està esperant la família. Estava de colònies. Mentrestant, els voluntaris amb idiomes s'han multiplicat. A Sant Joan de Déu compten amb 500 apuntats i molts aprofiten l'estiu per donar aquest servei.

Al Sagrat Cor s'havien atès 10 ferits i es comptava de donar

LA VÍCTIMA NÚMERO 14

Una dona atropellada a Cambrils amb el seu marit va morir ahir al Joan XXIII

d'alta set. Els tres restants estaven més greus.

Ateses les característiques de l'atemptat, la majoria dels ferits van tenir contusions, traumatismes i fractures (molts, més d'un). Els qui estan més greus tenen traumatisme cranioencefàlic, toràcic... Els quiròfans van treballar tot el vespre i nit i algun també ahir al matí.

El Centre d'Urgències i Emergències Socials de Barcelona (Cuesb) va acollir durant la nit de dijous 17 persones i ha prestat ajuda en total a 131 persones, entre les quals hi havia familiars de víctimes, turistes que s'havien quedat sense poder tornar al seu allotjament i gent desorientada o atemorida. El personal del centre, entre els quals hi ha treballadors socials i psicòlegs, ha ofert ajuda psicològica, però també logística.

El personal del Centre d'Urgències i Emergències Socials de Barcelona va assistir nou famílies de morts en les tasques de reconeixement dels cadàvers, van traslladar persones que s'havien desplaçat fins a Barcelona per estar amb els seus familiars ferits i van acompanyar supervivents de l'atemptat fins a l'aeroport per a tornar al seu país.

Els hospitals, les emergències, els bancs de sang. Tots estan agraïts fins a l'emoció. La resposta ciutadana ha estat exemplar. Com la de tots els professionals. "Els polítics estem intentant treballar coordinadament al mateix nivell que ens han posat els professionals", va admetre el conseller Antoni Comín. ●

FRANCISCO LÓPEZ RODRÍGUEZ (57 ANYS)

JAVI (3 ANYS), MORTS EN L'ATEMPTAT

Diana al cor de Rubí

Una diana en ple cor de Rubí. Així és com viu la ciutat del Vallès la terrible notícia que en l'atemptat terrorista de dijous a la Rambla de Barcelona van morir el petit Javi, de només tres anys, i el seu besoncle, Francisco López Rodríguez, de 57 anys. La Roser, la seva dona, estava ahir ingressada en estat greu en un hospital de Barcelona i la mare del nen i la seva germana gran haurien resultat ferides de diversa consideració. Segons van explicar ahir fonts pròximes a la família, el menut passejava per la Rambla, al costat de la seva mare, i els seus altres parents dijous quan la furgoneta els va atro-

res també en van comprar una altra, on anaven habitualment per descansar. A més del Javi, la parella té dues filles més.

A l'Ajuntament de Rubí, l'alcaldessa, Ana María Martínez, i el govern local van presidir ahir al migdia els cinc minuts de silenci per condemnar els atemptats de Barcelona i Cambrils. Martínez va expressar el

A Lanteira (Granada) els veïns es van reunir a la plaça al crit de "No tenim por!"

l'acte, en l'impacte, per això no estava en cap llista. Acabem de rebre la notícia". I s'acomiaa-va amb un "no puc continuar. Gràcies".

Mentrestant a Lanteira es va celebrar un sentit minut de silenci, crits de "No tenim por!" amb accent andalús, punys enlaire i una gran salva d'aplaudiments que van homenatjar ahir Francisco López Rodríguez.

Gran part dels 552 habitants del poble de Granada es van concentrar a la plaça de l'Ajuntament per mostrar el dolor per la pèrdua del seu amic. "El Francisco tornava sovint a aquest lloc, l'última vegada va ser per Setmana Santa. Aquí

QUIQUE GARCIA / EFE

Els ànims trencats

Membres dels equips d'emergències van necessitar suport psicològic després de la tragèdia

AJUNTAMENT DE RUBÍ / ACN

Rubí. Els veïns es van concentrar per expressar la solidaritat amb la família

pellar. Francisco López era natural de Lanteira (Granada), encara que va emigrar a Barcelona de jove en la dècada dels seixanta amb la seva família, quan va decaure l'activitat minera a la comarca del nord de la província. Regentava una carnisseria a Rubí, on vivia amb la seva dona, també empleada del mateix sector.

L'alcald de Lanteira, Jesús Villalba, va recordar que l'home havia visitat aquest poble d'uns 600 habitants la Setmana Santa passada i que continuava mantenint el vincle amb els veïns i parents. El Consistori va celebrar ahir un ple extraordinari i va declarar tres dies de dol oficial.

La mort de l'infant la va confirmar ahir Josep Terré, l'alcald de Llimiana (Lleida), un poble del Pallars Jussà on el nen solia estiuar i aprofitar els dies de vacances amb la seva família, que era molt apreciada a la localitat.

Els avis paterns del Javi tenen una casa a Llimiana des de fa més de 40 anys i els seus pa-

seu "dolor, ràbia i impotència" davant aquests fets i va llegir un manifest de repudia de l'atac. Centenars de veïns van mostrar la seva rebuig de la barbàrie terrorista i, de manera espontània, molts van disposar flors i espelmes a la plaça de l'Ajuntament i també a la carnisseria on treballava López.

La junta de portaveus de l'Ajuntament de Rubí es va reunir en sessió extraordinària per allargar els dies de dol oficial i posar a disposició dels ciutadans el llibre de condolences. L'agonia d'aquesta família va començar dijous passades les cinc de la tarda i va continuar al llarg de moltes hores. La neboda de López, Raquel Barón, va començar una recerca desesperada del seu oncle demanant informació i ajuda a Twitter, després d'hores de no tenir cap informació oficial i d'estar desaparegut. Després de més de deu hores de recerca, Barón va confirmar per la xarxa que Francisco López havia "mort a

ens coneixem tots i ell hi continuava tenint bona part de la seva família, oncles i cosins. Ara se n'han anat tots a Barcelona per donar l'últim adieu al seu familiar", comenta Jesús Villalba, l'alcald de la localitat.

Torner-fresador de professió, Francisco López va emigrar a Barcelona a finals de la dècada dels seixanta quan l'activitat minera va decaure definitivament en aquesta zona, pertanyent a la comarca de Guadix, on havia nascut feia 57 anys. Es va establir a Rubí, on habita una important colònia de granadins que van emigrar a Catalunya. Hi regentava una carnisseria.

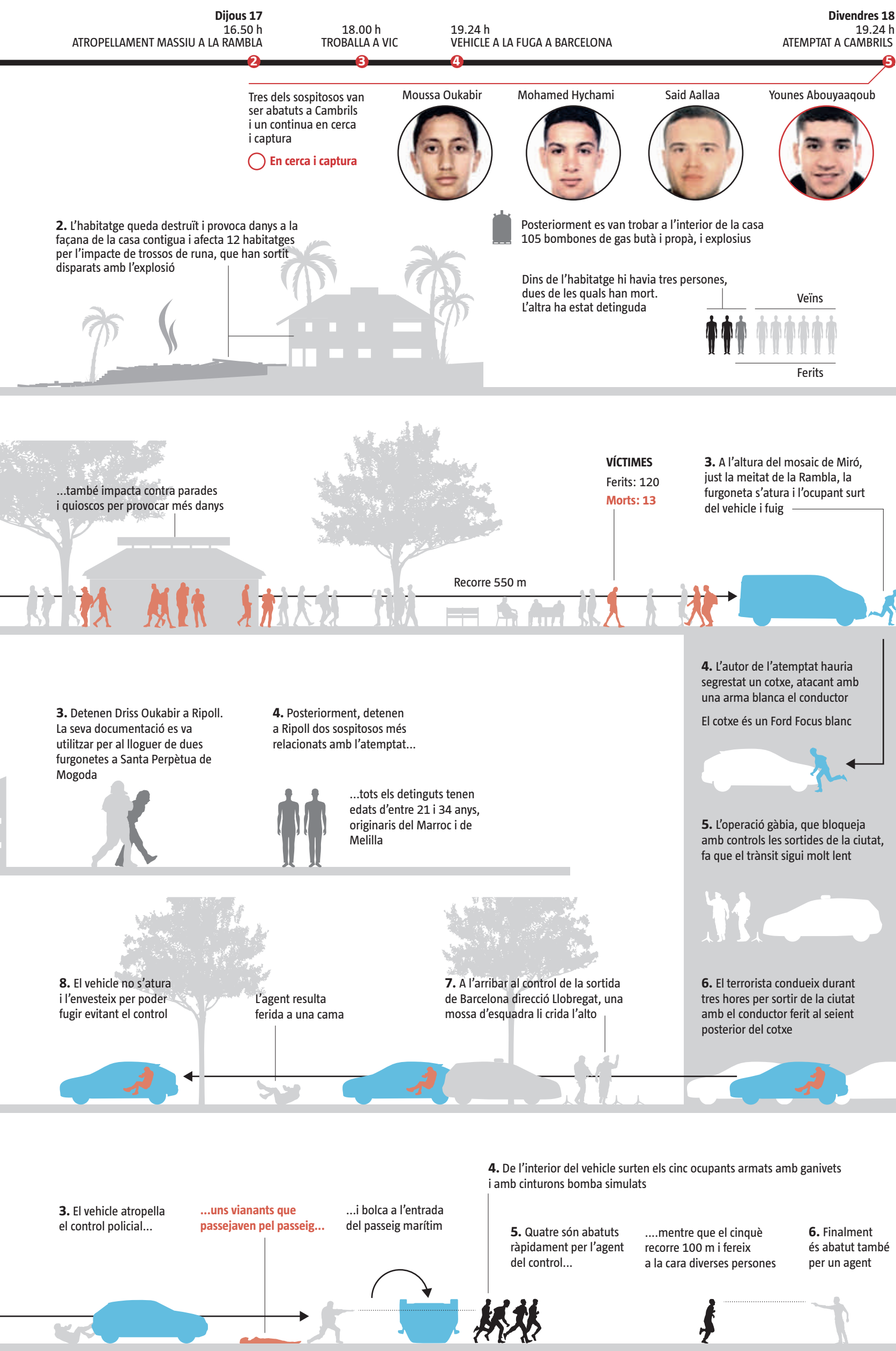
L'alcald assenyala que al matí ja havien posat les banderes a mig pal per l'atemptat. "Quan es va conèixer que el nostre país era un dels morts, vam convocar un ple de l'Ajuntament per guardar un minut de silenci i decretar tres dies de dol", afegeix el regidor socialista de Lanteira. / **Paloma Arenós / Adolfo S. Ruiz**

al", resumia el cap de secció d'urgències del Clínic, Ernest Bragulat. Això va permetre que, per exemple, a l'hospital del Mar es pogués operar durant el vespre i nit a quatre quiròfans alhora. La coordinació del SEM, els equips reforçats, la resposta dels serveis psicològics, socials, de traductors, impecable. "Estàvem preparats per a molt més", admet Sebas González, responsable d'urgències pediàtriques a Vall d'Hebron. Ahir van atendre a més tres trasplantaments infantils.

A les urgències hi havia menys gent del que és habitual i als hospitals cridava l'atenció la vigilància policial, encara que semblava que sobretot pretenien frenar l'accés de periodistes. Els

Els fets

panyol. Transcendeix el seu nom i la seva foto, i fins i tot ell es veu en els mitjans, davant la qual cosa tracta d'arribar a la comissaria i assegura que no hi té res a veure, i que li ha robat la documentació el seu germà Moussa, un jove que havia penjat missatges molt radicalitzats a la xarxa. En Driss és detingut, com també dues persones més de la població. La segona de les furgonetes apareix abandonada a Vic.

Sant Just. Amb l'operació Gàbia en marxa, a tres quarts de set de la tarda, un Ford Focus envesteix un control dels Mossos a la Diagonal, a la Zona Universitària, i li trenca el fèmur a una sergent. El seu company dispara contra el vehicle, que no s'atura. Tres quarts d'hora després, el cotxe és localitzat a Sant Just Desvern, davant l'edifici Walden. El propietari és dins, mort d'una ganivetada. És una ciutadà de Vilanova i la Geltrú, aliè als esdeveniments. La sospita és que un dels terroristes, en la seva fugida, el va segrestar, va aconseguir el seu vehicle i el va matar.

Cambrils. De matinada, un Audi A3 va encarar el passeig Marítim, i va topar amb un control dels Mossos. El va intentar evitar i va pretendre pujar a la vorera, on va atropellar una dona, que va morir. Tot i això, no va poder completar la maniobra i va bolcar. De l'automòbil en van baixar cinc persones. Quatre se'n van anar en una direcció, sent abatuts per un agent. El cinquè va marxar en direcció contrària i,

DE NORD...

L'explosió accidental d'Alcanar va precipitar l'atemptat de la Rambla

...A SUD

Després dels fets de Barcelona, part de la cèl·lula va decidir fer el mateix a Cambrils

després de ferir diverses persones amb un matxet, va rebre els trets d'altres policies. Tots cinc van morir. Una tercera furgoneta va ser localitzada avariada a les proximitats.

Epíleg (incomplet). Aquest drama s'explica en cinc escenaris, però no està escrit del tot. Falten línies per redactar. La hipòtesi és que a la casa d'Alcanar una nombrosa i decidida cèl·lula terrorista islàmica tenia la determinació de carregar tres furgonetes amb explosiu i bombones de butà, per estavellar-les a la Rambla, Vic i Cambrils. El resultat hauria estat dantesc. Per més endavant queden les preguntes: quants eren els terroristes, com és que ningú no va sospitar de la compra de 105 bombones en poc temps, per què no hi havia pilons a la Rambla... De moment, el resultat és que el dia 17, de l'any 2017, a les 17 hores, Barcelona va entrar en la geografia del dolor. ●

Barcelona atacada

El drama del dia 17, de l'any 2017, a les 17

El relat de l'atemptat s'explica en cinc escenaris

SANTIAGO TARÍN

Barcelona

Per als amics de la numerologia, el drama es va conèixer en una coincidència: eren les 17 hores, del dia 17, de l'any 2017. En aquest instant, una furgoneta entrava per la part alta de la Rambla i s'emportava la vida de catorze persones. Però el relat d'aquest atemptat és més complex i s'escriu a cinc escenaris geogràfics successius, sense que encara tinguí un final.

Alcanar. Fa uns mesos, uns joves van ocupar un xalet de la urbanització Montecarlo, a Alcanar (Montsià). Francesos d'origen magribí, ningú no en va sospitar. Era una zona amb pocs habitants habituals i la casa era propietat d'un banc, que la va aconseguir gràcies als desastres de la crisi econòmica. Dimecres a la nit hi va haver allà una gran explosió, en la qual va morir un dels inquilins i que en va deixar un altre a punt de la mort, a la qual va seguir una altra en el desenrunament que va causar ferides a sis mossos i dos bombers. En les treballs de treure la runa va aparèixer el cadàver d'un altre inquilí. Llavors van començar a conèixer-se algunes dades inquietants: el tràfec de la gent allà era continu. Una primera hipòtesi va ser que era un laboratori clandestí de drogues, però es va descartar quan a la furgoneta utilitzada a la Rambla es va trobar documentació de dos dels ocupants de l'immoble. Ara se sap que la casa d'Alcanar va servir d'empara a una cèl·lula islamista, d'almenys deu integrants, una de les més importants dels últims temps a Europa. A Alcanar estaven preparant tres furgonetes carregades amb explosius i bombones de butà (n'havien acumulades fins a 105 a l'immoble). Els vehicles van ser llogats en una empresa especialitzada de Santa Perpètua de Mogoda. Quan estaven preparant les bombes hi va haver la deflagració.

Barcelona. L'explosió accidental d'Alcanar va fer canviar de plans els terroristes, i, malgrat el que va passar després, que va ser terrible, en va minimitzar els efectes. Cap a les 17 hores de dijous, una furgoneta va baixar pel

carrer Pelai i en el moment de girar per la Rambla va pujar al passeig central i va començar a circular fent esses, atropellant els vianants que va poder i xocant contra quiscos i mobiliari. Així 600 metres, fins que a l'altura del mosaic de Miró, el conductor va abandonar el vehicle i va fugir. Balanç: catorze morts i més d'un centenar de ferits, alguns de caràcter greu. Les imatges que transcendeixen del popular carrer són esgarrioses: cadàvers, ferits, sang a l'asfalt... Al cap de pocs minuts, els Mossos d'Esquadra van blindar la zona i van iniciar la recerca del sospitós. Totes les persones que eren a la zona estan recloses en locals i botigues, on s'estan més d'una hora fins que la situació es tranquil·litza. Són moments d'angoixa, de pànic, però també de solidaritat, on els veïns van obrir les portes de casa seva als turistes horroritzats, on els treballadors dels establiments donaven consol als seus hostes forçosos. Al mateix temps que es pentinava el Raval a la recerca del terrorista, es va posar en marxa l'operació Gàbia, per impedir que surti de la ciutat el fugitiu, que els ciutadans accepten amb resignació exemplar. Les rondes es col·lapsen i es triguen fins a sis hores a recórrer-les. I un altre cop aflora la fraternitat: els veïns no dubten a sortir de casa seva i donar aigua, xocolata o galetes als presoners forçosos dels seus cotxes. Hores després de l'atemptat, que és reivindicat a la nit per l'Estat Islàmic, les xarxes socials recorden una de les artèries més populars del planeta tal com la va viure el poeta de Granada Federico García Lorca: "El carrer més alegre del món, el carrer on viuen juntes alhora les quatre estacions de l'any, l'únic carrer de la terra que jo desitjaria que no s'acabés mai, ric en sons, abundant de brises, bonic de trobades, antic de sang: la Rambla de Barcelona". In memoriam: ahir es van complir 81 anys de l'afusellament del mag dels versos.

Ripoll. La matrícula de la furgoneta abandonada a la Rambla porta a una empresa especialitzada en aquesta mena de vehicles de Santa Perpètua de Mogoda. Allà es va obtenir una dada inquietant: en realitat se'n van llogar tres. Als documents apareix el nom de Driss Oukabir; un home resident a Ripoll, nascut al Marroc però amb passaport es-

1 ALCANAR

2 BARCELONA

3 VIC I RIPOLL

4 BARCELONA

5 CAMBRILS

26 hores de terrorisme a Catalunya

Dimecres 16

23.17 h

EXPLOSIÓ A ALCANAR

1

CRONOLOGIA DELS FETS

MORTS

DETINGUTS

TERRORISTES

TERRORISTES MORTS

DIMECRES 16

23.17 h

1. A la urbanització Montecarlo de la localitat d'Alcanar...

...es produeix una explosió, a causa d'una gran acumulació de gas

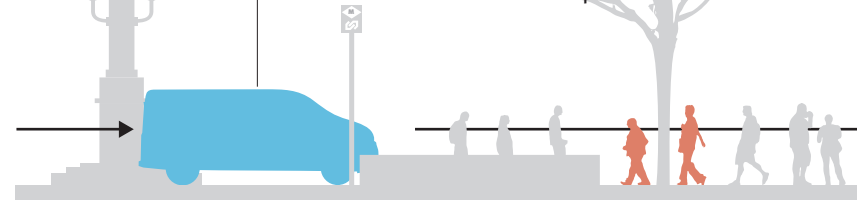
DIJOUS 17

16.50 h

1. Una furgoneta que circula pel carrer Pelai...

...en arribar a l'altura de la Rambla, accedeix al passeig central, que és zona de vianants

2. Circula a tota velocitat fent esses per atropellar el major nombre de persones...

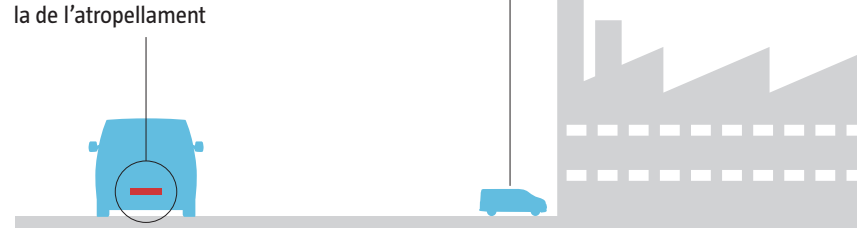

DIJOUS 17

19.30 h

1. Els Mossos d'Esquadra difonen la matrícula d'una altra furgoneta bessona a la de l'atropellament

2. La troben en un polígon al nord de Vic

DIJOUS 17

19.24 h

10. El terrorista fugí. Encara es desconeix la seva identitat

9. Els Mossos localitzen el vehicle abandonat a Sant Just Desvern a 3 km del control

A l'interior troben un home mort per una ferida d'arma blanca

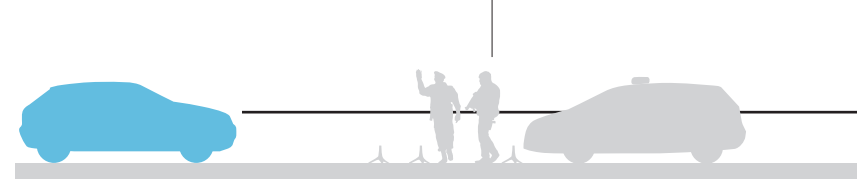
DIVENDRES 18

1.10 h

1. Al port de Cambrils, un cotxe, Audi A3 gris fosc, baixa per Jaume I...

2. A la mateixa rotonda, davant del Club Nàutic, s'instal·la un control policial amb dos agents dels Mossos

...i agafa una rotonda contra direcció

Política

Barcelona atacada

L'assassí de la Rambla, fugit

● *Els Mossos busquen el conductor de la furgoneta, que va poder arribar a Sant Just i fugir des d'allà* ● *La policia investiga si Younes Abouyaaqoub va segrestar i va assassinar un jove a la Diagonal*

MAYKA NAVARRO

Barcelona

Els Mossos d'Esquadra treballen amb la identitat de 12 homes, d'entre 17 i 34 anys, tots marroquins, excepte un espanyol de Melilla, com els integrants de la cèl·lula terrorista que els últims mesos es va radicalitzar i es va

forjar a Ripoll i que va ocupar un xalet abandonat d'una urbanització d'Alcanar on fabricaven artesanalment material explosiu. En aquesta llista, a què ha tingut accés *La Vanguardia*, figura la identitat dels cinc terroristes abatuts a Cambrils, dels dos morts per la detonació accidental de dimecres a la nit a Alcanar i dels quatre detinguts les últimes hores. I també la identitat d'un terrorista fugit, l'únic que conti-

nua en crida i cerca i que es va poder identificar perquè va ser un dels sospitosos que va llogar una de les tres furgonetes que s'havien d'utilitzar als atemptats previstos. Es tracta de Younes Abouyaaqoub, marroquí, de 22 anys, i, segons els seus pròxims de Ripoll, el més tímid del grup de joves que els últims mesos passaven moltes hores junts, però no van donar mai cap mostra de radicalització que disparés les

alarmes. Ahir a la nit era el principal sospitós de ser el conductor de la furgoneta que va irrompre a la Rambla.

A poc a poc, els Mossos d'Esquadra han estat definint el paper que cadascun dels arrestats, morts o fugit, va exercir el dia dels atemptats i les jornades prèvies. Falta per concretar, però sobretot falta per demostrar amb proves qui dels dotze individus conduïa la furgoneta que quan

faltaven cinc minuts per a les cinc de la tarda de dijous va irrompre al tram per als vianants de la Rambla amb l'única idea de sembrar tants morts i dolor com pogués.

Ahir a la nit continuava sense estar confirmada la identitat d'aquell terrorista fonamental en la investigació de la tragèdia de Barcelona. Però ja entrada la nit, amb l'avenç de les indagacions, el que sí que van descartar els mos-

Política

Barcelona atacada

L'assassí de la Rambla, fugit

● *Els Mossos busquen el conductor de la furgoneta, que va poder arribar a Sant Just i fugir des d'allà* ● *La policia investiga si Younes Abouyaaqoub va segrestar i va assassinar un jove a la Diagonal*

MAYKA NAVARRO

Barcelona

Els Mossos d'Esquadra treballen amb la identitat de 12 homes, d'entre 17 i 34 anys, tots marroquins, excepte un espanyol de Melilla, com els integrants de la cèl·lula terrorista que els últims mesos es va radicalitzar i es va

forjar a Ripoll i que va ocupar un xalet abandonat d'una urbanització d'Alcanar on fabricaven artesanalment material explosiu. En aquesta llista, a què ha tingut accés *La Vanguardia*, figura la identitat dels cinc terroristes abatuts a Cambrils, dels dos morts per la detonació accidental de dimecres a la nit a Alcanar i dels quatre detinguts les últimes hores. I també la identitat d'un terrorista fugit, l'únic que conti-

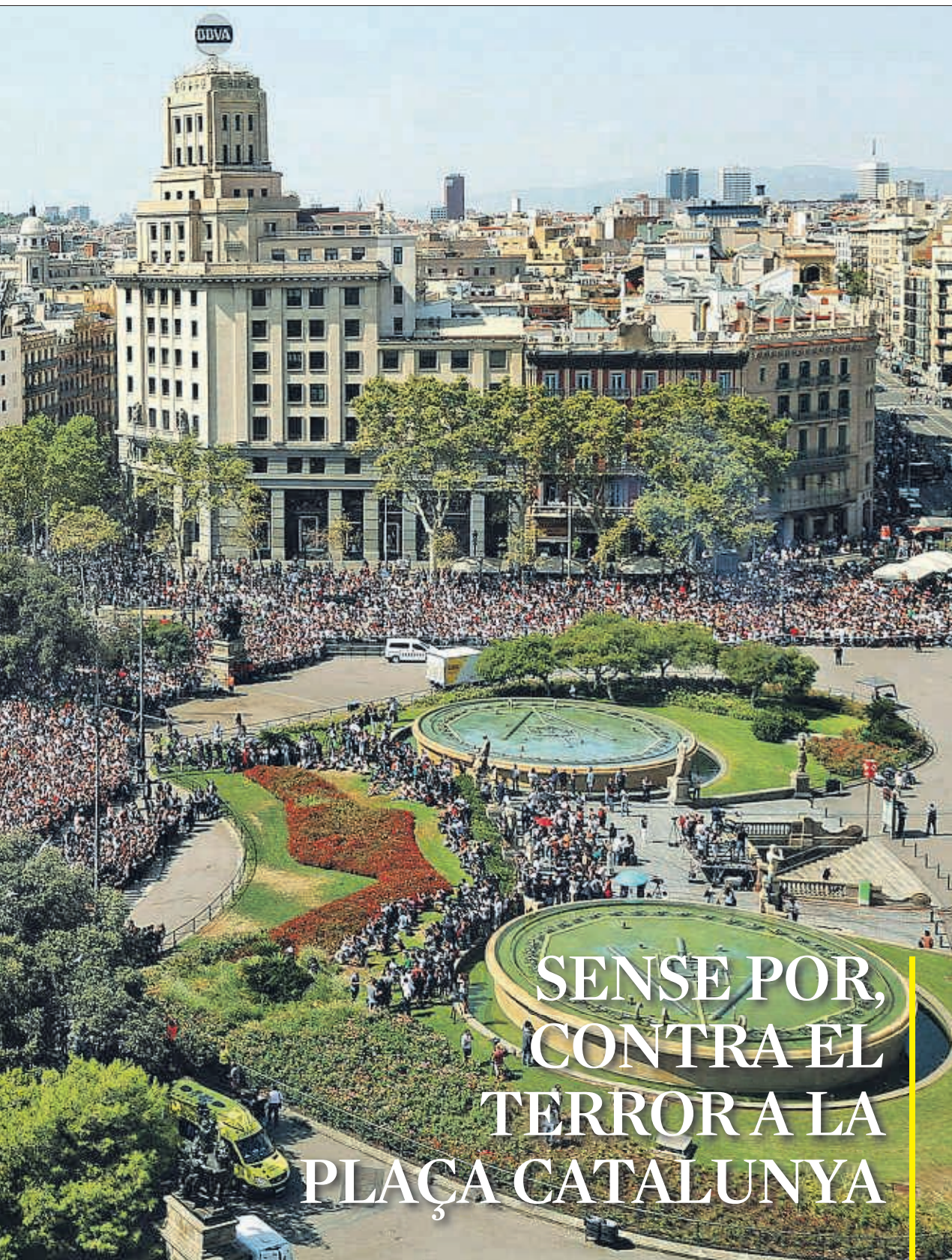
nua en crida i cerca i que es va poder identificar perquè va ser un dels sospitosos que va llogar una de les tres furgonetes que s'havien d'utilitzar als atemptats previstos. Es tracta de Younes Abouyaaqoub, marroquí, de 22 anys, i, segons els seus pròxims de Ripoll, el més tímid del grup de joves que els últims mesos passaven moltes hores junts, però no van donar mai cap mostra de radicalització que disparés les

alarmes. Ahir a la nit era el principal sospitós de ser el conductor de la furgoneta que va irrompre a la Rambla.

A poc a poc, els Mossos d'Esquadra han estat definint el paper que cadascun dels arrestats, morts o fugit, va exercir el dia dels atemptats i les jornades prèvies. Falta per concretar, però sobretot falta per demostrar amb proves qui dels dotze individus conduïa la furgoneta que quan

faltaven cinc minuts per a les cinc de la tarda de dijous va irrompre al tram per als vianants de la Rambla amb l'única idea de sembrar tants morts i dolor com pogués.

Ahir a la nit continuava sense estar confirmada la identitat d'aquell terrorista fonamental en la investigació de la tragèdia de Barcelona. Però ja entrada la nit, amb l'avenç de les indagacions, el que sí que van descartar els mos-

CRISTINA GALLEGO

sos de la Comissaria General d'Informació és que el conductor de la furgoneta de la Rambla s'hagués pogut escapar de la ciutat, unir-se a la resta del comandament i ser un dels cinc terroristes abatuts a Cambrils. Tampoc no és cap dels quatre detinguts les últimes hores. Ni va poder ser cap dels tres homes que estaven manipulant explosius a la casa d'Alcanar i on només en va sobreviure un.

I doncs? De la llista de la dotzena d'integrants de la cèl·lula només hi ha un home del qual falta definir el paper en l'organització i què va fer el dia dels atemptats. Es tracta de Younes Abouyaaqoub. On és? De moment, continua fugit.

Entre totes les línies d'actuació dels Mossos, que està treballant en col·laboració amb la Policia Nacional, la Guàrdia Civil i el CNI, n'hi ha una que ara està al marge de les actuacions que diri-

geix l'Audiència Nacional però que té molts elements que fan sospitar de la seva relació amb l'atemptat de Barcelona.

Es tracta de l'assassinat i el segrest de Pau Pérez, de 34 anys, el propietari del Ford Focus que va ser localitzat al costat de l'edifici Walden de Sant Just Desvern.

Però, tornem al principi, a dijous a la tarda, després de l'atemptat. Entre les línies d'investigació n'hi ha una que treballa per concretar si el conductor de la furgoneta de la matança de la Rambla va aconseguir escapar-se de la zona de seguretat delimitada per la policia i va aconseguir arribar fins a la zona universitària de la Diagonal. Es tracta d'un trajecte que podria haver fet amb metro, en la línia 3, entrant a la parada del Liceu i baixant a Maria Cristina. Una vegada allà, podria haver segrestat el veí de Vilafranca que, a aquella hora, abans de les set de la tarda circu-

Milers de persones es van concentrar al migdia per expressar el rebuig del terrorisme al crit de "No tinc por!", que ja s'ha convertit en un símbol de Barcelona

lava amb el seu Ford Focus en direcció a la ciutat de Barcelona. El jove presentava una única punyalada al pit de gairebé 20 centímetres que el va destrossar per dins. No va tenir opció de defensar-se. No li van robar. L'assaltant el va empènyer del seient del conductor fins a la zona posterior del vehicle, es va agafar al volant i va canviar de direcció amb la idea fixa d'abandonar la ciutat. De fugir.

En tot el dia de dijous no hi va haver cap més incident, a part de l'atemptat, que es pogués relacionar amb el segrest i assassinat del jove de Vilafranca. En la seva fugida, amb el cadàver de l'home a la part posterior del cotxe, el segrestador va topar amb un control dels Mossos. No es va arronsar. Va atropellar una sergent i va aconseguir fugir malgrat els deu trets rebuts al vehicle. Va aconseguir circular fins a Sant Just Desvern, davant l'edifici Walden, on va abandonar el cotxe i va sortir corrents.

Els mossos que li van cridar l'alto al control ja han declarat que no tenen cap dubte que l'home al volant era àrab. I, a més a més, un veí del Walden va sentir com l'assassí parlava per telèfon en àrab mentre fugia. Qui és aquell home? I quina explicació hi ha per a un incident d'aquestes característiques, tan inusual, i que precisament té lloc poc després de l'atemptat.

Sí que se sap, per una imatge aconseguida d'una càmera de seguretat i la descripció de testimonis, que aquell sospitós anava vestit amb uns pantalons negres i unes sabatilles blanques.

En qualsevol cas, falten moltes diligències en aquest punt de la investigació, i ahir a la nit continuava sense haver-hi ni una sola dada oficial que vinculés els fets de Sant Just amb l'atemptat, però sí una innombrable llista de coincidències.

Del conductor de la furgoneta els investigadors també tenen una imatge d'una càmera de seguretat, però no és de bona qualitat, ni permet identificar el sospitós. Des del mateix dijous desenes de mossos estan requerint i revisant, d'una en una, totes les càmeres de seguretat de la zona, transport públic i dels mòbils i càmeres de les persones que eren dijous a la Rambla i que van poder tenir alguna imatge del sospitós.

Aquesta és una part important de la investigació: posar nom a l'autor de la matança de Barcelona i detenir el que de moment sembla que és l'únic fugitiu de la cèl·lula. Un interrogant que cada vegada més sembla que té un nom, el de Younes Abouyaaqoub. Segurament és qüestió d'hores confirmar la seva identitat, si és que no la tenen ja els Mossos i han evitat compartir-la, ja que el conductor de la furgoneta no va utilitzar guants. I les seves empremtes dactilars eren al volant del vehicle.

Però tornem al comandament. A aquella dotzena d'individus, joves, que els últims mesos es van radicalitzar i van fer un pas endavant per prendre la decisió d'actuar. Sorpren, i ahir ho van reconèixer els Mossos, que ni un no aparegués als fitxers, ni en cap de les investigacions dutes a terme per cap servei d'informació antiterrorista, ni nacional ni estranger. Van aconseguir passar completament desapercibuts.

Els investigadors intenten trobar ara algun connexió internacional, i s'estan centrant en els moviments que un dels detinguts va

poder fer en un viatge recent al Marroc.

El cert, i el que espanta, eren els plans. Aquells tres vehicles llogats, l'últim, una Renault Kangoo que es va avariar dijous i van abandonar en un voral de l'AP-7, a l'altura de Cambrils, s'havien de convertir en tres bombes mòbils carregades d'explosiu casolà i bombones de butà.

Aquest era el pla, i per executar-lo els integrants de la cèl·lula s'alternaven en un soterrani del xalet d'Alcanar per fabricar explosiu casolà, concretament TATP, el material que ja s'ha intervingut en algunes de les últimes cèl·lules desarticulades a Europa. En una de les fosses sèptiques de l'habitatge, els Mossos ja han identificat restes d'acetona, peròxid d'hidrogen i una gran quantitat de filtres de cafè. No hi havia, tot i això, cap resta de component electrònic, però es desconeix en quin moment estaven del procés de fabricació de

ELS TERRORISTES

La cèl·lula estava formada per dotze homes d'entre 17 i 34 anys sense fitxar

FANATISME

El comando es va forjar i es va radicalitzar a Ripoll, on vivien la majoria

ELS ATEMPTATS

Els gihadistes tenien material explosiu per preparar tres vehicles bomba

LA INVESTIGACIÓ

La policia descarta que entre els abatuts a Cambrils hi hagi l'assassí de la Rambla

les furgonetes bomba.

El pla de la cèl·lula de Ripoll consistia a fer esclatar les furgonetes o bé a la mateixa ciutat de Barcelona o una a la Rambla, una altra a Cambrils i una tercera a Vic. Els tres vehicles van ser llogats amb la documentació legal dels terroristes, i això va permetre que des del primer moment els investigadors poguessin treballar amb una llista de persones, malgrat que cap no estava fitxada policialment.

Els responsables dels Mossos afirmen que és tot un èxit que en menys de 24 hores s'hagin pogut identificar els dotze membres de la cèl·lula. Però falta la peça que permetrà acabar d'entendre l'engranatge del terror que tenien planificat: el conductor de la furgoneta de la Rambla, l'home que, en aquests moments, tot apunta que es tracta del fugitiu. Younes Abouyaaqoub, l'home més buscat a Espanya ara mateix.●

Barcelona atacada

L'altre escenari de la barbàrie

Cambrils recupera la normalitat mentre agents de paisà reforcen la vigilància a Port Aventura i altres punts estratègics

“No ens tancarem...”

ALEX CAPARROS / GETTY

Un veí de Cambrils abraça un agent dels Mossos, a Cambrils, a prop d'on van ser abatuts a trets els cinc terroristes

SARA SANS

Cambrils / Salou

Què vol que hi fem, no ens quedarem a casa plorant, oi?”. La Marisa segur que no. Amb el drap a la mà, el torna a passar per la barra de la seva gelateria, la Mozart, on la nit de l'atemptat es van refugiar durant dues hores tots els clients que hi havia a la terrassa. Ahir, va començar a treballar molt abans de l'habitual per tenir-ho tot a punt i esborrar l'empremta de la tensió viscuda. “Totes les botigues del carrer hem obert com cada dia, la vida ha de continuar”, afegeix.

La Isabel i la seva família tampoc no renuncien a un altre dia de platja. Però modifiquen el recorregut per passar per davant del Club Nàutic i contemplar el maca-

bre escenari on ahir cinc terroristes van ser abatuts i sis persones van resultar ferides; una d'elles, una dona de Saragossa de 61 anys, va morir hores després. “Sembla increïble que hagi passat aquí... Molts dies baixem a prendre algu-

na cosa havent sopat... però ahir ens en vam anar a dormir”, explica la Isabel, que no es va assabentar del que havia passat a un 200 metres escassos de l'apartament que lloguen cada estiu fins que es va llevar. “Tenia el telèfon ple de

missatges de familiars i amics preocupats!”. Aquesta família no pensa tornar abans a Barcelona ni deixar d'estiuejar a la localitat.

Cambrils va fer un esforç ahir per recuperar una normalitat sacsejada de matinada, però que a

partir del migdia ja només es veia alterada per una presència de Mossos uniformats més gran i agents de la policia local, més molts d'altres de paisà. Les platges plenes, les terrasses obertes de nou... i el vaivé d'estiuejants amb rumb a fer una capbussada. “Potser el moviment ha començat avui una mica més tard, però estem treballant bé”, assegurava el cambrer d'un dels xiringuitos.

El municipi té censats 38.000 habitants, però aquests dies, en plena punta estiuenca, hi ha més de 90.000 persones allotjades a Cambrils. A la veïna Salou, aquests dies hi viuen més de 200.000 persones. Els hotelers dels dos municipis es van mostrar ahir extremadament cauts. Van

Cambrils té protegit des de fa temps el passeig marítim amb peces de formigó

reconèixer alguna reserva cancel·lada, però asseguren que són casos aïllats i que cap turoperador no ha anul·lat paquets.

A Salou, la platja també era plena, “encara que potser no tant com altres dies... tot sembla una mica més tranquil avui...”, assegurava el Jaume, cambrer en un local del passeig. Molts turistes van decidir quedar-se als hotels. També Port Aventura va registrar un lleuger descens de visitants, “però molt, molt lleuger, hem tingut una situació absolutament normal considerant la situació”, va assegurar el seu portaveu. Responsables del parc es van reunir ahir amb comandaments dels Mossos per analitzar la situació. “Sempre actuem de manera coordinada, la seguretat és una prioritat”, afegeixen els portaveus del parc.

Els Mossos també es van reunir amb els alcaldes de les principals localitats de la Costa Daurada, com Cambrils, Salou i Tarragona. “Ja teníem més efectius vigilant aquesta temporada, però és evident que després del que ha passat a Barcelona i després a Cambrils s'han reforçat en els punts més delicats, on hi ha més aglomeració de persones”, afirma l'alcalde de Salou, Pere Granados. Amb més agents de paisà que uniformats, el municipi té protegit des de fa temps el passeig marítim –a diferència de la Rambla de Barcelona– amb peces de formigó.●

Tarragona suspèn les festes de Sant Magí

■ L'Ajuntament de Tarragona ha suspès tots els actes pendants de les festes de Sant Magí, des de la tradicional arribada de l'aigua beneïda a la ciutat, a la popular revetlla de la plaça de la Font o la multitudinària diada castellera amb les quatre colles de la ciutat prevista per avui. La junta

de portaveus municipal va prendre la decisió en una reunió extraordinària i urgent en la qual es va mostrar l'“absoluta condemna” a la violència dels atacs terroristes de Barcelona i Cambrils i la solidaritat amb les famílies de les víctimes mortals i amb els ferits. En la reunió d'ahir, es va considerar la

necessitat de garantir la seguretat en els actes més multitudinaris. A la veïna Salou, també s'han suspès diverses activitats previstes per a aquest cap de setmana, com l'actuació de dansa de la companyia Mónica Novillo, les sardanes i la Festa del Mirador.

Lloret de Mar i Platja d'Aro bloquegen els passejos marítims

SÍLVIA OLLER
Girona

L'atemptat terrorista a Barcelona ha portat alguns turistes a cancel·lar les seves vacances o a posposar-les per més endavant a la Costa Brava. Tot i que encara és aviat per valorar l'impacte que aquesta tragèdia pot tenir en

el sector turístic, el gerent del grup Costa Brava Verd Hotels, Martí Sabrià, va explicar ahir que han rebut “alguna cancel·lació”, bàsicament de turistes nord-americans que tenien previst viatjar a Catalunya la setmana que ve per visitar Barcelona i la Costa Brava. “Les poques anul·lacions que de moment

hem rebut són de viatgers de llarg recorregut”, va afirmar Sabrià, que ha posat els establiments del grup a disposició dels hotelers de Barcelona en cas que sigui necessari real·lotjar familiars de les víctimes. Les cancel·lacions són de moment anecdòtiques, encara que Sabrià reconeix que la sensació d'incertesa que pot generar el fet que el principal sospitós de l'atac encara estigui lliure pot crear sensació d'incertesa.

Diversos municipis costaners com Platja d'Aro, Lloret de Mar o Sant Antoni de Calonge han reforçat els principals accessos a les zones d'afluència de visitants com els passejos marítims. A

Lloret de Mar, per exemple, s'ha bloquejat amb barreres de formigó el pas de vehicles a la plaça de la Vila; la vorera de l'avinguda Just Marlés, on es concentren bona part de locals de lleure; en l'accés al carrer Sant Pere, des dels carrers Verge de Loreto; als passejos Manel Bernat i

El grup Costa Brava Verd Hotels rep alguna cancel·lació de turistes dels EUA per a la setmana que ve

Jacint Verdaguer, i a la platja de Fenals per l'avinguda Amèrica. A més, els pilons automàtics només s'abaixen per a vehicles autoritzats. També a Platja d'Aro han adoptat mesures especials de control de l'accés de vehicles en zones d'aglomeració instal·lant-hi barreres de formigó i hi han incrementat la presència policial. Un augment d'agents que es nota no només a l'interior del municipi sinó també a les rotondes d'accés a les platges. També hi ha més policies en els dos quilòmetres de passeig marítim de Sant Antoni de Calonge, que ahir va quedar tallat a la circulació i protegit per tanques.●

Barcelona atacada

Els hotels registren cancel·lacions “puntuals”

El sector tem la reacció del turisme dels EUA i confia que se celebri el congrés mèdic de la setmana que ve

AINZANE GASTESI
Barcelona

Mentre recuperaven la normalitat després d'una llarga nit en què es van convertir en refugi provisional de desenes de ciutadans i turistes, els hotels de la ciutat es van despertar ahir expectants davant la possible resposta dels seus clients després de l'atemptat. “La gent encara s'està situant i plantejant-se què fer, molts pràcticament van poder tornar a l'hotel al matí”, assegura Josep Maria Bagudà, director general de Serhs Tourism & Hotels. La ràpida resposta de la ciutat amb el retorn de l'activitat pràcticament normal des de primera hora ha ajudat que molts decideixin quedar-se, segons destaquen els principals agents del sector.

“Hem registrat cancel·lacions, alguns clients no s'han presentat i d'altres van avançar la tornada a casa, però ha estat de manera puntual”, assegura Jordi Clos, president del Gremi d'Hotels de Barcelona. Encara és aviat per valorar la repercussió de l'atemptat en les reserves per als pròxims mesos, però des de Serhs reconeixen que ahir les reserves de paquets per a Barcelona van ser pràcticament inexistents. Per la seva part, des de l'agència receptiva Julià Tours també es reconeix algunes cancel·lacions puntuals de reserves, però no de grans turoperadors ni de manera massiva.

“És aviat per saber com afectarà les reserves dels pròxims mesos”, valoren des del sector. El Gremi d'Hotels de Barcelona ha posat en marxa un centre de dades per analitzar les repercussions de la tragèdia que encreuarà

Un grup de joves entrant en un autobús turístic, que ahir va ser gratuït

les xifres facilitades per tots els establiments de la ciutat des d'ahir. Així mateix, l'associació hotelera ha enviat una circular a tots els socis instant-los a “flexibilitzar tant com sigui possible les polítiques per a cancel·lacions i *not show* (clients que no es presenten el dia de la reserva)” segons explica el seu president Jordi Clos.

Entre els principals impactes que tem el sector turístic, i que es podrà apreciar en les pròximes setmanes, hi ha la reacció del mercat dels Estats Units. “Els visitants dels EUA suposen un 10% dels estrangers que venen a Barcelona i són molt sensibles als atemptats terroristes”, valora

“Avui tots plorem”

■ El Cobi també està molt trist... I Javier Mariscal també va voler mostrar la seva solidaritat amb les víctimes de l'atemptat de dijous i amb tota la ciutat. “Avui tots plorem... el Cobi també”, va escriure ahir el conegut dissenyador en el seu compte de Twitter amb un Cobi molt entristit. La mascota d'aquells històrics Jocs Olímpics del 1992 tampoc no ha pogut aquests dies reprimir les llàgrimes.

Jordi Clos. Un altre dels temors és que l'impacte de l'atemptat pugui afectar la celebració del Congrés Europeu de Cardiologia, que comença dissabte vinent dia 26, i que preveu l'assistència de més de 30.000 especialistes de tot Europa. Encara que l'organització ha comunicat que l'atemptat no modifica els plans i que la cita “tindrà lloc segons la programació prevista”, els hotelers no descarten que hi hagi baixes entre els metges i assistents. En un comunicat, fonts del Congrés asseguren a més “que està revisant les mesures de seguretat i que durà a terme les modificacions necessàries seguint les indicacions de les autoritats”.

Per la seva part, algunes aerolínies van registrar peticions de canvi de reserves o cancel·lacions, així com passatgers que no es van presentar a la porta d'embarcament durant les hores posteriors a l'atemptat de la Rambla. Companyies com Vueling, Iberia i Easyjet van activar protocols per facilitar canvis de vols de manera gratuïta des de la tarda de l'atemptat fins al cap de setmana.

D'altra banda, segons un comunicat emès per l'Associació de Turoperadors de Rússia (ATR),

DEMANDA CONGELADA

Ahir les reserves de viatges a Barcelona van ser pràcticament inexistents

FLEXIBILITAT

Hotels i aerolínies faciliten de manera gratuïta canvis i cancel·lacions

de moment els visitants russos mantenen les seves reserves a Catalunya, malgrat els atemptats de Barcelona i Cambrils, encara que preveu que els fets impactin en les reserves dels propers mesos. “Els turistes continuen amb les seves vacances. Tampoc no hi ha anul·lacions de les reserves, encara que els operadors turístics esperen un descens conjuntural de la demanda a curt termini”, indica un comunicat de la patronal. Més de 100.000 turistes russos es troben en l'actualitat a Espanya i centenars de milers de persones ja han reservat els seus viatges a aquest país d'aquí fins a l'octubre vinent, segons l'ATR.●

Tot igual, menys les samarretes blanques amb crespons negres dels balcons

» VE DE LA PÀGINA ANTERIOR

ents, desemboquen a la Rambla, els comerços estan majoritàriament tancats i hi ha més presència policial. Tanta que al carrer d'en Roig una parella de joves s'està preparant un *pico* d'heroïna, apareix una patrulla, els interromp i els obliga a buscar un altre *punxò-drom*.

Torno a la Rambla. En dos balcons, samarretes blanques amb

crespons negres. La sensació de pressa per incorporar la commemoració funeral a la ruta comercial de la Rambla és massa obscena per ser veritat. Una mica més amunt, ensopego amb Antonio García Ferreras, a punt de connectar amb La Sexta. L'acompanyen Inés Arimadas i Xavier Sardà. A Sardà li demanen de fer-se fotos, no se sap si en condició de marçà retirat o de terrícol de la tercera via. Porta una camisa metafòrica, de color

blau cel i de la marca Liberty. Comenta l'absència de pilons a Canaletes i m'explica que està llegint el *Diario de sesiones* del maig del 1936 i que els paral·lelismes amb la situació política actual són esfereïdors. Davant del Poliorama, uns nois reparteixen publicitat de l'espectacle *Barcelona y flamenco*, i es rumoreja que d'aquí una estona hi ha convocada una manifestació de l'extrema dreta. Queda clar que aquí tothom defensa el seu negoci.

Uns turistes es fan una foto davant d'un cartell de denúncia

Política

Barcelona atacada

Rambla de sang

● Els gihadistes afegeixen la capital catalana a la llista de ciutats sacsejades pel terror islamista

● Els atacants preparaven una furgoneta bomba, que es va frustrar per una explosió a Alcanar

MOSSOS D'ESQUADRA

La furgoneta de la tragèdia. L'atacant va circular a gran velocitat pel tram central de la Rambla envestint qui trobava al seu pas

MAYKA NAVARRO
Barcelona

SANTIAGO TARÍN
Barcelona

El terrorisme es va emportar ahir tretze vides al cor de Barcelona, a la Rambla. És probable que el balanç de morts augmenti en les pròximes hores, perquè gairebé un centenar de persones estan hospitalitzades i una desena està en estat crític. Gairebé ningú ahir a la nit no aconseguia agafar el son quan de matinada, cap a dos quarts de dues, el pànic es va desencadenar a Cambrils. Un furgo-

neta amb un grup d'almenys cinc terroristes a bord va ser interceptada pels Mossos d'Esquadra quan va bolcar al provar d'irrompre al passeig marítim. Tots portaven cinturons explosius. Quatre van morir i un cinquè va resultar ferit.

El malson havia començat hores abans. Faltaven deu minuts per a les cinc de la tarda i la Rambla a aquella hora estava plena de gom a gom, de barcelonins, de turistes, de visitants... Una estampa perfecta d'un dia d'estiu. Un conductor de 18 anys dalt d'una furgoneta llogada amb el DNI d'un dels seus germans va irrompre a gran velocitat des de Canaletes, va arribar al tram per als vianants del passeig i va avançar durant 600 metres interminables en què va anar donant

cops de volant a tort i a dret amb la intenció d'envestir el màxim nombre de vides. El terrorista va aconseguir avançar fins a l'altura del Liceu. Allà va frenar de cop, va baixar de la furgoneta i es va perdre pels carrerons del Raval.

Ahir a la nit el conductor no havia estat detingut i a tot el centre de la ciutat es mantenia una ampli dispositiu de recerca. Pel relat de diversos testimonis, els Mossos d'Esquadra van assegurar ahir a la nit que no tenien constància que l'home anés armat.

A dos quarts de deu de la nit, quan molts dels morts continuaven estesos en una Rambla buida i en silenci, l'Estat Islàmic va reivindicar l'atemptat a través de la seva agència de comunicació habitual. Tot i que no era aquest

LA MATANÇA

L'atropellament en massa va causar 13 víctimes i al voltant d'un centenar de ferits

L'ATAC

La furgoneta va fer mig quilòmetre pel passeig central de la Rambla

l'atemptat que els terroristes estaven preparant per a Barcelona i del qual van alertar les últimes setmanes diversos serveis d'informació internacional. El pla terrorista era molt més sanguinari.

El conductor de la furgoneta formava part d'una cèl·lula que les últimes setmanes havia ocupat il·legalment un xalet en una urbanització d'Alcanar, al Montsià, i que estaven manipulant substàncies explosives per preparar una bomba. La idea era carregar una furgoneta explosius i fer-la esclatar en algun punt de la ciutat, segurament a la Rambla de Barcelona mateix. Però dimecres a la nit hi va haver una explosió mentre els activistes manipulaven el material.

CONTINUA A LA PÀGINA SEGUENT >>

AMPLIACIÓ DEL LLOC ON ABANDONA LA FURGONETA

El terrorista fuig a peu de la zona sense que hi hagi proves que anés armat. Desenes de turistes es refugien en locals de la Rambla, que abaixen les persianes per ordre dels Mossos

Fets entorn de l'atemptat

Els Mossos van confirmar dues detencions vinculades a la tragèdia, però no la de l'autor material. Els interrogants sobre el succés continuen oberts

■ Relacionats amb l'atemptat de Barcelona ■ Sense relació

L'explosió en una casa **d'Alcanar (Montsià)** durant la matinada de dijous està relacionada amb l'atemptat a Barcelona. Shi ha detingut una persona

A **Ripoll** va ser detingut Driss Oukabir. La seva documentació es va utilitzar per al lloguer de dues furgonetes a Santa Perpètua de Mogoda: una per perpetrar l'atemptat i una altra per fugir, que ha estat localitzada aparcada en un polígon al nord de **Vic**. El detingut acusa el seu germà petit d'haver-li robat el carnet

El germà de Driss Oukabir és el principal sospitós de l'atemptat a **Barcelona**, que continua desaparegut

Abatut un ciutadà de Barcelona, després de saltar-se un control de seguretat

gon arrestat a Ripoll, de nacionalitat marroquina i al qual es va referir Traperó en la roda de premsa.

Tota el bullici d'una tarda d'agost al centre de Barcelona es va apaivagar després de l'atropellament. Els supervivents, tots aquells que van aconseguir esquivar a la furgoneta blanca, van córrer embogits a refugiar-se a qualsevol lloc. Bars, restaurants, botigues, la Boqueria, el Corte Inglés... La gent s'amuntegava, s'amagava on podia, mentre començaven a arribar mossos i guàrdies urbans que en pocs minuts van encerclar el centre de la ciutat. Ningú no podia sortir ni entrar a la tristament anomenada zona zero. I allà dins, i això es va saber després, s'hi amagava o s'hi amaga, si no va aconseguir evadir el setge, el terrorista.

Per això durant tota la tarda la gent va ser obligada a estar confinada a l'interior dels bars, de les botigues, dels restaurants, dels llocs on s'havien refugiat. I això va fer que circulés durant diverses hores que el terrorista s'havia atrinxerat amb ostatges en un establiment. No va ser pas així, segons es va confirmar a la nit. Però a

cadascun dels locals on hi havia persones confinades els mossos entraven armats, obligaven a identificar-se a totes les persones i després les custodiaven per treure-les dels carrers del centre. Aquella gestió va durar hores, i fins ben entrada la matinada encara hi havia gent tancada.

Però encara hi va haver un altre incident, a la Diagonal que va afegir més confusió a la jornada i que no es va aclarir fins a la nit. Cap a les set del vespre, amb totes les sortides de la ciutat filtrades pels dispositius de Mossos, un vehicle no va obeir l'ordre d'alto, d'aturar-se. L'home, espanyol, sense antecedents, que anava al volant d'un Ford Focus, va accelerar, va envestir una sergent i un agent del control i va aconseguir fugir diversos quilòmetres. Hi va haver una persecució fins a Sant Just Desvern, davant l'edifici Walden, on va ser abatut.

Els Mossos van trigar diverses hores a identificar el conductor, perquè fins que els Tedax, els equips de detecció d'explosius, no van confirmar que el vehicle estava net, no s'hi van acostar. Un veí

del Walden va gravar des de la seva finestra, amb el telèfon mòbil, el tiroteig. Després d'hores de confusió, ja a la nit, el major dels Mossos va confirmar que no s'havia trobat cap relació entre l'atemptat de la Rambla i el conductor. I que s'obria una investigació per mirar de determinar de què fugia l'home i per què va envestir els dos policies. Ahir a la nit la sergent continuava hospitalitzada amb ferides en una cama.

Així que es va confirmar l'autoria terrorista, el titular del jutjat número 4 de l'Audiència Nacional, Fernando Andreu, va assumir la direcció de les investigacions, i es va traslladar a última hora a Barcelona. No va arribar a temps per a l'aixecament dels cadàvers, del qual es van encarregar quatre jutges de guàrdia de la ciutat. Gairebé tots els morts van morir a l'acte a la Rambla. Els seus cossos desmembrats van ser durant hores, tapats amb mantes metàl·liques, testimonis de l'horror.

Entre els 13 morts, múltiples nacionalitats: argentins, veneçolans, alemanys, belgues... i un menor de set o vuit anys. N'hi ha que es pre-

guntaven com podia el conductor avançar tants metres, gairebé 600, en un espai amb tanta presència policial, de Mossos i Guàrdia Urbana, sense que ningú intentés aturar-lo. Disparar al vehicle. En

UN ALTRE INCIDENT

Un ciutadà espanyol que conduïa un cotxe que es va saltar un control va ser abatut

COOPERACIÓ

La Policia i la Guàrdia Civil col·laboren amb els Mossos en la investigació

totes les imatges, duríssims vídeos que es van compartir per les xarxes socials, es veia uniformats assistint a les víctimes. Van prioritzar l'ajuda als ferits, el trasllat urgent als centres mèdics d'aquells que encara respiraven. Aquesta va ser ahir a la nit l'explicació que es

va donar sobre aquells fets.

A la investigació s'hi van sumar policies nacionals i guàrdies civils. De fet, ja se'ls va veure pel centre de la ciutat instants després de l'atemptat. Des de la Conselleria d'Interior es va confirmar ahir a la nit que els serveis d'informació antiterrorista espanyols havien rebut en les últimes setmanes una alerta procedent de l'FBI que advertia de risc d'atemptat a Barcelona. Una responsable de la conselleria va assegurar ahir a la nit que aquelles dades es van treballar com totes les alertes que s'han rebut després dels últims anys d'atemptats en ciutats europees.

Si l'atemptat va ser a les cinc de la tarda, fins a les nou, almenys, el centre va estar completament evacuat, i es va apoderar de tota la zona i bona part de la ciutat un silenci colpidor. Fins i tot el tragi, l'anar i venir de policies i guàrdies urbans, de bombers, d'ambulàncies, es feia amb compte, sense fer soroll. Les autoritats esperen reobrir com més aviat millor el passeig, la Rambla, el cor de la ciutat, però es trigarà a recuperar el seu so. ●

Barcelona atacada

Una furgoneta atropella gairebé un centenar de persones a la Rambla al llarg de 550 metres

FITXA DEL VEHICLE

La furgoneta va ser llogada a Santa Perpètua de Mogoda amb un altre vehicle igual localitzat a Vic

FIAT TALENTO

Cilindrada: **1.598 cm³**
Potència: **95-125 CV**
Vel. màx. **153-169 km/h**

4,99-5,39 m

1,97 m

1,96 m

FERITS I MORTS

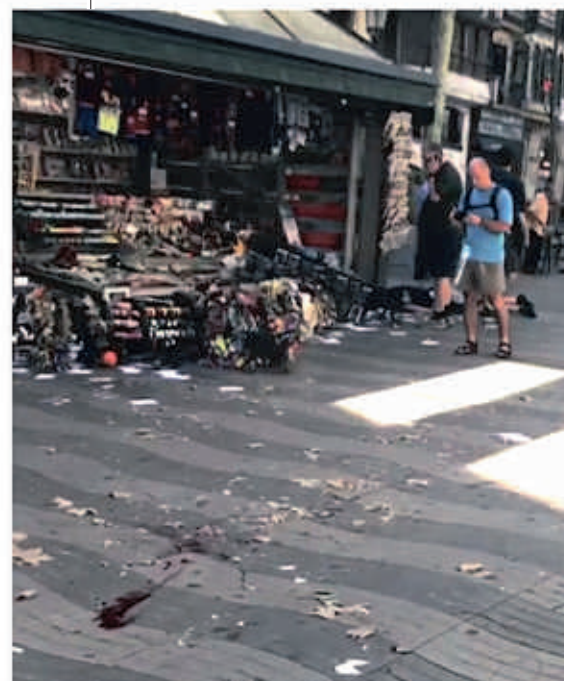
13 morts

80 ferits

15 de molt greus

FONT: Google Earth, agències i elaboració pròpia

El terror va continuar a Cambrils

» VE DE LA PÀGINA ANTERIOR

Les primeres informacions que van transcendir deien que es podria tractar d'un laboratori de droga, però amb el pas del temps es va comprovar que el material que havien fet detonar no tenia res a veure ni amb drogues ni amb un accident domèstic. Una de les persones que hi havia a la casa va morir a l'acte, un altre va resultar ferit de gravetat i un tercer va aconseguir escapar de la casa.

Els mossos de la comissaria general d'informació treballaven des del migdia amb la hipòtesi terrorista en l'explosió d'Alcanar. I fins allà s'hi havien traslladat diversos investigadors de la comissaria quan, deu minuts abans de les cinc de la tarda, hi va haver l'atropellament mortal a la Rambla.

Tal com la furgoneta va accedir

al tram central del passeig i com, segons els testimonis, guàrdies urbans i mossos que a aquella hora participen en els dispositius de seguretat per prevenir furt, des del primer moment hi va haver poc marge per dubtar que es tractava d'una acció terrorista. La confirmació definitiva i la seva relació amb l'explosió d'Alcanar va venir poc després, així que els Tedax dels Mossos van confirmar que al vehicle no hi havia explosius i van poder entrar a escorcollar-ne l'interior.

I entre la documentació que es va localitzar hi havia els papers del mort i del ferits de la casa d'Alcanar. Aquesta confirmació la va fer oficial ja a la nit el major dels Mossos d'Esquadra, Josep Lluís Traperó, en la roda de premsa que va oferir per reconstruir tots els fets d'una tarda terrible en què es va trigar molt a confirmar què estava

passant realment al centre de la ciutat i si un incident posterior a la Diagonal amb un mort abatut a trets per la policia catalana tenia a veure o no amb l'atemptat de la Rambla.

Ahir a la nit el conductor de la furgoneta encara no havia estat detingut. Sé que havien estat arrestades dues persones més, homes que el cap de la policia va vincular amb l'atemptat. Les detencions es van dur a terme cap al vespre.

Un dels detinguts és l'home, nascut a Melilla, que va resultar ferit en l'explosió d'Alcanar. De fet, està en arrest hospitalari i el seu estat és crític. El segon detingut va ser a la comissaria dels Mossos d'Esquadra de Ripoll a última hora de la tarda. El jove marroquí Driss Oukabir Soprano, de 28 anys i veí de Ripoll, va anar a la comissaria per explicar que feia uns mesos

L'AUTOR

El conductor de la furgoneta encara no havia estat detingut ahir a la nit

L'ESTRATEGEMA

El vehicle havia estat llogat a la companyia Telefurgó amb una identitat falsa

que li havia desaparegut el DNI, que estava convençut que l'hi havia pres el seu germà petit, Moussa, de 18 anys, i que la seva identitat i fotografies estaven apareixent en molts mitjans d'informació assenyalant-lo com a responsable de l'atemptat.

Una de les primeres informacions policials que van transcendir ahir a la tarda va ser la identitat de l'home que havia llogat la furgoneta, feia unes setmanes a l'empresa Telefurgó de Palau de Plegamans. Es tractava de Driss Oukabir, nascut al Marroc i veí de Ripoll. Amb antecedents per agressió sexual, una prohibició del mes de juliol d'acostar-se a menys de 500 metres de la seva exnòvia i una ordre de crida i cerca en vigor dictada per un jutjat, per maltractaments.

El mateix alcalde de Ripoll, Jordi Munell, es va encarregar d'explicar que el jove s'havia presentat a comissaria, que ell havia passat tota la tarda a casa seva, que ho podia demostrar, però que sospitava del seu germà Moussa, de 18 anys, i que des de feia un temps vivia a la ciutat de Barcelona. Driss va quedar detingut. Es tracta d'aquest se-